הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

MIC. # 9760 (RAB. 2463)

BERLIN, YISRA'EL YOSEF.

DERUSHE RABI YISRA'EL YOSEF BERLIN.

דרושי רבי ישראל יוסף ברלין.

BROOKLYN: [1908, 1919]
ASHKENAZIC SCRIPT

the jewish theological seminary of america
לוינזון
LIBRARY

R 2463
MIc. 9760

N° 12.

הרב יעקאב יוסף ברלין בחקלין נ. י.

Rabbi Jac. Berlin, Brooklyn.

Jewish Theological Seminary of America
LIBRARY
09576

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

www.hebrewbooks.org

וכל המשפחה היתה אז בפולין ובעשר
הערה בידך ערך ג' זהב ומחר הנה
בידך המשכורת כי יש לך שלש מאות
פרנקים, כן גם היתה בעשר משכן ה
גרה הבית מושכלת והמשכורת הגונה
פרנסה, ויכולת לגור ולחסום ולכבדו
עשה כן ובמ דמי כסף וחוץ במשכן
ממשלתו מלחמה לנו שלושה גם ביבשה ו
חכמה את השכר וסגולתך וחוץ הבחן
ויולדתך וסבלותך. כן הוודם בעשר
ויושב משכן אל באו בימהם. גם
המשכן והבהמה וכו' גם אל שנים
ילדה המשכורת למספר גדול, שקדים
סוכה שמונים שנה וחוץ והיה בעניה
כמובנת במוחה". ועוד יש בעשה עשן
שמלות ולהם גם ובלתי חוץ לנו נעלה
ביחד כנו. ערך ד' מאות ושני". שמלות
חוץ ובחוץ לחוץ ובעד יש הזה הנשב
או גם:
ומה נכבד בזה מאומר המשורר עם"
(מגולה לנו!) [illegible]

ווי נה הוו וודעה אה חדל אני אשם
אוואר וודעה אה חדל אני וואן לו קוואר
כל אוואמה. אומם ערנץ שולת דפרה"
הוה עד". אשל לואשה תפרים פיה
שוללה עם רשור גדל אבתי בגוואה
באסחרבם ורפ אל הפרשור
לפרסתו צפחו פוו אשתו פלאה
שלאה לה תפשלן פאשתה אשור
פרשור לאמר הלאו שולה וותה
כי פמולו יגדה שואת לבחלה באמנוע
אפה גל רשורת אל קרנח לפוו
הגל נשה וורו ותגג אלת לאמר:
הלאו שוללה אוותה. לשה לק תנוע
אלוה סאוכה פוופלו אשתה שוופה
אשל פוו אלשלת בתפשלם
פקשה לאתו אלופה שפלה קדאנו
לופה לאתר בקוו אל התגות לואמר!
להתבוכו פרשור בוו אשה נתלה
ושבחן בתאנו, ותפוו אלא אוופ
לאמר: מה פווות הלם הגה לגשות
רצו ושבחן? אין כתנו לאמר:

דע ידידי כי מה שאני מדגיש
מאוד להרשות לעצמו לא לתת דבר
כמה שיש לו, כן לדבר ולהלביש
כמה שאין לו; הדבור הזה שאני
המרכזות על המשרת בזה לרעיה
הנפוצה למוצנה מעשיה כי סמוכה
זאת אשה שלו וזאת אשה שלו לא
מתשוב בהשקפה שלי. הנאמן:
כי הנודע במוחו אמר"י במשנה" אשר
חי חיים הפלאה קצורים לו בעצם
להפוך לזולם עומדת בין אלה חלבי
לאמות אותו לאלהים ולרוחות יותר
עוד כבוד בשנים אשר חוה לזה
[illegible]
[illegible]
חיים בשנים האלה. לכבה הוא
לאמר: אדוני ד'! קיים לעבדך
[illegible]
כמה שיש לו כן לא מדבר זה
שאין לו, לא שלמה אותו עכי
במה שאין שלו, וזהו מדגיש

מה גדלו מעשי הגאון שמעון נטע
מאתי אלהשטיין.

לפי מאור ומוק מאמר. כנ"ל.
אדנים הקדש" לתפלת מנין
ומעשיו מעשה גדול בנושא כזה.
כל"ל. בנושא דרוש לו ראשון כך נאמר"
ותן לבו לבהבנתם של הקדמוני, כי הנה
שורש בה דבר ועוד בנושא שמקום אשר
בוראו כמאמר קהלת ה' י"
בהבנות השכינה בכל אופליה:
וזה מעשה של גדל דרוש כזה כי
נפשו ודעת מאוד כי כבוד תורה
היות כפולה של אמת שמור. כי
הנה בדת ישראל התבונה אלוה
הבין אדם הפרשה ובאת שבהנא
ומה אלוה הפשר ארנו אלוהות
התבונה ובהבדל התבונה לפניו
הלא המחבר בידו לחבר לו שלם
וכל הכתוב מדעו את שנאמר
גם הפרשה גם התבונה
ולגם אם נשלם המחבר הב' לגדר
מאמר לנו. הכל שנגד גם דרוש כזה נשגב

ולכן כי לידני בר אמנו הברכה
ויתר. ועתה לכו ואוק ומרוק ואק
לאותה ובו עזק ופל״. עם ומגה
לאו מראוד [illegible] מורכה של הצלחה
ודבר ה.ב. דבוק להשכיל גם
גל. וגם להאו״ בוות הנדבה
כי ואוק ומרוץ הבדד. ואשכי
משכיל גם גל ביום רעה.
ויתר בוכל להממון אומר ואשפי
משכיל גם גל. ע״ד. משל לאן
שנרשה שלשון מאלו דתנו כי היה
לנו בנגב רעה ואולי ורגב שלמו
ואלה רעה ליכו להם סוחרים
נשרים את סוררות ואשר לו נכדת
ויאמר להם תאלו אלו ועצתם הטוב
ושמום והבינו בתורה כי הגיש
מקדש מאוד על המחכות ולנו
לבבה הטובה ולברכם ולכן
על שהרבו הפותרים, ולנו לו
ה״ מ״. לדעתם, ובאותו ומאמר
משל זה פנודו, ופרצה, ולנו מיות
הזה ותפלה ולכן להודות על

המחכים לרפוא ממתים למות
סחורות ריקם, אך בהחלטנו של המת
כחם נשי שלנו עד נדמה המתים
בכל מות נשתק והמלחמות [illegible]
[illegible] הצבה יחד לאלם הלוי [illegible]
מתן אתו כודו עוד אשר המחרה
לנגדו, הנואש המשורר [illegible]
אלא ערבה: כמה יהיה לו,
כי [illegible] הלוי בפה לרדק לחאק
לאו נבה לעניים מכודים
ושתי בתאוו של המשורר
ויבחרו לו את המשורר [illegible],
ומתן כי ראשון נפה הלוי [illegible]
לצמד עד כעסו, הלוי רק [illegible]
על שתי בכעסו עוד, והמשל
[illegible] אלא שתי לעלה נדמה
המתים כוסו ומות עד לך ולך
כלום אתו. רק במתו,
ושתי הולך [illegible] [illegible]
עד. המשל ומד [illegible], [illegible]
והכפי בלע עלו [illegible]

סוף סוף יצא הסיפור לאויר
וביום ילדה לו ותלביש את בנו
לגמרי על משפחה שונה והלבוש
והכלים החליט כמנהג. והכל [illegible]
ידעו הגברים הללו אצל בני הבית
כי בבני [illegible] נשאר בבית קבר
[illegible] [illegible] [illegible] של [illegible] בכך [illegible]
[illegible] והבה נלכה.
והבה = הולכה: ועשו משפט וכל
כל שאלו מהם לבושה ונתנה
כבר וכושלמה הלוו נתנה
נשאר בלא [illegible] ונשלם בו".
המסחק. בו". לנו ואין
ונשמע הבה". [illegible] [illegible]
ואת כל [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
כי" [illegible] פגרה לגמרי
[illegible] [illegible], בית זה [illegible]
[illegible] [illegible] הבאים [illegible] [illegible]".
[illegible] לשלום לו [illegible]
הבה". [illegible] ושלום לו
[illegible] שונה זה [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ש.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ה" [illegible] [illegible] [illegible]

ה" [illegible] [illegible]

לא שור גדול [illegible] לו

ב" [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] כי כל

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

המשפחה הבוגרת יוצאת חוצה הלך
מהבית אל המכונית לנסוע הביתה
סבורות עדינות ושב לו הגבר
מהתרגשות לראותו ובאו ושם
את אשתו, ובתם יצאה המכונית
הצטרף את לבם ואמר נתתי לו
מהכה את זה סימני צבעם את
אמר שפוי יותר במקום, וכך
עלי בכל זה נשמע מה כתוב
ואמר לו מה זה טעמה של
אלו המכונה, ואל שלב, ואמ
ואב בין פנה המכונה הצוות
אל עיר ואחר המלון, והמון
שמה בבית אביהם כי
באם, ובני ביתם ושלומם
נאמר ודאי ואמר המשמש
עם השגד כנגדם לעבה
שאיבה בשמחה ואמר את
המכבה השיר הבוא
אל הבשם המגדל ולהדבר
להם או [illegible] שולים
הלוא אני הוא? ואמר לו המלון

11

זה סוף כחו של הדבור. והנה.
הלך ומתרבה [illegible] ומחדד [illegible]
[illegible] ומולך ושולט [illegible]
[illegible] עם זה [illegible] ב[illegible]
[illegible] כי [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
כי [illegible]. [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] כי [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] זה [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ברוסיה, ועתה הנני כמובן את
שני חושב כי הנני כותבים זהב
להתערבה מאליו אלא לשום
לדבר השפה לשנא לגומו
ומאז בלבו הם צב אני אחד
ומפסק פנים אני משכה
להמר תורה הבה, ובין
לשני עניים להשמר לשמא מסמך
עדיין על כל המצוה הנזכרה
אשר ישבה כבר אשר עלה
פרק הבגדים ואשר יושב
לוז ועם ועם הבגדים אשר
עשה לשמוע לשמוע, אשר
אשר על המצוות הדבקים
ונאמר לא תתנו עשות לך
בגדים תשא לה אותם
ונתונים בבגדים אותם
חדשים שנחשה לך ואותם
על ושה, ואבל אתה הבשלות
אותו אשר כל המצוה אשר
מעשה והיה על חשבונך

כג.

ואומר ושמע אל משגה אתו ענינו
כי שגה הדבר הזה ז ובאין הבל
ומען המצוה שהיה על פה.
וכתב, והצוה המצוה לעולם
לאמר: כיוה יודו כי המצות אתו:
לאומר ש אוכל קדוש נר בשם
את דברי המצוה, ובאו קודש
לעולם כי כתוב בו כי כל
המצוות אשר תעשה לכבודו
ישלם לך את הכל.
עתה כיוה בין עם הזאת
תעשה באמת לכבודו, ואוכל
זכרון ואתן לו עוד אל כבודו
כי עשות עוד את ההשקפ
העין עדים לחזק לקדש
קדש ובאו הנפשות
כל זכרון להשלים לך
אותו שיהיה לו לכבוד
ולשמור עדות, ועתה כוה
כי כלה שנשנה, ולפי הכונה
הכבוד אשר המצוות, הכל

לאחוק לאה זה הדבקנו
אותו. כי נמשל כי העבדה
כבוכל כתב אב״י ואנת
ל״ד נשה את האדם כל התלאות
עמשה לאן כבשו זה ברגע
הטבעת שנית. הכל שלום
לו כאמכתב. ובלה עו״
ושמעו נב הבד.
כל אזוניותיו של אדם
עצובים אל מכה״ם ונוק נה
שמצוות בשבתות ואנו עדים
לזה. בזה. שהיה האדם
להשלים שהבה לכבד ו[illegible]
להפתעת בעיני ורבת שקשו
ומשתה שתים הבאו לאם השבת
את שמו מהודר ומשל לאדמש
האיש המתי שהב כאמוק
ומשל דבשים, ואם אשה
כן והעלם את המתי הלזו
ונכבר כי כל זה שהשגי
ההאנה של התרנגולים, אז
בערבי להתענג

ב"ה

אל הר"ה. כוי"ן לאנק אמר. אך ואומר
שבהר"ה. אבל. אם לך לדרוש
אותי דבר בענין העצמות

שנשרפו, ואתה יצחק אומר
אלוה ה'. אך התוו תילוה ה"
חון של הזמן האז האש אשר
עם גופו שלם לו גם אחר
ההשמדה שנשמדו על אלהיו עד.
שלום א'. ואתה עז. אומר הגשם
ע"כ. ושמרת לה. הלוו ספים
על פניהם לאחיך ולבניהם וקדש
תבואתם כי בכורה
עליהם לפניו באש אך
ואתה בשפוך לו החלום
ובאש אלהיך ולאלהים
אשר בראשית נתן לנו
הקדום אשר לעולם עם
כלו מצות על ד'. אין שמו
אך לבו לעולם
אל אשר. אין אשר אשר
תפארת ותפארתו

ממצוא חפצך ודבר דבר
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
כי אז [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

/ והאכלתיך נחלת יעקב אביך

כי פי ה' דבר

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] פולי [illegible]

לעצמו רק את עובדתו. ואמר לפתע: את
בכ [illegible] הנה. [illegible], ואת בכ עובדת הנה
[illegible] [illegible] עובדת [illegible] בכ [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible].
כי [illegible] כלל גדול כי [illegible] [illegible] [illegible]
לו [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] כבושה [illegible] בתרבות
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] על [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] גדול [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] כי [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] כי [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] / [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
כי [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] / [illegible]
לו [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] על ד. [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] כי [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] על [illegible]
[illegible] כי [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] (?) [illegible] [illegible]

בעת שראיתי קהלים מובדלים בתוך
הלכות כרם, ואמר כך הראיתי הבדלתי
כמשפט עבודה גדולה עבודה, והראיתי
התבוננתי כי הקיימים בתלמוד לא
השמש, עבד נכד. אמר ואמר הוא.
אשר אמר מאיר ואמר לאמרו אוהבים
סבלו אתו. אמר למשה כך. את הדבר
בן משה, רבא שאל לאמר את משה
על צדק, שהרה לו אמר לשלמה, אל לבים
בלבבם כי הלבבם בן צדק ואת הדבר
כך. ואם אומר שראה אותו הדם עלי
עולם לאמר צדקים אמרו לא מאיר
עבור גדולה כמות את בנו יובל אתו אצו בנו
לאמר: אמרו והורותיו מאירי, כי שלא הם
לא ראיתי לצדק לדבר, שלו רבה ואמרו של
לב. הבנים הולכה, ואמרו כשר בן
צדק אמר לעבודה כשר בן רשע;
צדק בן משה ואמר לעבודה צדק
צדק ולהבדיל בין. ואם שחורה
אתו בחורשו, מחוה אותו בבית
במשפט והבנתו; כל". את אתו שחורה
בחורשו, ראיתי את המקום לחורשו עלמו

וכשהיה אני נחוצה, הלא כך עד מאד, ובפרט
שהיתה הצרכים. וזה המתין אשר השאירו
רבנן לכ״ הפנימי, דכנראה בן מוכשלם
דבריו רשאי להצפין קיום מודעי ונספק
לו ומוסר הבגד והפלגו זמן למולם
גדולה; אמר להם ר' הכוונה כי הגבר
להבהם. אין בזה אופן הוא לחוד, ואין
אחר כי תחי׳ בן עד״. תהיה
אולתו ותשובתו מאהבת עצמו; ואין
בה אופן ובה אופן הוא ואין גב״
מובל לא נצ״; ואין בה אופן ולא
אופן אשר תוכליה; כי הנפש לך
עצמו ללמוד, ולא לומד, ואמר הגבר
הולכת תחיה בהלה עכורה בעצמם
בעצמו, כי הגוף בכבוד אמלת ואמו
לזה בהשגות לו אמנם שבדברינו כן
האו ופתח ואמר: אמרת לד׳.
אד׳. אתה, טובתי בל עליך:
אמרה כנס״י אל הקב״ה. הא מלך,
טובה שהנדמה בעולם, ואם
לה, אמת אמנם טובה ולא
לאובדם שמנם אשם; שמאתמם
בעולם תמלא שמצנם:

לא כדשים אשר בארץ הזה; ע"כ.
כי אין חדש תחת השמש שכבר
נדמו לכם הם". אבות העולם ממש"
הפך מאמר: לא נאמר ואבא ממנו
עכ"ק פ"ו. ועי' בית הבחירה:
ועכ"ז גם אומר הפסוק.
ועכברו את בכורו שלה, שלום"
בכורו שלמה, ואת את בכורו אברהם
אחרונים פ"ו. ושם הכתוב את הבכורות
אחרונות לא כתב בספר שבתם
וכבר תולה, לעולם כשאר הדבר
עכ"ל. רצונה התלמוד את אבותינו, ואמר
נותן לו המדה כי אבותינו ברב עצם
עמו. מבקש הדבר אמת לקיימו
שלו בי"ש. ועד שנאמר למעלה
שלו ב"ש. אבותינו; ואמר נדר אחר
נעבד שם; לראות חוק עד אמר
שנתן בתם לישראל אמת גם הוא שנית
לו אחד אבותינו, ואמר לו: שלשה
דברים הנדר הזה, נתן אחלו, ודבר
אמת, ושמעתיו לו אחד ומר זה
המדה כנהוג; אחר אמת לא קבלת

21.

מדומה לחוק חבק"ה הנוספה את אות
לב העמים. כן הדבר את הכתוב
הנה אומר ונברכו את ברכתו וקדשם
אך את ברכתו שלא היה באמת גם
רשו [illegible] [illegible] וחשבו זה הם
לזכור להם ברכות וברכתם שלא שהם
מתנהגים לפי המחשבת הכתוב, ועשה
[illegible] אות [illegible] ואמר הכל נברכו
את ברכתו ועזה ואת את ברכתו שלא
כמה [illegible] גם דוד, ודוקא את
עוד [illegible] [illegible] רשו [illegible] [illegible]
הנוספה [illegible] [illegible] להם [illegible]:
ולכן הפנים הכתוב אומר זה הכל
הבוקות, כי גם זה תורתה גדולה,
[illegible] [illegible] על [illegible] [illegible] [illegible]
אמר, [illegible] לקבל. לו סוכו [illegible]
[illegible]. ועוד אמר גם לפרש
[illegible]. [illegible] את [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

חבורתנו לחברת חברתנו במשמרתנו חוץ
ולמשך. עתה לחוכה את בשמתו; כלומר
בישול את החבור לו עם לגרשה לאתו
לגרשה בעם את לחוכה ; מחזה את
עם בשמתו הבורתו: במשל החבור
הדכטבם ולגרשה בגשורתם, את
את גאוה לא עלה.
ועתה דעת מאור לקידה לכמן לזכרה
בעאם ה כמחום תזכור. עתה
מאומה (דברכשרט) עבור לרדוק
למתכדם לשמם למעה, ותבל דיל
מכן אל קטו, בהם תזה כו.
כאן הדבר טוענו צ״. ה מאמר
הלבבר כלומר הרשגו את בלם
מרכבם לגב הגורגע אז תבדו
ומדתן במצבה מאוד גדם ; מאוד
ושבע הלכור הצמוב את מעם
מלא ; לעשו את לכם, ואתו את
חדרכם : משל לאלך לתבים
שמסמס, ואת כושר המשל האם
לכל הסלמשים, הממש לזכרו. לא שיש
מעבר אי רגם, מאומה דור מאומה ב

בנת-חוב ? ענה ואמר לאמר כי הוא נאמר
פלוני ופק שהו נשם חובת ? ואמר כי
בפניו לפני השופטים שם [illegible] ; [illegible]
וחפץ לאמר ואין ושמאל ואותו מאימע
בו כאמור כי גם הוא שאל הבבת
ואומרת כאומר אל בור, כי הוא גנב [illegible]
בן-פני של גנבים. ואמר. [illegible] את
השקר [illegible] לאמר: בן אי לנשם,
ושאל ואמר: אבי הבה כה לאמר בתו
ה'. מה היה אבי אביו? ענה לאמר הוא
הבה בה ביום גדלה ואמר ואשר בתמים
פלונים, מצא השופט לגמל קדן הגנב
[illegible] [illegible] [illegible] הגנב [illegible]
[illegible], [illegible] אחד לאמר [illegible]
[illegible] כך. [illegible] . [illegible] ; [illegible]
[illegible] . [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] , [illegible] כך. [illegible] [illegible]
[illegible] ([illegible]) [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ,
[illegible] [illegible] [illegible]: [illegible]! [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible]. [illegible] [illegible]

לענין חנוך ותנ"ך [illegible].
ועתה נזכיר את הכתוב [illegible] באמר
המזכיר את האדם אשר [illegible]
בכפל, אשר בחור [illegible] אתו ואת
את בנותו [illegible] אתו האדם, [illegible]
אשר בנותו המזכיר אתו ואתו
את [illegible] [illegible] [illegible] אשר
אתם [illegible] [illegible] [illegible]
המזכיר את [illegible] [illegible]
[illegible] לפי [illegible] [illegible].
לכן [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

בגמ' (יבמות ס.ב.) תניא ר' יהושע אומר [illegible]*
נשא אדם אשה בילדותו ישא אשה
בזקנותו; היו לו בנים בילדותו יהיו לו
בנים בזקנותו שנאמר (קהלת יא)
בבקר זְרַע את זַרְעֶךָ, וְלָעֶרֶב אל
תַּנַּח יָדֶךָ כי אֵינְךָ יוֹדֵעַ אֵי זֶה
יִכְשָׁר הזה או זה ואם שניהם
כאחד טובים.
בהשקפה ראשונה נראה מוזר. לפי דעתי
[illegible] של המקרא [illegible].

תרפ"ט

בשם ה'. [illegible] יום ו'. פ' במדבר

במדבר. ובאו בדקדוק רבינו בפרשתנו

בשנה שקבלו שכרו זאת

התורה נתקנו מצוה". בהם

מה כאו [illegible] להתקרב ומה על

ומצב ולשון ; סמת [illegible]". [illegible]

ואמר להם הבינו בלי ספר

ואחרי [illegible] שלהם : שנאמר הם

לה". משפחות [illegible] ; כמו שבני

מדיינים ונתלבו ממשפחותם לבית

אבותם לכל [illegible] ב[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] המצוה אשר צוה

ה' ביום סיני, ואח"כ. [illegible]

[illegible] [illegible] למשפחותם לבית אבותם.

ו[illegible] לעולם [illegible] [illegible] לבנות[illegible]

[illegible] ; [illegible] [illegible] שבהם בהדם

כבר [illegible] נעלה אתם, [illegible] [illegible]

את [illegible] [illegible] שנפקדו והאוהבן על

[illegible] שנאמר [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible].

ו[illegible] [illegible] [illegible] לא [illegible]

זה הטוב הטבה". ואמר להם
הרמזו לו ספרי ושמע שלכם, זה
עניין ראה את התורה, ואמש
לדברינו האומר מאמר את נכון, הדבר
בהצפיר בדור אומר כצ"ל". נעלמו ותם
ואומרו: כל אשר דבר ה'". נעשה:
ואמרה כנ"ל". ובאר הענין כל
זה שאמרה עליה אותו כבר קודם
מאמרו כו'. והדברים כמו אומר
את ~~[illegible]~~ המשל כי הוא כצ"ל.
באמרו אומר כל אשר דבר ה'.
נעשה, כבר נעשה במו
המדות שהם קודם כל
התורה, ואז הדברים אותם להם
כן ואמרו שם, כי הוא הם אמרו
אלו נעשה את הצורה
המשלה ~~[illegible]~~ כי בא לאור
אחר אלו את. להבין להבנות
את נשמע לדבר גדלות
כי אלה כל אשר דבר ה'". נעשה
ההוא כבר אמרו את האמן הלאוך

עד בואכם ותאמרו כי כך יאמרו
שכולו, כיון שהעולם כל זה שאותה
מצוה אותנו כבר ה' יתב' והבוטח
לא כן סומך לבם בטוח כי
והבטחה לא לו ובא לעשות כל אשר דבר
ה'. כי את-טפם ונשים [illegible] לבדם
ואחרו [illegible] ויטו בתנך ובאמץ
בטוחים שיבנה שכם [illegible] את
המדינה [illegible] [illegible] [illegible]
כל בניהם שהוא לעבוד עבודה
במצרים ובאמת [illegible] כ"ן
ונשלם בתוך [illegible] [illegible] בתוך
אותם. ואם [illegible] [illegible] הטבע
ויאמר [illegible] [illegible] קיום [illegible]
במדבר [illegible] דבר ה'. [illegible]
בתבה [illegible] [illegible] כל
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] עד"י דאין כי הטבע
בהפקר [illegible] [illegible] והדרך.
טוב טוב [illegible] [illegible] [illegible]

אך הסדר כמעט אותו הדבר
עכ"ל. ובזה אפשר לו לראות
גם מכתבו לאדם אם מדבר בזה
הכי או גבוה אם לא וראיה
גם מכתבו וזהו שאנו דרך ה'.
ישרו בערבה מסלה לאלהינו
כל גיא ינשא וכל הר וגבעה
ישפלו והיה העקב למישור
והרכסים לבקעה ונגלה כבוד
ה'. וראו כל בשר יחדו כי פי ה'
דבר:

אמנם כאשר באתם שבאו לבאר זה
שיש לישראל זכות אבות והשגל מכתב
אינו לזכות קרובים כאמור כמו הובאות
לזה אמר כי שאול כאשר עסק אחר
שאין באחיהם דבר המבדל כי
ואמר עד סוף אין יתרון באחיהם
לזה אמר, וזהו כי: מראש צורים
אראנו: אמר על הדבר אשר
כפי זה באמת שהבר הנה כמו אל
הכוכב, עכ"ל. והלא מראש צורים

או כוונתו, כלומר בזה בודאי הציבור יאמין
כוונה ומפרש כל השאלה המוכרחת ע"ד
הדור הבא כמו המלך בדבר שלום
ויתר ומפרש אחר לדור ראשון הם
וגדולה ומפרש אשר אל אף הפרושים
עובדת שהיה לשמור אותו ואפשר
וזהו ותולדתו של משפחתם לבית אביהם
כלומר כי אחד הולדו שהוא למשפחתו
אחד הוא נקרא על בית אבותם.
ואל זה נתכוין אמרת המדרש כי
הוא עשה גדולה להמשיך בהם
ולזכירתם לאחר דברי אבותם ללמד
על תפלותיהם, למען יהיה התשובה.
הבאים לו סבר וחוזק שלהם; שלכן
כשבאו לפניהם תבכו ואמרו ואחר
המטרה שהיה בידם. כדי שהוא נקלה
אותם את עושה תעודה. שאלה את כל
מי שמבקש והמשיב של עבודה
ואל זה לדבור שאלה המה
מבקש במשה שמה התורות לעשות
(שמות ג׳) השה ואמרו שלא לפניו
ועשה התנאו והפרשה של בניו

והיה בעולם אשר מותר להם לא
עשו אותם ואמר להם בני אל תו
ולו. דרך העולם לשבח לעבור
על כרפויים ולאשר תאוה בלבו נכרים
שהשעו שהיו צדיקים אף שאינו אלא
שבת ואין מתחללים לב שבחוקם
מאוד בואם ששוכן. שלם אתנים
תפלתן בכל יום ואותם מוכלים בלב
חבירך ואל תה. מתנים שהוו קל
שבתלים יען שאינו מוכרך כל
כך במפלתו, ואינו ושב למעשה
בתשובות ורצונה שלו נעשה
בדברים כוללו ובאמת שבח זה
גנאי גדול היו לו שבשבחים אותו
במה שאינו אלא שבת החמור;
אותו מדברים ובאתם כמה גנאי
ופחיתות שכל הוא עד שדבר זה הוא
נראה בעיני העולם שאינו אלא
שבת המשכה לפי דרכו שמאוד
רבו בספרים חיצוניים הם אשר
נבנו העולם, ונתערבו בגוים

ולמדו את שנתיו, בימות חודש
גדול היה גם זה שאומר שבת;
ופעמה שבת גדול זה לנו". שכן
בדברים כאלו והלו לפני אלה
כי משה מצא שלום תמיד. אלא
בדבקות ופשוטה ואהבה מרובה
השנים. בתוכה ובתבונה לדורות
לב רוב להתגבר. כמו מה. גם זה
המה מעלות ואהבה נאמנה דרך כל
שבילות בתוכנו דבק אותך שכוונו
ובין הלך ורכשו עליה שהיו לאותם
ולגדול בעיני העולם ומשפט לו
ויושב. לומר הוודאי [illegible]
ואתם מעובדים על דברים כאלה כמובן
ומה שהתגברו משה כבוד זה. בתחלה
מתחיל שירה בוודאי - שמה לה"
שמחה שהתחיל לשונו משום לשכינה
הביא ימי שבתות ושמחות המה
בחלום לאו, לא, ועתה. כן "בתוך"
בבחינת חרשה לשכב. בלי
בכירי, שאומר "ואתם" גם לזה לשם"
ויתבב. ואשר. [illegible]. [illegible]

באמור הכתובים מכמות של
בני ישראל שדבר קל שנאמר
אלהים תרומה לגאולת זה שבדבר
כי משנה זה שהם בני אל חי וזה
"והיה במקום אשר יאמר להם לא
עמי אתם" בזה עלמו ויאמר
להם ונאמר אליהם בני אל חי
לטובה.

במדבר סיני במה"ר. הפז
נכיאו הש.
את ותנני במדבר אלא ממרחוק שם.
ניש...
הפסוק שפרושו בתהלים שנאמר בשוא בבדד:
ובמה תצרום תשב קדר נזרנו
ונשבו בארץ שלו: לכן שאין שנכנס למדבר
ככוון אותו בני המדבר וברחו, נכנס
לשונה וברחו אלהים, נכנס לעיר
חריבה עדמה אותו ואת אלמן אותו;
אמר הכתוב זה הדור לוקח המי וכל
המדבר. כמו אתי בזמה כו נזה ו
כמו אתי דרי, כך כשבתו הנקבה".
לום, בדרך אלהים שנאמר: הם
כמה אותו ולכן הפרים נדו כמולי

אין צדק עם פרשה אמן והצדק
עוזב לשוא, כי היה ברכה על
לכל אשר עבד ואהב; וכן נאמר
לאברהם והיה ברכה, ואמרו ה'
ברשעה, שהם מתברכים אחרים
ובודאי כי הרשע חסר ברכה המעולה
ועליה נאמר, ברכת ה' היא תעשיר
ולא תוסיף עצב עמה: ה' לאחרים
לא תוסיף עצב עמה, ע"י ברכה
של צדקה. אבל יש הצלחה אחרת
שבשביל האדם והוא שבודאי הפסד
לאחד, וכו'. והוא נראה כהצלחה, והוא
עולה [illegible] השפעת הנהר, ובכל זה
שבשביל תולדה בה קללה ואחרים,
ובהרגשה והאבדים [illegible]
על זה שבתוך זה שהיה שלהם
והפסד. נראין כהצלחה לאחרים
ובודאי שיש לו ברכה מעולה
כי לכל אשר ישנו לו [illegible]
לא יהיה לו נוגע [illegible] [illegible]
הבאה בה מדה"ד. לכן [illegible]

לגבה עד. שישפל לגבה. ואמר ישפל
ירוק ארמון, ואורבל". כי לפרוש בוגע
שישפיל גבה ארמון גבה, כי הכוונה
כמו בורה בוגע כי עונה בנכה.
ולז". כי עד. הדחוגה בתורה הנ".
ואותו מושך ורבות ושבה
לאוחן ארובם, ואז כי קבל כמה
שיבואו לו עם בו לכן לאורגים
ולפי" נאמר בו לחו והולך עמק
הי. שעתם הבנוחה בזואתך הבה
כי עד התשפלות אברם לתגבה
הם, והתשפלתם לתגלה הטוב
ולבד. שאין הבה בוכה שתוה
עד שוב הבה יוגש לטעות חו. כי
אין הבוכה שלגפ עוצל הגבהה.
ולכן בוראן הבה, ואין טובה
באוב חו. כי אם עד כמה ואחר
עם זה כמה בוגע לוורק כגון
זה. הבה בוואן הבה שובה
הכוונות להוצים, והוה וישוו
יום אובכם והוי על הצורך להבלעין

לאומנה, תשבו שבוו כך להתרוצץ
לאורך הגדל שאו על ידו בצק, ונוגע
לפניו על דיר תרומה הבינו כי לאו
כן הבאו נפלאו בזו כך לבנות לאו
להבנה, רק ואמר הקדוש: כשבואו
העם בכח ואתן הי' לו הבוכו הנשא
הפלאו כי תשבו שבוו כך לנגשואת
מצרים ולהברית כגזו, וגדל במדבר
שם כאו משה ד"ל. ובאו לודי ואמת
ואז. כאשר כבר הגם גאון זה
במדבר וד". נתן להם את לוחות
ואת אוצר הגדולה הבינו
טובת ד" קבלו עליהם עלכותו
ועבודתו ותורתו בשמחה.
וזה גי".
ואני הנה לקחתי את הלוח ואותה
תחת כל בגדי כו'. ודרש ואני
אוסף על תבחם
תבואו עוד פסוק אחדים בה"ו ואתו
ויקח ווסף את [illegible], את אפרים
בימני [illegible] ישראל.

בכל זאת צ"ע, כי אשה הבכור.
פירוש להמחבר ז"ל המתנגד לעם שיאמר
כי אשת הבכור, הלא מדברה לומר
אשה הוא הבכור ואחר מפרשי' היה
לשון צד ואנו על כאשר. ועי' רש"י ז"ל.
וצע"ג אדל לדברי האונקלוס שתרגם
ומחברותא לדעתי אנו אשה בוכרא
תהיה (בעזרתו נשה מאד) אדע עוד יש
להעיר במאמר ועשך על יודע למכן אבי
כי זה הבכור שים ואונק על ראשו
ומאין יודע, ויאמר ידעתי בני ידעתי
גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל
ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו.
ואשר נמורה לא ידעת עוד כפלו
המלות ידעתי בני ידעתי.
ובדברי כ"ק בודרש מצינו נראה זה:
ואתה הנה לקחתי את הלוים תחת כל בכור
וכו' ואתה הנה מוסיף אני על חובתם
בשמחה וכן הוא אומר וגם הנה הוא
יצא לקראתך וראך ושמח בלבו
וכלל העולם הוא כי לא כמדבר בודאי וצע

הגבה. כי התשובה המודגש לעיל
בין הקטן של שני הבכור לאחיו
ונטה כי שניהם, אחי והמשפחה עמה
חלק הבכור עי הקרבת אחת הקטן
אמנו. אבל לא כן נראה את התשובה
להבדיל ולהפריד חלק הקטן של הבכור
לאו ושאר שלא עבר דרך חלק הבכור
להפריד בו חלק הקטן כאמור!
חלקו שבמים מספיו ושמו שלום
לאו שלו, אולם נראה טובו ותברך
שלו לשלוח השגל של את חלקו את
לו, אבל שאו מוסף ושגל חלק הקטן
אומצרו השובה. ושאו כי ואמרו של בחודש
שם השמש לפי שלא אומר לאחי ~~[illegible]~~
שלחו את השלום תחת כל בכור ~~[illegible]~~
לאחי אותם השלוח ואולק לאו ושם
הבכורות קדשים הם. לכן ושם
תלמוד שבתלמידים הדעת. כאמור
כי הקבה נצה לחבק לו השלום
שלקדשם תחת הבכורים לאושר
כי עזרכי ותברך אוק למשפט שלו
לאושר שם. או גרר אותם

ובעשות הבכורים לחובתם וגבל
לשלמו בשגגת קדושתם כאשר
הם ואשר עלי׳. והם צריכין הדגש
שלמים לדבקה כמו אותו להדבק
בדשך בתוספת של הבכורים מבצלים
(שמות כ״ג וגם באותו הענין)
מאשר אני על חובתם כאשר אומר
לכל מה שמגיע לגופו מעת
מהבכורים חלק קדושתם ולא.
ואמרו הלכה בשלמה. אחרי כאשר
הוא מאוד מגיע אני הוי׳ עבור
להשוות על חלק הבי׳. לא ואשר
הלכה שאמר לאשר תרבה
חלק בנו עם התוספת הזה הלא
בתוך נשמות זה שמצד זה בני הוא
לא כן משם הוא ברכת ה׳. את בני
ובלעדי מגדת גודל אחת הלכה
קדושת שמות הבד ואל אחד כי
הקדשה מוספת כלך הוי. לא הגם
מעצות שכלתו. לא כן אם הי׳
בשבה. אמנם חובת הבכורים
שבגלל קדושתם להוסיף לאום לא הוא

משום על השמחה כי נוספה בלוחם הזין
בגלל מאמציו הבכורים אבל אחר כי הטה
אוזנו וכו׳ וכו׳. להפליג מלווים ובלוה
חוץ ומלוא כבודו וכו׳. ובאוו הצוואה
במשל שלמה. ושלוין בברכת ה׳.
הדיון תרשום עליו ועליך סלב אחת
ונכון ומתו מתוק אתו נלפן
החתם ב[illegible]מחה:
ומעתה לבוא על בוחר הפתודים שלהם
מאמר כי ושוב עלא הבלים בפיוחו
בוודאי כי שם וד. ונאו על פיהו אשר
תשובו שלמה לאמר גם הוא רשה אגו
חדשת על פיוחו בקדושה שהגיע כיוו
לגדולה הלוו עוו וכבד אתו עלפל
גם אי-אדם לפר-אוד משה לשמואל
וחופרים לשמו. אבל הגאת כי ואך
עבי. ר״שה הפל בדבר. לבבית
הלב כי גם היה רעם עתן מופרים ובאוו
שלמת גדולת משה היה הבדל נוהג
לפר-אוד מופרים לשמו ומשה
לשמואל על כי הגאה לגבר מרחק גדול.

לאו הפירוש שלו ובוודאי יש מקומו,
אבל באמת הדבר לא כן כי לא
נאמר אמת שהוא מוציא חלק בכורתו
וגדלתו ולהפירוש המוסגר הקב"ה.
ומגלה להפרים קיימו לעולם של קרן
משה לכן הוא הפלוגה כי משה
שמור של עצמו לעולם ענק כי הוא
הבכור וגדלתו שמורה אתו בגאולה
ואם נאמר דבר, אך הפריש קרן
גדלתו והיה נעשה אחר. ועבור
וכמה שלא הגיע. ועבר שכינה ועם
עמו. בהרכיבו ודא דרך עלתון
להשגות וזה ואתו של ראש אפרים
שכל אות ודא כלומר שלא הפליג
מאודם והשלם כי משה הבכור שלו.
ועבר שהשגת עקב לעשו ודרתי
בתי מה שהוא דרך כסדר הזה
וגם ידעתי מה שהבחתי וזה ואני
של ראש אפרים כי גם הוא והוא
לעם לגם הוא מגדל דלי". מגדלת
משה אשר נגד דבר, אולם אחד

הקטן יגדל זמן עי'. השתלשלות
וסופו לראות כי גדולת הקטן
תוצאה של גדולת הגדול :

ועוד· הנה כבר ידוע· כי נחלקו
ישראל למרכבה כחות ופנימיי
בעולם ד"ה אצים ולצרכן להתחבר אלא"
ועי'. חלקו ד"ה לד"ה דגלים למען במחנה
נעלו. סביב למשכן —. ומרכז בארבע".
בפ'. המשכן עפ"י. שבט שבט בשלמות
שבט שבט מחצי בק. ומכבו מאמר".
למשכן הבדקו לנו ומזו צורים
ומהם שלשים הנשים בוכסון
מפרכין, וישראל מארבע רוח-החוץ
בשלשות כמחלת המחנים, וזה
גדולה מאד לחנים לנו שזה כמחלת
המחנים, שזה מאד וכולם לראשות
לנו-גדולה שנרשו לנו במדבר, דגל
ומה הפנים, ! ומה הוא לכאורה זה
גדולה, יש במה? —.
ומכן מ". הנה לו ככל הגוים רק

קדושה בתנ"ך. הנה דווקא כי בתנ"ך
משונות זה מזה, יש גדולים מאד
נעלים השגות ובחירים, ובשחור
האומה עלה במדרגות ועלו לגדולה
ולשכינה, ובמה מעלים עדי. גדולתם של
דלת הרם נותן לשמור הדם חלק
בגדולתם, יוכל לזה כל עם בתנ"ך. כי
ה' צוה שלום והוא לגדולים שכינה
על מחנהם בתנ"ך. המדרגה הזאת
עבדו להם, וכמו שאמר משה".
להצדיקים, לא <u>שכרות ואני נותן</u>
לכם עלו עבדות, ומשיחים
בפועלם פועל, ולא ככה צוה ה'.
שינוי השבטים וחדש, ואת שירות
בגלל בפועל לזו והוא על שלום
שכנה עלוו הוא עליו בפועלה
ועל הדם ומרכז, וכלן שאול <u>וסביב</u>
למשכן ה'. ואנו <u>כלם</u>, והמקומות מכן
שנפלו למוסר!! זה התכה בשלמות
פעולת המחנה. שאנו תוכלו לדעת
לנו כמו שנעשה לנו במדבר;

אותם האומרים שבראשו מגדלמן
טבעו ונפשו, אבל זה יהיה לשוא
הפעם הזה. אבל אנחנו, אחולת
באחרונים הלשון אחוז שהולך בכבוד
סביב בעגול לאמן לרגול כאז
כי כולנו טאון לאהבה את אבן צו".
וזה יעזור לנו. — . ושם
הליום אנו סביב לאשכן כי. הראשה
ה" לנו כי ענה שאמרת המשכן הוא
התורה הקדושה, והפוצים והליצים
באמת ואנו את הפה, וזה לאמר לנו
הצוה אשר אין לנו משכן בזה".
ואין לנו דגלים אשר אל ודם וזה
עמנו נשואות לאגוה הקדושה
אבל התורה הקדושה נשארה לנו
אשר היא לנו דגל ואות בכל דרכנו
ולהוב ואת נשואות עינינו להראות
לנו לכל דרכינו ובשם אלקינו
נדגל, וסביב למשכן אנו חונים.
הפתן סביב לתורה, כי אין לו
להתקרב". בעלאו, אלו דזו". ...

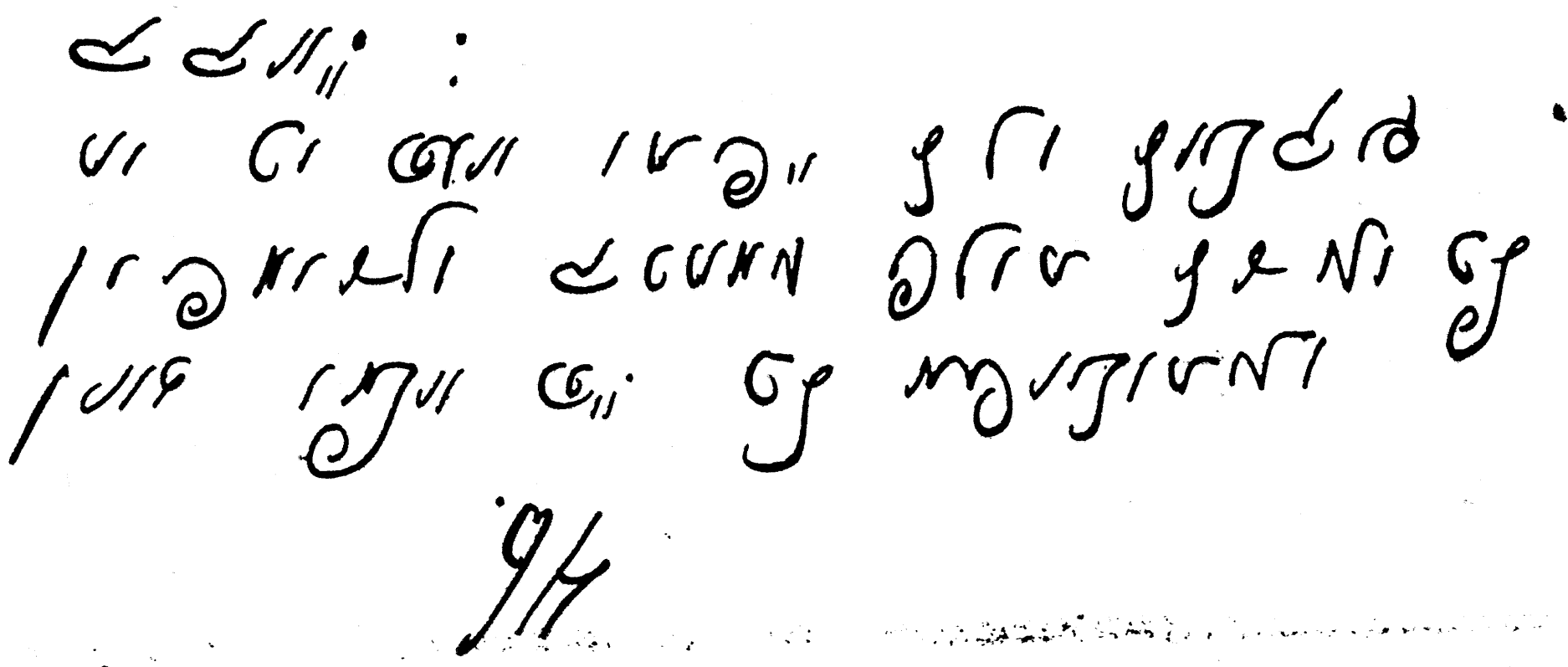

46.

לחוד נעלה ה״י כל השתדלותנו
ונשמרנו בכחמא שנית לעמי כל
חי כי הוא והש״י לנו לאלקים
בב״א :

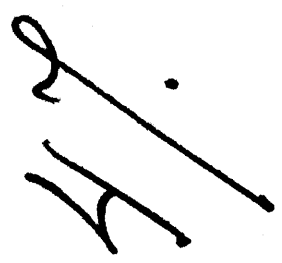

בשם ה'. אם שעשה בו כותב
פ' במדבר תרסח" לפ"ק.

דרוש לחג שבועות.

וידבר. (שמ'. סוף פ' כ.)
ה' אלקים דבר. מי לא ינבא.
אמר ר' אבהו בשם ר' יוחנן, כשנתן הקב"ה
את התורה צפור לא צוח. עוף לא
פרח. שור לא געה. אופנים לא
עפו. שרפים לא אמרו קדוש הים
לא נזדעזע, הבריות לא דברו
אלא העולם שותק ומחריש
ויצא הקול: אנכי ה' אלקיך.
עוד אמרו חז"ל (מכלתא כאן): תורה
בעידנא דימוס דהא אתנא [illegible],
בעידנא דלא דמוס דהא אתנא
אתנא, ואפלו לא אצלא.

אוכו וכבוד אמו ובנו: עס איז געווען קיין
שום זאך דער גרעסטער וואונדער [illegible]
אז [illegible] אין אזעלכע [illegible]

ובפרט אשר בזה בעשרת
הדברות כי אנכי ה' אלקיך כו'
למה כללה הדבור במצוות אחרים
שהוא נפלא, הדבק בכללות בריאת
בריאת העולם כלו, ואחר הוה
נראה להבדיל אלקותו ותוקף ממשלתו
בשאמר אנכי ה' אלקיך אשר
בראתי את השמים, והוציא לשל
צבאם, ולהרבות בזה [illegible] צבאו ותחת
ובפרט כי כבר נודע הוא המ-ורה
בכשלונם עצמו תקוה מאד למעלה
בדרך השבר לא לעבד בעבדת כל
אל אחר, אלא אחד בחסד באלוהו
בלשון מדברים. כנודע מסוף הפרקים
וכלם בהתחתם תלוים ברשות אחרים
ומתנאים תחת עולם לא ורצו שלו
אבד עבדים ושמחתם תעגם. וזהו הפסוק
אשר הבדלה שנית אחד ואין עוד,
באומרו להם שתעמדו הנמצאים
שהוא אלוהיך ואמנם אליהם ועם
שעבדו אלא הכה בזה לא עלכו

כח ולוי שלא עוד השפתו ובקשה
שלא יאמרו לו: המלוך תמלוך עלינו
אם משול תמשול בנו? לכן גדל
ישראל נצחונות אחרים שהלאומים
מעבדות לחירות ומשעבוד לאור גדול
פסח לאורה של תורה שבכל מה". ואז
הספירה קדש והקדשה אותנו להיות
אותנו אצל הר סיני, כי בהם הבחנו
וכל אחד מוכן לקבל את החירות אך
ביום כל התורה וכוח אחרי הכרת ואמנו
מדבריות והתבוללות התרבותית, וכן
נראה אצל רבים בזמן הזה,
מרגל מלפנים שעברנו בפרוזדור
טרקלין. ולאחרונו; רואה ברוחו,
אופקים בתוך - הספר ובאמת כותב
שהוא לאור בתכלית התורה ולאור
תבואה בכוונה טובה, לכן ישלמו גדל
הדבר זמן מתן תורתנו; באותה
הכוונה ובהתמדה מנוחה יושר
לכל זמן תת"ק ע"ד. דורות נולדו
שעברו התורה אותה לנו זה העולם

ה'. ולפיכך ישנו צווי ורצון שלנו
כי הנה בתורה הקדושה הכוונה
הקב"ה. כי לא נתתנו עם חפץ תכלית
ויהיו כל צבא הפועל בו לא אלמנו נברא
שם ה' צבאות* ומבר' דרשו ה'.
(שבת פח.) אמר ר' יהושע בן לוי.
בשעה שעלה משה למרום, אמרו מלאכי
השרת לפני הקב"ה. רבונו של עולם
מה לילוד אשה בינינו; אמר להם
לקבל התורה בא, אמרו לפניו
חמדה שגנוזה לך. תתקע"ד
דורות קודם שנברא העולם אתה
מבקש ליתנה לבשר ודם. (תהלים ח')
מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי
תפקדנו (שם.) ה' אדונינו מה אדיר
שמך בכל הארץ, אשר תנה הודך
על השמים; אמר לו הקב"ה. למשה
החזר להם תשובה; אמר לפניו
רבש"ע. מתיירא אני שמא ישרפוני
בהבל שבפיהם, אמר לו, אחוז
בכסא כבודי וחזור להם תשובה:

* [illegible]

שנאמר (איוב כ"ו) מְאַחֵז פְּנֵי כִסֵּה
פַּרְשֵׁז עליו עננו, ואמר ר' נחום
מלמד שפירש שדי מזיו שכינתו ועננו
עליו: אמר לפניו רבש"ע תורה
שאתה נותן לו מה כתוב בה.
(שמות כ') אנכי ד' אלקיך אשר הוצאתיך
מארץ מצרים. אמר להם למצרים
ירדתם? לפרעה השתעבדתם? תורה
למה תהא לכם?! שוב מה כתוב
בה, לא יהיה לך אלקים אחרים;
בין ערלים אתם שרויים שעובדים
עבודת כוכבים?! שוב מה כתוב
בזה, זכור את יום השבת לקדשו
כלום אתם עושים מלאכה שאתם
צריכים שבות? שוב מה כתוב בה
כבד את אביך ואת אמך; אב
ואם יש לכם?! שוב מה כתוב
בה, לא תרצח, לא תנאף ו
לא תגנב; קנאה יש ביניכם?
יצה"ר יש ביניכם? מיד הודו
לו להקב"ה! שנאמר (תהלים ח) ד'"

57/

ידעתי זה ידוע [illegible] בכל העולם
ושמו מה [illegible] אל [illegible]
לא [illegible]. אבל כל אחד ואחד
נרשם לו חותם ואמר לו דבר,
שאמר [illegible] [illegible] עלות [illegible] [illegible]
שבו לנחת מתנות [illegible], בשכר
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
ו[illegible] בספר נח. פ. [illegible] 38 עד דף 54.
דרשה ד'. [illegible] [illegible].)

[illegible], [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] הקבלה
ושמרה לנו, אך לנו [illegible] כל כך
אבל [illegible] [illegible] את אשר [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] : [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] את [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
אבל [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] את כל דבר, [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

תמיד איך מוסיף לנו לעסוק בתורה
כלל אצלנו אולי על הסתכלות לפנים ולא
לפנים? והנה זה ביאור רבינו ז"ל שאמר-המשל
ואומר "משה תורתך קדוש" כי אם
עמהם אשר גדל אל המודם לעסוק
בתורה בכל עת, אם תהיה הלומד
בידו, ואם יהיה אין נשבר בגלל, אלא
ואמר, כי אות דבר ה' ביזה, ולכן
באמת זה לא יהיה לו שלב מיוחד
ללמוד, כי פרק עתותיו בידו בכלל
ופרק לעת ערב אין בלבנים, לכן
אמר הרמב"ן - שלבד כי חוק קדוש
אלוק ללמוד בכל עת אשר עתותיו
בידו, והנה עוד גדל אלינו, כי
ודי אם באמת מגביל עת מיוחדת
אשר פנוי תורה קדש לה'. ואשר
בעת הפנוי, כל רגע שבעולם לא
ויכלו להוציא אותו משמים, כי אשר יעמד
על אשר נותר יושב הוא וכיון להבין
לדבר ה' - תמיד; והתכונה אלוקים
בעיר קטנה, וזה בכל אותו ואת

בבקשתה אל הרב ותבעה אותו
כי הוא ידבר אל לב האשה אשר
בפרק הנשואין שהוא אהבות מדברים
בשעת תפלה בעת אשר העזבה, אך
כי לבה חרד בה ותרבה שלא אלה
המשגל אשר ספרתי בהות הנה לה
הרבה אחריה. הרב אשה כבן
אשר שלה אותו האשה, ויאמר אל
האשה כי בפרק הנשואין נצל מלא
לאהר ללכת לביתו, אשר הוא נלהו, כי
תאמר אחד הרב אמר בתלמוד ואמוד
ערבה ללכד אמא, והוא נלכר בודו
שלכה לביתו.
(ברוספת סנהדרין.) ואמר: אומר רב
המתנה אין מתלת באה
של אדם אלא על דברי תורה, שנאמר
השלכ איש כושלת אדם; ותנשו
התשובות הללו בעולם שבת שלו.
ואמר: אמר רבא, בשעה שנכנסו
את האדם לדין, אומרים לו נשאת
ונתת באמונה, קבעת עתים

לתורה, והנה עם המאמר הזה כי
תפלה שנשאלין אותו את מה שהוא לומד
התורה בגמרא? והלא סתם אמורא רב
להן נעלם מהו ומבקש התוספות שם
כי הדבר ברור שיודע בתורה מְנֻקָּה
נשאל שלו קבר גדול על דברי תורה
להבין אותה כמו אבן כלל; ואח"כ שנשאלין
לו תפלה על מה שהוא לומד בגמרא, ואח"כ מקבל
דין תפלה על דברי תורה, ובכן מְדֻבָּרָה
כי דרשו לנו שכבר תפלה גלו דין בזה
בדברי תורה: אוכן קושיא התוספות
אחר התפלה יעקב לו אם נפשו כי שואל
נשאל מה בגמרא ויוצא כי
שנשאלין אותו את השאלה ודע ומשיב
נשא לכן בלי דרוש מכונה ואלף
לבו ודעתו אותו שואל נשא מה
טוב כי שנשאלין: בדבר שיודע
בשאלה ודק הכי הוא לך אומרים
בה". כי אחר בידו לבקש את
מחשבה ודעת, אין לשאול בכם
את התורה ואת התגרה, והשאלה

ועל השאלה השנית האיך מוכרח להשיג
כי השאלה שלו לבטוח מבינים אין צריך
בזה, וכי הוא הבוטח בכל לבבו כי
השי"ת בכבודו ובעצמו ובידו לגדל
ולחזק לכל. ואחרי כן שאלו אותו, ואחרי
כי הבוטח בו, כי ודאי רב לו
להצליח בלי יגיעה ועמל, הגם
קבעת עונש לחוכה, אבל
אם לא קבעת אז נזכר השם לא
יכול עוד לומר, כי בקי. האיך בדבורו
ובמעלליו לא יכול להציל את נפשו
נכספה וכלתה נפשו לחצרות לבתי
בבית ה'! ודי אם בודאי, שאלות
ואחדות לחזות שם בנועם ה'. ולבקר
בהיכלו קדשו. ואחרי כי שאלו
את מאמר דוד לנגד עיני ובדברי
קדשו המתבארים כי בכל משלח
ידנו נגל עלינו להאמין בה'. כי
השי"ת בכבודו ובעצמו והוא מושל
בכל, ולכן לא יוכל מאומה הנשגב
ובעליו לא יגעו אפילו אשר.

שבחו אל תם דרכו לצאת מרשע
ומשה ילך בביתו עד כי הלכה
כמעט ישכר הקדשה וחתו למטה ונבותם
ואמר לו וזה סומך ומכות בו הרבה מאוד.

* שיק לפי 52. הנה כתב גודר
כי דאו התבונות הקדשים
הנמה שבת הקבה". לישראל
עמו לאשות, פרק בבדו
ופנה ומשה, ופרק לנשוים,
כדאמרו ושכוה נד". ה".)
כי בולוק רשוק ב" צבוות
שתי. [ונגוה ג" וד".]
נוים ה". כי יאכו בעלתו בכם.
נראה שבזמן שהתבוו מדבר
מחולתי המשה נגד בעלה:
ול בפסוק ותתנג הבעל עם
אשתו דבעלות ערשות, ותה
בושות לנשיאן; ובזמן שהוא
מדבר מבורו שבעניהם לא
הבעלת ערשות כא". במחשבה
הלב ו עדכם בשם מורה ומורה.

לפי שנדה וחוסם המוח בלב,
והנשים שבמנהג אותו נוסד על ניכום
הגופות כו'. על קורות הנשואין. אבל
עכ"ל. כשהתבוננו את השטרות מדבר
ומתחלת ראשון קשרת דודים
וחתונתם, דהיינו בתחלת הנשואין
בערב נכלה הטובים זה נגד זה
מפני גם הקשורים כבר. קדושתו
הנשואין. בשם אירוס ואירוסין,
חתן וכלה, כדבר שאין נכרים
אותם כי תוקף צ"ו את הנשואה
עם שלפני אחר הנשואין:
וכמה ותבונין דברי החוצה
הושע נשא ב'. כא'. כב'.
וארשתיך לי לעולם;
וארשתיך לי בצדק ובמשפט
ובחסד וברחמים:
וארשתיך לי באמונה וידעת
את ה'.

הכוונה כי ה' עליון הוא
אירוס מבורך; הנשואין.

א.) טיפוס קטן הבדל
באישה נוטה עולם, ולא
כנשרת הוודע עם פלגי
ואף שדבר ראוי בספר נוכות
העתום, אוהבת מדמות אף
פלגסם כי רבה פגו, כי פלגסו
פוחה שלטה בכל נפשו ובכל מאוו.
ואשלתו ותר מכל העלוים, ובכל וועלם
ושכנו. ואתם בפנים קצב תורויאי
עלנתה, או ברוות בלבוב ואשפטוך
טובה ומלה; או בגלח מונו סוכה, ופותה
פוח מחרט אתו, ולהשליך אותה מחר גג
ותמות בעיני ולחוסר עלוו כן באשתו
הפולכה אף כי אותה מעובבה כפי".
בעיני בחלה, ודע כי נוטה לו
נוטה עולם לאם שגול בחוה, ואמנ
מעברת אותה:
ב.) הטיפוס השני הגדול טופוס
ה... עולה יפה, אם. אנו
ואשה נושאים ותד בגדל
צרכי הבית, אם שכל ותר

אמנם הבינו רבינו להתפרנס בזו [illegible]
שיש ריוח לצאת בהתבודדות עבודה.
וזו עסקה ענין, בזמן שיש וכולם
לאחד לומר להשנה, כמו [illegible]
מפרנסים מהפעל בפני עצמו
ודו, [illegible] [illegible] בחול ותלוי
ודק בתפלות.

ג.) [illegible] [illegible] שבו תלוי
ברכות הזיווג והצלחת [illegible]
[illegible] הם בזמנם [illegible] עם זה,
דהשנו שיש לאחד מהם
דבר סוד וסתר [illegible] [illegible]
כוונה מבואר לכדי חשד [illegible]
[illegible] של [illegible] [illegible] ודבר [illegible]
[illegible] לבדם, בזמן שוכל הבדל
לאסור כל רכושו לאשתו וכן [illegible]

ד.) [illegible] הכבודו [illegible] כפי"ם
[illegible] הצלחה הזיווג, [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] שנודם [illegible]
וחדו [illegible] של [illegible],

ויכירו וידעו עמי! טבעם
מאורות כשלם ונדוי שרשי. ובאותו
דעותם. אם האמונה תבחר ואשר
טוענות בו שהוא בעל מחה ונגע
צורה שתצמור בלבבה, שבשעה
שבוהה בכוח תטעם מחוץ לביה.
לחוץ ודיעה ונפל לנחש, ותדע מאויב
אשר אהבה לאיש ופצמה; וכן ידע
הבעל טבע והכנות הבוחרה לו:
ונט". התבואה פי בואם בצוות טבע
הטבע". לכן נשלמים ב" עולמים
הגולה של השלמות, מלך עולם
אהבת עולם אמר: / אמר שחוק לו לעולם
עד". שאמר התנאי ונראה לאו לון.
אם יִצְדוּ טְעוּם אֱלֹהֶיךָ
וְיִחְקְרוּ מוֹסְדֵי – יְחַלֵּל לְשׁוֹנֵיה
גם אני אֲבַקֵּשׁ בְּכָל
צרר ישראל. של כל
אשר עשו לאום ה'.

באותן שנה אם נתמלאו לנו ואמונים
לכלותם ח"ו. ואהבה. לנצח. נו"ב.)
ועתה אין נשאר לנו שאין מדבר ואתנו
באהבה [illegible]

במלאת עשר השנים שעברו, הנה
הבטחתי אלבו את לנשיאות חלק אחד
ההסתדרות ולהגביר אותו עוד יותר
ההסתדרות לעת עם קרבנו הנאמנה
לרשות עבר ומשהו. ששני דאגות
אלו כלולים כל התורה כמשנה"
וסוף משפט אמת.) בזו שנייה
והמודע, וכל הנוגע". אלות יש
שהוא שנאמר: כה אמר ד'"
שמרו משפט ועשו צדקה.
כי. וארשתיך לי בצדק ובמשפט
ובד שכול, ובחסד וברחמים
אשר נתברך. אין ספק שהוא
ה'. ואמונה אותו על
וכמשה" ודברים ג'. ט') קב' ... ל
הנאמן שומר הברית. גם
הבטיחו שלו שבה שנתנו לנו
עכוב. כמו שאמרה" לברכות צ' א'
ע"ב". תפלתו אני ואמן, ואמונתו
ששבתו שלו נמצא על ה' אלהי אמת
עושי. וארשתיך לו ב[redacted].

68.

ג. ויצא הכהנים להם שומרו

כל כך מתחיו הנשמות.

לכך לא נאמר בו ,ואפשתוק

כמו בהקודמים , וכל עם זה לא נאמר

בו אם שכל הקהל". לדעתי כי השו

ועד שדכו התפשט כאן , ואשר אבנהם

שלום בדרך מלאה כמשה". בכושת ח.כ

לא מוסיף לכלל עוד את המצוה בהבור

הכהנים כי יצא לב הכהנים עד מאמצא

וגם הלוי מברך נודם שהמשך אותו

במאמר התבודד הלבנון את

גדלו עבודו , ובדרו ומצותם

כי הלוי מברך יעקב , עלוי

תעם לשמים ככתוב במלאכי".

ואז". ונאמר לכל העולם

וידעת את ה'".

ואהבה. זה חובה הוי'. שמצות אלוה

ושמה לנפשו בדרך התשובה עם כלה

בהתבוננות ומצוה המלך בהמון

שלכת עוז כמשה ושמוני

כמו , תפלו עבודו ....

אם גלויה דרך קוצים וברקנים
ומשעול סכנה, הלך כהלך תהלך
עוז גבורים, שכם אחד אמיצים
כאן שאהבתו מאז עם הארץ,
לולא שורת הדין, אין האנוש
יכול לשנות את אשרו מאיה הבבה
לנוע הכאב, אשר! להדריכה דרך
ים והרים, נגד רצונה, ועוד.
האשה הטובה אוהבת בלבה
לא רואה לבד כאן. חלוף אותו
בכל הסכנות, כי לבה נאמנה
אישה הכמה הגדול באור
עד שגם שורת הדין ואוהבה
לפתע בואו בה שנדברו,
ותגבר בה רגשה כזה:
שתי נשים שנסעו עם בעליהן
בספינה דרך ים הגדול;
כי בעליהן הבטיחו להן
שיחברו ויצרו עושר
רב ושם עולם ויען קרבה לבם
בדרך לדרך כל נוסעי

70.

לתלמידים בבית ובבית-ספר כמה
סכנות [illegible] ו[illegible] אות,
הסכנה [illegible] להשבר, ו[illegible]
[illegible] [illegible] [illegible].
ו[illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
בכל עת, כי [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible]". [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] בכל עת, [illegible]
בשרו סכנת אות, וגם [illegible] אשר
ב[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] לב
על כל [illegible] אשר [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] דבק
[illegible]? [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] ב[illegible] לפי ערך

[illegible] ועבדה [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] בבית [illegible] [illegible]
שלו [illegible] [illegible] לו [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] כי [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] כמו בבית [illegible].
[illegible] [illegible] בת [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], ורק [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] לו [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
חדשים ובכל [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] לו [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]

והיה אם ישכב למרגלותיו
ושם נכפל שפעת גדולי
ושם שכב אתו חתת חומר הפורחה
ועתה למה לא ישטמן לכל המלעות
והמכאובים הוללה, איך יחשו רגליו
וכרעו ונפלו, הלא נפשו וכחו
אתו. ודו הם לו:

והמשל הזה אמנו עם ישראל צורנו והדרך
שאין מרשכנו אלא בשברנו בהשגה שן
מני שאחר, הנה אנו לומר כי נתחייבנו
לשמור מצוות ולאהבה אותו ולדבקה בו
בזמן שמצוה לנו הגלות ושעבוד מלכיות
שהם ברכה, ועל שנתחייב ומלך ואבח
עתה בעבור המצוה בו לא נתחייבנו
כי שוכם הדין שלא לשנות בצוותו
ועבודתו אחוה הנבה לנוה הכח, ויען
יתנו ומשכו המצוות מגור הקרבן וגודל
השבר העושה מאד רצות שבעולם כמבואר
ובבחר.ב. עכ"י. החובה עלינו לשמור כל
עת ולעשר לפניו עלה ואת חטב נושא
נגד עיניו וכאשר ורכבו". (ברכות ס"ב:)

עי' לדוד מזמור, חסד ומשפט
אשירה, לך ה' אזמרה, כי אם
לחסד אשירה, ואם למשפט אשירה
וכן אמרו לפני אומר פסוקי
דזמרה אב"ט.) ואחר עמידה ד". הנה דוד
ובן לומר שירה [illegible] תפלה לד'
חיי: השיר ואם אינו בלשוני. כנוי
להצלחה, השיר לשבח אלו
כנוי צרה ונזק, וכו'. דוד באותו זמן
בעת שנפשו כורבו נשמתו, שירה
עמו, כלומר הנני הולך ומזמר, והולך
לפני שהשירה הזאת היא תפלה
לא-ל חיי, כלומר שכל חיי כוחי ונשמתי
ישרה, מביע את השירה בכל עת.
ושם לבוא עם דברי אומר
לכו"ל. חוה אומרת שם דברים כשאומר
וזה אומר באמצעה. ונודע, שהאושר
שהוא יושב בשמחה ולבו מתמלא
במצוה זו. ומתאמר בלב"ו. הנה
חובה נולדה מתוכה, כי זה תמיד
לחזק הבורא! שבו דברתי באמת

74

אמר, אם התורה הזאת, השאר הנושא
האם גדולה הנקודה של שאלת כל
הגורל, עסק אמר: "אם בתנאי"
על תנאי ההמחה: אדעך הגורל, ואמר
אליו, כי אמור רק, דבריו בדת שושנה
הנקלחה אמור אליה, ואת בחלצתה,
הנה באם "ואת": אמצה אל דבר
נדחו עליהם כאמור הנה, "ואת קינו"
תהפוך אשורים שלנו אולם, ושנים
אליהם לאמור כו"ל ט.—יג: בתיהם
שלום מפחד, ולא שבט אלוה עליהם:
שורו עבר ולא יגעל, תפלט
פרתו ולא תשכל: ישלחו כצאן
עויליהם, וילדיהם ירקדון:
ישאו כתף וכנור; וישמחו
לקול עוגב: יבלו בטוב ימיהם
וברגע שאול יחתו: ויאמרו
לא-ל סור ממנו, ודעת
דרכיך לא חפצנו: מה
על שאלת איוב תורה
ארונות כל אלוהי עולם, האם

„אמת״ כי הצלחתה בזו הצלחה
אמיתית לרשות דבר כזה המדויק
ומבוקש„ ורשמתו לעצמה״ כלומר
כשראיתי דבר תלוי בזמן, נגלו
כוסות לפני כל העולם, שמאמינה
בהצלחה ומקבלת בשמחה כל מה
שנקבע לה מן השמים במאמר
שלפני זמנה, ולא בעתה הנכונה
השתדלות במאמצי הגשמיים
ושר בעולם; ולא ראתה שכר העולם
הבא מזה. כשורתו [illegible]
וזה שלבות כלה, כלומר
ואת כלה, הלא שלבות את לנצח
משום שדבר [illegible] ולסתום [illegible]
והכל [illegible], „זאת שלבות
תבוא״, לא נפרד כראשון,
לומר: תלויה מקום זמנה,
״. [illegible] הם אומר [illegible]
להוכיח לפני זה, דבריו הנה [illegible]
מקום זמנה, כלומר בזמנה
[illegible] ומזמנה כזמנו [illegible]

כה מאמינים". לפיכך קיים מאמץ
מצד מנהיגי הכנסיה שמקום בזה
הכלא [illegible] [illegible] מאז
"התחיה" [illegible] שנועד לחזון,
הם הפכו [illegible] לגולגולת
בגולגלתא המוכרת, עד שהמאמינים
שם מוכרחים [illegible] בדרך התלאות
ולהאמין לציור ספרי המקום אשר
לקחה משם, [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible]". [illegible]"
[illegible] [illegible] [illegible]" [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]". [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]:
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

77.

כי כל דבר הנקרא אצלנו לרשות
מכונה בשם „הכל" עד". שאמנו
ונשגב הכלל לצדיקים נדמה להם
כהבר, כי לא כל אדם זוכה לגלות
בודבקות: וכו'. הרי הוא שאין
אמת, כי אין דבר נקל הוא לאחוז
את אמתו בדעת צלולה, אבל גלוי
ושכור השלמות המושגת בה"ע
בלבו ונעשו כשמרים להם
הצדקה, לא לבד שהם עולים בו,
כלומר שמתענגים באותם ;
אבל גם שכאלו כחולים, שמה
כל מה דמצינו כתוב לשם עבודה,
וכיון כן אמר גם המשורר: (תהלים ח' ג-ו')
כי אראה שמיך וכו' וכו' מה אנוש כי
תזכרנו „ותחסרהו מעט" הוא אומר
ושמו זה הוא „אלהים" שעוד והנה
מתקרבת כי כלא תבדק בדרך,
כפשוט שמבררים כו'.
וכבר בא הרמז הזה אצלנו ואמת
ותבדק בדיבור הרוחני שאמר:

״אמרו ד״ה אלקיך, והאלו יום
כה אמתה הצאת, הכו אמת
הנמצאות, ואבראק לבדו נמצא
לסבות אמון או סבות נפש
בכל מאות לבות. ונשה
השתוממך מאלף מלכים מדות
עבדים״; שבה נשה ומות
ולאהבת את כושק לאלק עולם
עו״. הבורא יליק לבדק בו
בכל עת: ובזה שלם המצוה בוי״.

בשם ד״. וגם שהעמלה כי נלוב ג״סמן תנסם״.
דרוש לפ״. נשא
בס״ סוטה דל״ח ע״א תניא אידך:
כה תברכו בנשיאת כפים, או אינו
אלא שלא בנ״כ. נאמר כאן כה תברכו
ונאמר להלן וישא אהרן את ידו
אל העם ויברכם, מה להלן בנשיאת
כפים, אף כאן בנשיאת כפים:

79.

גם המשטרה המומר בלוס"! ומזה לכך
לפי הקבלה שאצלנו ברכת כהנים
צריכה שתהיה בנשיאות ידים למעלה
בשעת הברכה, לא נהוג לומר עוד".
דרשו, שאל באומרם "נשיאות כפים"
כוונה שניה ואמר מצוות לומר רעיונות
בעת המצוה, שהנשיאות ידים המשמש
הברכה וכן זה על עקרת המצוה האמת:
הן בעת נשאו, שכל השמחה טובה
משל התגלה לאדם במצוות אדם ומה
אם הפרות משל [illegible] אלא זה ומה לא
התבונה באומר ודבריו בלבד, ובאמת
עד ברכת כהן אין קבלתו, ואם לא המצ
תמצאו דהמתברך אין בהם [illegible] המתברך
בכוונה על הברכה אין על הקללה, עד
המלאות המשלבות אין המצוות, ובזה
המשנה ומה משנתם כתבנו אין [illegible]
לקבלה אתם צלצלים אין סדורים,
והמתברך אין המצוה כמו שאלו ודו
וזוהו אלה המברכים, אין המה באופן
הזה על מנת המצוה. והמשך

הצורה לייצג צבען מרובה
שעורו כמו נכסלף ילדה.

כה גדרים הולה נוותים על
התנצלות מוצלחת אבל זה שיעקב
להגן על יעקב הגנה שכידוע סבוו
קנה מעשו עדשים דו בכורה, וכי
לקח בערמה את הברכות מפי
אביו הזקן אתו, והוא שבונו
לא היה ברור אבל עשו לרכוש את
את הבכורה הבכורה תנוחתו
על שמחה עם הברכות, ואף אושר
כולה עלה הסתמכות בתוך בכורו
בתורה כתוב זה בתפקיד לו צוד
ושמרו לו מלחמה הטוב בנזיד
ויחד ושם כח בכל בהגותו ביטא
דבר בלום הצלחו, כי הסופר
לנוס טבע ולצאת חוזה טורח
לצוות לסבר לומדים לשלות
לו מדרש בנוסף מובהק, כי זה
שהוא מחוץ מטעהו ולהרצות

בקיום דברים אחרים אשר נפשו
צדק אותה בהם.
ואם כי ידע כי בהן תלויה כל
זכיותיו בית הספר ועתידן בתשובה
אכה בראשו המכלה אשר צדק גם
בדרכו עמהם״. וזה מכוון לאומרם ז״ל
(תענית ס״ב) כי צדק בהם, דהיינו שהוא
שייך לעולם, המתק מרשכת את התלמיד
הפתח, והשמח ותשוב את הוא נפשו
כפי״. בדברים הללו נשי״. בזמר
הסיכות והבהן. אמנם הצדקה רבה
פותח לאות עמנו לפנות לכן אין
ואפשר שיהיה שפר ברכה ויצא
על ידו, לא מפי המברך עצמו,
ותשכל עם שניהם אברכה הצדק
עפ״י. רשתה את שרשתה בהבטחה
לבדה, שהמוכן לברכה ובורך נפ״
מברכת הכל ואם שתבוא [illegible]
לאנשיו הברכה הזאת, ואם נמצאו
בידו הבנה [illegible] [illegible]
שוים, ואמר [illegible] כנ״ל.

אולי ואשני אחרי לפאתו
בעתא כאתעתר. כלומר פה
ותפש אחרי אחר משו ולא מצאו
שמכתם אותו על המרכבה, ולכן
אמר ,,פאתרתר'' ולא עלה
לכאורה לדמיה, אלא ,,פאתרתר''
ולא ענה, כו'. שנאמר בתכנית
עצמו ואשר שפתו כאשר לפתו אשר כא
עתה שאר לדברו אמו, באשר ודע
שאמו ודאי אשר כאשר לקבלם
ודי בזה להציל את אחרית הבעל
מתהפכת; ולאדני אזה כי
המתהפך אל המעלה הלא כנופה
באשר פתח בעינים ואשר נעלו
עלו אשר שאין, באחר כורה
אונך אל בגללם דואוות כן
תחזכר לתקוע הכזאת המרכבה
והגלגל לאשר הנשואים בתכנית

ואתה נשים פלתי על המרכבים
ואמוד על זה שנסתפק לנו ברצון

הברכותם כמש"ל: ובתוספות מ"ד ע"א
לימות ע"א וכו' ד"ה קדש לחם
ולכן שאמרו להלן ובכונתם.
ואמר ולדעת ב.י"ן כי שלשה ברכות
שאמרו בדבר ותורה ובקשו ממנו
ובזה נראה מצינו בברכות ובברכה
בזה שאמר להבדיל (ע"ש) עכ"ל
תברכו כו'. ואמר להם: ובברכה
לכוונה אחת ולזו "ויאמר להם"
נשיאת ברכתו שהיא בו לאמר "
כה תברכו וגו' וברכה כו'.
ואמר כי כוונה התורה" בו יאמר
"אמור להם" שלשה הברכות
בסדרים השלשה אחר זה
שלשה הברכה של כהנים
ובפעולה בפיות תיבה משולש
כאשר הברכות אלו הכהנים.
ואתם כחה ורבה תכרון ה'
ככה ע"ש לאלו אח' ובם להלאה
ומכנים של ברכתו, לא אמנם
ואופן תיבה השלשה לברך

את שמו בדבור ובמחשבה
ומוצא שם ה'. ~~המחלוקת~~ שדברו
הקבלות רמוזות עליהן? נראה
כי

הנה זה נודע כי האדם מורכב מג'.
חלקים, נ"ר. וחלקו הגוף והנפש
והשכל, והם הרי משולש
בצורת [illegible]; ב'. ורוח החיים
ושם נקרא הנפש בדם ומשולש
בו עם שכל האדם. ולכן שהנפש
שבאדם היא המקשר חלקי הגוף
עם חלק השכל. שהיא נקרא האמצעי
ושהיא המחבר חלקים, ואם נתבונן
על סגולת הנפש והמקשר שהיא
כמעלתם עם האדם נאמר, כי
בודאי ראוי לתועלת האמצעי
השכלי, כי מה שהוא בתוך
הגוף ומקשר, ובכך יאמר השם
משה'. וקבלת נ. ואין ראוי להפריש
להם וגם לא להבדילם מזה.
גם לכח החיוני לא ותנו

בתהלים פ"ו, ואומר (דברים יב.כג)
כי הדם הוא הנפש" ודבר מובן"
כמעט לפי דברינו על הלב הגוף,
שפעולת הנפש תלויה בה, על שלמות
ועל מעמד לבריאות הרבה כמעט
דבעינו לפי הנחתנו שמתוך על השבתים
השחוגים הפעולות ומתוקם ושבו,
שכינה שהשתלמה על שפת התנועה הרבה
ולשון עבודה. הברכה הראשונה מתלת
בסתר המצבה הישר באו נולדות
בבטן כמו הולד שנולד מיד צריך
לפרנסה ונדלה ומלה עד ראשו
ואומר "וברכך ה'" "משמרך". ועל
שם הנפש פ' שמו ורוח ושמו)
ה"ש שמו ואומר וברכך ה' בנכסים
שמורך מכל דבר. אין המשמש
שנותן נבדלים מצאות [illegible]
הגוף, ומזוג בנכסים שהם
דברים שחוץ ממנו ומורש. מחשה
והוא צב גם השבעים הזורים לדם
ד' שמתנשא בכל מה שיעבר בנו

עמם בברכה זו, דהמתין
שיכלו כהנים וכאו מברכים לצב
ויענו שנאמר, דהמתין לו ששומע
הציבור זו אומר בקול ועל-
נפשם המשוכה ונאבדה הי' כמו
מברכת. ד'. לקדש כמוהו השומעים
ועל ישראל ותן שלום על לוזמנו
שני, וזה בחור הכתוב ומשלו ו"כה":
ברכת כהנים תיחשב שלום ושלום לצבא
עמם. דלפוררת קשה ודת". לאמר
שהציבור ויסוף עלה, ואדל נראה
לפניו כי רבון העולם ובהבודה להעלות
השם הוא נקרא בלבו". ברשות "לב"
כמו "בראשית וכו' בלצאן תשועה
שפורשו באמת זה ולשמוע דבר ו
וכן והבלע בכו. כן שיו ללכת משמע קם
ומלכו לחם בחלבם, וכן מלאו לשלום
וד"ה. ובזה בוא התניא הי'. לק
להלבק ולהדביק ואז בהבודה
בהמשך ישראל עבדה בך: ורואה
שמשה ולא נכבש במובנם

ובכלל אמרו: עבודה ודעת בשלמות
הגם ועמ״ש. ברכת ה׳: היא תעשיר
היא לבדה תעשיר, ולא יוסיף
עצב עמה" פירוש עבודה רק עם
התכלית המשובחת לזו ומובא מזה
על ברכת ה׳: ולא כהמון העולם
כי כל עוד יעשר יוסיף להתיגע
בעבודה קשה ומרובה חרוץ
להרבות הון ורכוש לעצמו ורבה
כבודו בזה, כי באמת יעשיר כל
כך. הברכה אמר שהוא לא מוכרחים
להשתמש [illegible] עם ועמל ועוד
מבצורך, ויחד [illegible] וכו
לבני שלכם הנדמה ולהתמסר
הצדקה; ובכלל כמוש מה. שלמה
עליה בברכה, ועל ברכה״ אם פעולה
באופן שהוא מונים ומכוונים
לברכה, ועל ברכה כזה עבודה
הזה. שאומר אל המנעשה״ [illegible]
האדם כלפי מה שיוכל [illegible]
מכל שיש מאשר לעבוד [illegible] שבכל בהכל

ואין צריכה לומר שאם אינה, וכו' הברכה
"בתנאי" ההתעלות מברכת ה'. ותפק
שלוות רכושם, ובוסר שנים עתקו
גברו חיל ויאמרו לאל סור ממנו ודעת
דרכיך לא חפצנו, ויהיו תוצאות
השפע ואמצעים לנפשם הרי הם
בתוצאות שאר עונו וזעם ודברים
ויהיו רוע שנולד זו ברכה ודאית
להם הוספה הברכה הרוחנית לאחר
שמורה אך בתוצאות הטובות ומה
הברכה שמורה לעצמה. ומשום הלכה
של כבוד אם צלחה לברכות זה שבזה
שונות ומכונות על הברכה שמופיעה בברכה
שמורה עצמה, ללא תנאים מוקדמים ואפילו
לעצם, במצות הטוב ולמצוות
ובנתינה, ושלום על 100 הברכה
פעולה עצמה, כי הברכה הוויית
מצבה אך ומוצא לאלהינו
הקדוש גאולתנו ולמדות גדולות
לעשות משה'.
הברכה התלויה מוסיפה על

חלק ח"י בשרני, ומצאתי הרבה
כי כח החיות שבאדם נקרא אור, וכמו
כמש"כ (איוב ל"ג. כח. כט.) הן כל אלה
יפעל - א-ל וגו': להשיב נפשו מני שחת
לאור באור החיים; שאם ידבק אדם
נפשו. באורו, שכן בתהלים נ"ו. יד.) כי
הצלת נפשי ממות וגו'. להתהלך לפני
אלקים באור החיים, וכן כתיב להדיא
שהאור שם נרדף עם החיים, שהרי שאמר
(איוב ג. כ.) למה יתן לעמל אור וחיים
למרי נפש. הרי שהם שתי נרדפים
(ואמרו חז"ל בתדב"א ודברים רבה פ'
נרי בידך ונרך בידי נרי בידך
הוא התורה שנאמר (משלי ו'. כ"ג)
כי נר מצוה ותורה אור, ונרך בידי
הוא הנשמה שנאמר (משלי כ. כ"ז) נר
ה'. נשמת אדם: שנאמר (איוב י"ב. י'.)
אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר
איש. אם אתה משמר את נרי, אני
משמר את נרך, ואם אין אתה משמר
את נרי, אני מכבה נרך, הרי שנפש

הרחוני הבית אשר היה לי שמה.
ועוד זה לבדה מהמה נשא המוסף שאמר
שהגירה". (ראשו לנו ע.ו.)

בחור הבן עלה חיים וכלבו כלב
אלפים. מה עלה עם הלבנים לרשות
עלה, הבית בעלפי גוים האנשים?
לכרכני את לבית, [illegible] דרכה
כבר הגרים הפולנים בחוה"ל מתנות
הבורות את לאחר המלחמה, כי הפכה
לשלה אחר מלך שוב בעה". ומדוע
לשכר עבודה וענין לרבבי. שלוה יהודי
ואנחנו ותר אבן, ובודאי השאיר לבנו
בגלותו, ואחר שנדע כי חנות הפודם
הלכו בפוה עורקים דגים משפחת
הבית (וכבר) אשר ייטב אתך יהודי
מהם היו הפשה להם, וראה"ל מוכר
ואינם לספר אותם עד מאה שנים
לומר, ואין זה כלו. השגחה מיוחדת
על הכל לעולם: עיניים ושמחים
היה כן מצב המלה והחסד, ולא
עוד עולם שאנשי נחום סגולה

אמנם שגם אחרי בלותם היתה
להם עדנה, כמ״ש: המשורר. (תהלים
צב, יג-טו: צדיק כתמר יפרח וגו׳.:
עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים
יהיו, וזה לדעתי תעודה מיוחדת לזה
מדבר למשכיל על דבר טוב. ע״ש. :
בזמן הזה אלך חיים, רצוני לומר
כי חיי האנשים אינן דבר משוער
ומוגבלת מצד חוזק הרכבתו,
אלא הם תלויים בזמן הזה אלק
עליונים, כמו שאמר אלקים על עולם
הבא עליון להשגחה מלא הכחות
כמו ומדבר לבני אל כל אנשי המעלה
הרכבה, רוב חוזק וחוזה, ואפשר
כמו אל כחם, כלומר, לאורך,
שבריאות הגוף הטוב הבריאה רבה גם
לאורך ימיו, כמו אלקים, האיש
הבריא סובל את הכל, ודבריו אפר
יעלו ושולטים בעצמם, כן האיש תמיד
עצמו. יעשה נפשו אל אי שמירה לעולם
ועל במה עניה שיבה, אל האיש

הסדרה הראשונה המוצגה וזהו
פרקי ה'" ,,ציור ה'". הבא ולוק"
ומתלק חיים ותרופות כי בציור
הכל ילך חוק, וזמר ,,ולמותק"
כלומר בהמצה ומירה של כל בני
שתף, כי בציר קלבדין משוגה
מוחלות פרוטסטנט, ולא בדרך
צו של בודד הפרטים המורכב את
כתום לרשותך שתחת על זמותם,
כי וכו מטפלו הידידה לשחרור
שהוא בעור החיים, ביושר שמשר
בילת הקולע עם הלפני השלוי,

/ והסדרה השלישית ובודק הזה
שבוב ולגו שבודם, שבו משלמת
עם השלושה די זכרון עם
השכוי לזו וגרגדו, כי ידי. הלק
צבה הגוי נגלה מכומם של כל הבדרו
הורצוו כולה עם משמחם בו לפו
תופש בוכוו שבכהשמם בקבוור
בכבה הבווה. שטוו ה' הבא ולוק

כי אני אלקים הוא הבריאה, לכן
שאל ודם נכר כבודו ותשובתו,
כאדם שנעצר בעצם ושנמצא הבריאה
שאינה מתאה באמת כמה שאינה
ואני אהבה כמה הבריאה, דעת
ואהבה אבינו שנאמר "אמת" הרבה מזו
בכל מעשה, מאד שהשבועה.
לפום ברכה לו אמרה זצ"ל. על ברכת
חלק השכל, לכן שחלק מחברים
המחברים עם השכל האדם שבאדם
של לבם שלא לדעת זה שמצא הוא
האדם צבא, ואלה החלק השכלי מצרעת
הברכה עם תבונה, ומצאו שולחן
(מגמד לב.י.) הרשה שמושה ומה
אמר". דבעיון לפי מעשה הכסף הזהב
האמנות לדעת את בוראו. לא
וכד באמת להבין כל הבריאה
האמת, ולא את נפשו הוא
ואנו מלאים ביניו לשבחו ושבחו
הכן". מקולו בשם האלה
ואני גדול משמות הבוראית

אל מצבת ד"י ושקטן. ואשר והאל
בעת ושקט ואז נפלה. והרשה
שמות מורה עלי, ומרה צבא בתמעי
ואשר שבר ובטן, ושם אל הבקל
לכבו נמצאו השכל ומורת מכרע
לאמו אלהי נא אל נא, ומת ושלב
מכב נא וכמו השבן, ומען ועם האלו
שלבת אמת אל כל הקו הגלו
לאמות משא אל השלכה ושבר
הצבא אלקים ומודם, המנו הקו
הגוה שם כספו קדשנה
ומעסקו הגמא". הגופה
ובמושג, והאלה הממת שבודע
המשכה הורמו ומבוא עדודת ועצי
במשכה ובמשבה, ואז עם משבו
השאל שלמו ומו, ואמר השבן
אז במבוא נמצא, כי מגורמם לאר
ועבדה להתנשב ואב אשל בדורו
מלה נמצא, וזו הבכונה לדבריו
הפסוק בכבת כמוס.. ולשם
אלק שלום" פלמה העבק..

נמצא שהתורה חלקה מצות
תמיד על שיעור חלקו הגופני, עד
שנכנסת עמק בכל מעשי הגוף.
ומשום גם בזמנה המצוות לא נמצא
אורות השכל לכלתם שמה בתוכם
לבד נגלה שבתורה ומשום לזמנה זה
שתגלו לדברי הפנימים של תורתם,
נמצא שלמדו את הכל. "תורה"
נמצא החלק הנגלה, ביאור עד"
שתקיים המצוה לשמה שלם בחלקו
הגוף הגדם נמצא שגם הגופנים
המתלבשים בנשמה הגופני והם
כמו דגים נכנסים תחת מלאכה
הגשמי הגופני. וזו הכונה
במאמר חז"ל שאמרו (בסנהדרין צ"ט:)
כל העוסק בתורה לשמה משים
שלום בפמליא של מעלה ובפמליא
של מטה, כמבואר, כי נודע, הפנימיות
נשמה הפנימי הם הפמליא של מעלה
והגוף הגשמי הם הפמליא של מטה,
ועם עוסק בתורה לשמה, הוא זוכה

תחת ידו כל אוצרו הגדול וכח
הרוחות, ואז שלם בתוכם לעולם
מכלום דבר:
ואולי כאמרו ית' בפרשת הקדשים
בב"ר ו' הכי' אנ') והנה אשר
אמר. מכוון לכו שנכונה לברכה
הכל, כי ובעניין כי נאמר ועוד
כי' אומר מודבקכם, שנאמר: כה' והו
עוד, ועוד נאמר :כה'
תברכו, כי אין אומר שלמו, שנאמר
לאמר והאומר נלכה עד :כה ;
ובכן אומר אותך, שנאמר: כה
תאמר לבית יעקב ותגיד: כה
תברכו. והם שלמה שהאמר
בעצמו הלוי אות הבונה והלך
קשה לה... אשת הפלגתו
דבר שלם אשר אומר ואת לו
משכן שלו, שהי דבריו של
צורך שמבוקשו הקדוש
ברוכו ואנו שאנו להם שלא
שאנו בכל כלו וכלו המצוות

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ה עצמו קדש לה'. ומה חייו
לרצונו וכו'. מצוה נשגבה לבנים
הנקראת בני ה'. לראות חיי עולם
כמו שהבטיחה להם התורה ונראה לי
יום ואמש הרחוק הגולה אלהינו
נאום ה'. גם עכר יש גורל
ישבתו מפגע גיו לבני כל
הימים, להם הם כשה של ע"י.
מובטח. השגחת ה'. חוקה מלוה
להחזות כיום הזה. וזו לדור
נאמנה ותורה אחי כל מדם בדיק
השמש. וזו סתו הדרכה
השנה נוח ה'. הנא ולעולם
לנתק. יסמך וקדש יעשו
תם ושקד מהלנים עסק
בתורתו של שם למדר במגרו
ודנותו מאליו עד 3 שנים שהם
מרכבה לשכינה נעלה ועבודה
על כל הלקח, וקיימום כל'. ותמו'
ה'. מדבר זאת עלי'. ולגשת מ'. משנה
מג'. ומה ט"ג'.) צ'וכתו של

פלאי הלבבות לנו ואמרו הלבבה
שפתי דחזמש יולו בלשון ששמעו
כמו צבאות הבדרה, מלא כאלה״. ואמר
הבדרים דיצחק כמו שבואה ולנו
הנבואה אות ד׳ ודבק :

ענין נלכה משובה לאמונ
בתורה חזו הבורד דרכנו
כי אתה להאלהים לדבק את שכנו
לנו הדבור לבד כמו״. בא מש״ה
והשמות אלה ואלף שובה
האמונה ויראים מאורים
של קבלה פ״ל חלקי הברכה
עד״ שמתנו, והכתוב במוצע
במש״ו בחדר ד. ש.) = משה
ונאמנו של בני שפתו = כי
בזמן שומע, שפתו הם
שליחות והאמונה כהלכו ותברו
ואנו נקראו שמו ותדבק
אליהם כמש״ו. והשבוע
שפתו כי בשם שפתול

שבת השם ה-ל. ובשם
והוא: מצורף השם י-ה.
ושם": וש"ו ו"ה שמו
של שבת. כאמור שדי הנקרא
המכונים בספר יצירה ולכן
שנים שיהיו כאחד להתקשר
בשמו ית' ובשעתו שהוא
ורשום עד שבורא ע". השמים ולכן
ואלו עד השתלשלות בספירות
שלשה כתרים הבונים כאחד
למשכן האדם, ואז תהלה
בגוף הנשמה קדוש, והוא
שבהתאמצות והשתלשלות בגוף מדבר
נקרא שבור ומשונה כבעלים, כי הכוונה
מתגלה הוא, וכל נשמה וחכמה
המחשבה עליו על כולם, כמו שהתחלת
הנשמה מתחת לנשמת כולם, שם
ובגשמיות כנ"ל. שלא עצם כוללת, ועל
וכן המשכן (והעולם קמ"ט). שורש
כי, על נצחיות ושם והנקודה,
כאמור לא הוא [illegible] כל בגוף

שאהבת המצות בתשובה לבד
כמ"ש הנוספות אליהם נשאות כפים
דהיינו הטהרה שבה. וזה אמרם ז"ל.
בפה תברכו: בנשיאות כפים:
דהיינו שלא תהיה לשם דהמצוה
קיום על הדבור לחוד שמצד הדבר
אותם קדושה. שנאמר ושננתם. וכו'.
ונשאו אותם את ידו אל הקדש
ולבבכם. כלומר שלא ברכות בדבור
בלבד אלא בהטהרה הברכה לשלוח
ולעבודתם, כמש"כ. אמנו: בהוו
מתלמידיו של אהרן, אוהב ורודף
והשתדלות הכהנים השלום דבקה
שלמה בידם להשלים ביניהם
אל הברכה אמר השלום.
שלום עליכם: כי אז תמצאו הברכה
אל הפועל. לכן אמרו שבשמים
כי ימצאו ויברכו ואומר
השלום אלהים. אמכי"ו סלה.

בשם ה' ית'. ח"י סיון התרסח".

דרוש לפ' בהעלותך.

וידבר כו'. עשה לך שתי חצוצרות
כסף כו' ותקעו בהן ונועדו אליך
כל העדה כו'. ואם באחת יתקעו ונועדו
אליך הנשיאים. וכי תבאו מלחמה
בארצכם על הצר כו'. והרעותם
בחצוצרות ונזכרתם לפני ה' אלקיכם ונושעתם
מאויביכם. ובזהר פרשתן
אמר; ר"ש פתח: ובלכת החיות ילכו
האופנים אצלם, ובהנשא החיות מעל
הארץ ינשאו האופנים, ובסוף הפסוק
עם סוס, ת"ח שתי חצוצרות כו'.
אינון תרין לתתא דלון ולהלאה
להבין, עכ"ל.

להבין הענין דשתי חצוצרות כסף
מקשה, דהנה צריך להבין
שתי החצוצרות ומהו הענין
ומהו ענין שתי החצוצרות עם

הישיבות לחוות העולם שבאירופה
מתורה בני [illegible] משה ודבקות
[illegible] נמצאו [illegible] צדיקי
ואמרו קדוש [illegible] הפשוט:

נפלאות היו בדורנו העבודה
[illegible] ורב [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] לנו [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] על [illegible] התורה ובדעתו
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]: [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] על כן [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
בדורנו [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

פ
לתורתו החדשה, כגון על הברית
לא, ואין עוד. שלשת הראשים
ועל התחלת השני ודגוו [illegible]
דבון הכתוב עליו אמר [illegible]
ולאחרים הוכיח הכל, ולכבר [illegible]
[illegible] עד. בספרו [illegible]! [illegible]
שני מלכים, ולכן נאמר [illegible]
לפני שהוא. ואמר עליו [illegible]. ואין עוד.
שכתב אחד [illegible] מצרים ואתו
עוד. הדבור לא הוא ברצון מלכים
[illegible]. עשה לו שני מלכים; ובאחרונה
[illegible] למלכות כי [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible] לפני, כמו"! (דברים [illegible]).
[illegible] [illegible]. [illegible]
הכבוד על אמר [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]!

אך לא המצוה הזאת לשמור הכרה
מאחר שכל אלו השאלות צבעו ומכן
אם כל התרופות מצות הבלופה את"
משמשות אל הסבות הפנימיות
הכתובות בתורה". אבל אמר
טעמות אצלנו, כי אף ספרו
תורה הם אמונות דעת ומאמינה
ואלו אין כדאים ללמוד משפטים,
לא שאינם כוי". כדאי אלמן,
כאן". באופן". בפרשתו:
רש"י אמר [illegible] לפני בפר [illegible] בגיוו
דבוו אוופווא אמרו לאותיוה
סופרים באלמו ואלו דבריהם,
דיוו הכו ואו באמו דוו ואלו
לאמרם אוו כוונתו שכם. אלוו אל
דווכוותו אלו אלמן אותן וכמו
אלמן; ואמר בהמצות עצמן,
אף שאין טעמן מובן, דהמון
המחלת המצוה מפי הכתוב
ואמר בפירוש, ואין כאן אלא זוכר
המצוה, אבל הפנימי טעו מאוד:

שאני מתאמן. להפיל את המלה
לנו המצוה אותנו סגולה אתה
קדושה בהפנמות המחשבה, לא נחדל
לומר כי עוד נמצא בתחום הרתום
הכתב ישר עד הסוף לא בלי יגע
צפונותם; ~~לא גם אותה המשפט~~
מסורה אותו כמה שנים של לימוד
בשביל שתי ההצטרפות: מקדים
לזה אומר פלא לפלא". (ומאז כ.ח.ב.)
אמר רבים גיבורים דשמעו כשמע
(הרבה אותה את שם ההמון.)
וסוניק: דבר בחום [בהוצא] ליבשה סתום
וכה שלא ונצא כוח ומלש עשונה
ניקבה נקבה קטן ונצא שם רנה
חזק מאוד, כך את ההמון ומנע
שהמלכה עושה מה שלה כבד
ענודה תבונה דרך נקף הדיון;
שבבלי בשמחו קטלו משמשו
וסוניק דנפה. אם העניק
דרך נקדים קצוש התורן זינו
כנגד הנקבה קצבה הסתרים

והנה אין המסתכל במה שבארנו.
הכרחיו עבורה קטן מדברים
ועומק רוחב דמיוני. ו תוות של
קשיש לפרטיו את בשרו ואת עצמו
כלמשה: ועתה דבריו הארוך משל
על קשה לו הכוח נגוד שמתאוה לו.
בלבו דעתו, קשה את עצה, ועומק
תכליו שכליו. את תורתו דסתות
קטנה ודקותו ועומק, ותוכו קרוי
אגוזו בעומקו, קשה אחדיו,
ועומק טעמו בפי טעמו:
ואין ספק, כי אמר זה הלא אדבריו
תאותם לאדונתם, תפלת צבא באמת
על ולא ורצו המוצא כו". אמר העולם
הכלה, ואתה נשמה נכבדה, אולי
ישלח לנו אורות אור מר אשר אלה:

ב.) כבר ביאר הרמב"ם ז"ל. המורה
באמרו שם, כי לא תשלם נפש
האדם אלא בהמלט מכל חומר, עד
ישאר נשכלת בלבד, כו".

בעשותה גם פעולות מוכשרות
ע"י. מושבה, והדין כוונה מן הגלגלים
שמצד היותם חומריים, ומחויב להם
הפעל גשמי, דהיינו התנועות המוחשות
שעל הפעל ההוא שמשגו הפעולות
הנפשיות, שנתחוות בהם כפי שבארנו,
ואומר, ולזה נתחייב שיהיה הדבר
המניע לפעולות לכל גלגל חומר וגדול
נפש המשכלת יצא מורכב מהגל
גופו והשכלה נפשיות, ואומר שם
כי הגלגל הנושא על התואר שהוא
מורכב מפעולה גופניות עם השכלה
נפשיות, הוא התנועה שלימות בגופו,
וזה מתנגד להתאמציים ואמר דברים
הפילוסופים. כדי לומר, שהפילוסוף
אומר שנועו השלמות הוא רק עם
השכלה לבד. ואם"ש גם בגופם.
ולזה דבר זה שלימות האדם
הכלול בהשכלה בהצלחת האמת
דעיון, כדבר קדמו דבעה". במורה
והמלאכים ע"י. ו.ד.ו
ד"ה מי

ועוד בזה חלק, מה שכתב הספר
קדוש. חלק תורה ומצות עצמן
ולדבק אותה בלבו, המעורר
הפועל לזהב, כי כח הנפש שבתוכנו
בהלב כמה. ואלו ד׳. (ג.) נצרף
לדבק כי מאז המצוות חוק, ומאז
תצא המחשבה, היא המחשבה
המשכלה המצוות מן הכונה והמה
עם כלי המחשבה גם המה בהבנת
המשתלם אל המצוות השלמות. ומה
לומר, כי כבר אמרנו לאדם שמחשבה
פעולות טובות ומצוות המוצלחות
לשוב האדם לתגלות חברת
הכוונה, לא שכל אל פרטו
ומקור כי מאיר קדוש והלק,
וגם מחשבתו לא תגדיל לשבת
כי״. לצורך הגוף. אין ספק, ש
שהמחשבה הטוב גכ״. נעשה
בנתן ד״. לא נפח שכר
מעשיהם, אותו נשכל שכרו
בגופו. כמדת הטוב שפי

קיז

ועשה לטוב העולם הזה [illegible]
האנושות, והבל את הפעולות הללו
והוויות שכר ועתה אתה שואלים
מאת התורה שרצה להציל באמונה,
כי אתה סבור הכבודו ואמר
שבורה [illegible] [illegible] שתהיה העולם
והאמת אל סבור המסכה [illegible]
ואין את [illegible] עשות הפעולה הזאת
בהשגת לעשות רצונו וכו'.
כשאתה הגלגלים השמים ומאוד
לעשות רצון קונם, ומכוון לזה
מחשבת פעלתו, [illegible] שכר
בעוה"ז. וכו'".
[illegible] ודאי כי שורת [illegible] [illegible]
[illegible] כתורה [illegible], דיברתי כמו
בכבוד ובהלכה במחשבה, ואך
חיי וכו'". [illegible] שורת קדש
[illegible] [illegible] [illegible] לעולם
וכו'. הם". [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] דבר קדש, כנוס
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible],

כי אין עוזרו, דהיינו המלאכו
גם הזוהר אומר בזוהר עליו, ואשר
ביום כפור שאומרים הטהר באהלו.
ומי ישכון בהר קדשך, דהיינו
באהלך". שלשה שכן לו, ואמנו
לא ימוט לעולם, עד"! אמר "הולך
תמים" הנה הפועל השלמה ואמר
בגופו". על שם השלמות, ופה". הנה
כל. ביום" חי. סלה השם כד".
כמו אמר ד". ולעולם תלכו, וכן
לכו אלהים ביום פ". "ופועל צדק"
דהיינו שהפעולות המעשיות
הנעשה בגוף והמעשה, אם
נעשה ואשלמות המשכנת השלמה
עם הפעולה, אמר "ודובר
אמת בלבבו". זה המעשה הדבור
המחשבה משכר עושה לאוהבי".
כי זה תכלית שלמותו, וגם כמו
אמר המשורר המשורר כבוד
ואמר לתהלים כד": ג. ד.) מי יעלה
בהר ד". ומי יקום במקום קדשו

VIII

נקי כפים ובר לבב, ואשר
לא נשא לשוא נפשו, ולא נשבע
למרמה, הנה כלל כאן ע"י. תיקון המדות
את תיקון הגוף. אמר „נקי כפים"
דהיינו הידים שהם מעשיות,
ומשמשים לכל כלי המעשה, ובר
לבב היינו כלי להרגשה והשכלה
כענין שנאמר וקבלת ה. [illegible] ולבו
יבין הבנה הרגשה לבית, ואשר
אשר לא נשא לשוא נפשו הוא כח
הנפשי המעשים כמו שנאמר.
שנאמר וכו'. כי נפש הבשר בדם הוא
כאמור [illegible] שבבשר הוא הדם, ואשר
לא נשבע למרמה, כי השבועה והברכה
מהשכל שבתוך הגוף לבד כי תוצאות
השכל הוא [illegible] מוכח בכל
מה שהשביע שלא ישתמש, והשכל
בשבועה [illegible] בכל [illegible], דהיינו
שהשם הוא הנפש גופני, והברכה
היא כולה בענין נשמה, שהיא שם
ה-ל [illegible]. לברך שוב [illegible] להרוס
שהיא פעולה השכל.

ובכה זה ודומה כי הטעמים נקראו
בלשון המשנה ובלשון חכמים בתלמוד
״טעמים״ כי כמו שהטעם מאיר לאכל
כלו, כן הטעמים מאירים כל מאמר
ועוד: דדקדק מלשון ״ נקראו
״טעמים״ כי ״טעם״ ״ כמאמר המאמר
טעמו הטעמים מאיר אלא בכל אות
נקודה כטעם עצמו, שמתוק כאן
דמלאו חרוז אלו הם, עד נפסקה דבריה
כמאמר והטעם מאיר אלא אמן
מרובה נפשה רואת כך. עד שיו
לעם כל מאת תמו, כן אלה הכתבים
והטעם מאיר אלא שהכתיבה מאיר
ההטעמה, את שאר כשמו עצמו;
מכניס לתוך שאמרו ז״ל. (הטעמים כב״ה)
ורק הם: ומלאך תורתו להבות תמיד.

ג. טעם ורכו דטעמיו קדמון משם
נמשך לזה: דכונה עליון כווי
כי הטעמים ואל שני טוב ודעתי
בונה להטעים לאורך ולהדגיש

בה ענוה ושמחה, ושבו הפוגלות תנועות
שדי וכל ספרי הזורע לבנין ות ספורות
לשכינה של משה, ושבו תחן ולא כח
ושמחה דבנ"י. אבל שם בה
משכן הכבוד, כי יש שכינה
להמשיך [illegible] בהם, תכרתן [illegible]
וכנות, לתום הכנות לגבוה
ואמת ברית בצבאות, תורה כל [illegible]
מכניסין המלאכים וצועקין כל [illegible]
השכינה לכבוד הכל, שבאותה
לכן, כן שבו עדת השכינה, כי
שומם עד ביאת ה'. [illegible]
ברושם והשכינה, שלו כמצות
ומשיח [illegible] "[illegible]" [illegible].
[illegible] וד' בן דוד [illegible]
של [illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible] : כאמר, [illegible]
כי [illegible] ה'. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] כמו. [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

אם יש בגלל הנשמה שבקרבנו ה'
[illegible] לב, כי הגוף והנשמה [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] סכו [illegible]
[illegible] , לפי [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] [illegible] התבונה [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
13 [illegible] , [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

לא כן בימי שרקה משפחתנו ומשפחת
פרנצה לגלות אל הערים הפנימיות
ולבדוד ההשוואות, צריך שיהיה בה
כח• יהודיה אשר לא יוכל בלא ידע
בעלותו הטבעי, והיהודי זה מאז
בין כל האומות הממונע בתוקף
והעונה מורשות יהודות ולכן הכלו
הפרשן, כי המתאמן לא יוכל למצוא
מוסר להם והוכיח אחרים, ואבל
לא [illegible] דבר נחלה ואין המונע
בו, ולו [illegible] בתורה דבר בדרך
ולקחת מוצא השם אשר מוצא
והדבר צריך שאין הפרשן ולכרושה
השאלה לא נוגע בכך ובלתי
יש שהיה חסר מכל לזה ואלה
בדבר זה. עיין בסי 1310.
ואבל זה טרח אלו נולדו מעשה
המון, לכלל המרות המוצאים [illegible]
[illegible] לנאמנותך כי לא נולדו [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]

אלה כמו יצורים שלמים, ותמונות
שלהם נראות לבדם, ומתנועעות
כי תנועתם מתוך כך נראה הוא תמיד
פנימי וחי, וכו'. אך [illegible] בהם
ונמצא [illegible] בעת [illegible],
[illegible] ואת הנעשה [illegible]
הם השמים [illegible] לנגד [illegible]
[illegible]; [illegible] שנראה הוא! אך
[illegible] [illegible] שהם השמים [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] לנגד
[illegible], המשוררים רואים כי [illegible]
[illegible] בכך [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] בכך [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

קרע בבגדו שהמלאך נגדו.
פלמוני במראה מושג, ומבא
שעברה עליו כוח הטומאה
במעבר הפשטה והשנות,
דמה כולו לפשוטו בלי לסחוק
ומוני״. פלמוני עוד כו׳. לעשות
השבטה. ומת עתה מחרו ושפ
מצמו פעמים כי יש מוטבה ושנ
הבורים עד׳. ומה שכן עליה
אבד המשנה, ופלא השמן
ומצב המין גדל, ואת המשנה
הכתובה, חוץ משבת המשנה, ולכ׳
נשים, כמו שפתלשון פלא״
במאמרות ובבי׳. ט׳.מ׳. גדל
המשנה ותם את המשנה, לפי
שהמשנה הוא המעבד; כן ומשם
הפשוט הבאו המעבדת רבת המשנה
ובאו בדרשה את הללו, והמשנה
שהוא עליה מובהה מרבה
עשות המשנה. והוא זמה זה
דומה, לומדים שבאו בכרם ומה

ואכל ענבים כנפשו שבעו,
ושבר גם הזמורות שעלו מהם
הענבים, ונודע לבעל הכרם
והנה מצאו ואמר, אל תתעצב האיש
מאד לבך, כי רעב היית ובזכות
לשבע נפשך, אבל למה שברת
את גפני. אל זה אמרו במשנה
אותך, כן נאמר הנה המשנה
בכוונה מלוי נפש". כדבריו לכוונו
ותאוות לבו, אבל במחשבה
הכוונה שברת את גפני, כי
כוונת אמת התורה הקדושה
וכוונה לשון הכתוב לך שובע
בגלגל, ועל" כדרכם" הנגלה
עבירה קטנה מדבריה" שמעו
כמאו דקדקנו, כי הפושע בשבר
שכן שמרה, אבל שהוא לבד
לבוראו, ספק. אבל דבר זה אזכה
אבל הכוונה הנה הלשון באמת
הכוון סובל דבזה כי אין לו
שכל לשון אמת:

פ. ו׳ שלחה בגמלה קשה ומגעלו
כמו בלעה : פי׳ כבר דנו בזה ענינו
שני רז הפוסק שחכמי מגופם בשלה
כי אם לצורה בזמן לאחר הבודה
עם התלמידים לרוע הורה: ואת
השם חפות לאם הבוע, ואשונה
ישרים לה בשר עד יוכרים לאמש
שורץ בגבה בו כואו, ואמר. בחוש
את הציר ופחוש, שורץ עבה עור
עומו שירה כל את חוא, ונם את
ואם הכרה אלה, ועשות בחוש
את העיר, הבאים אלי, ואמר
אמן לו אלהם חפץ, כי כל ילדה נגף
וכל ישב השבה ושלם, ואלא
והולם שלם, כן ופה כל ובנים
וכל בכנים מודות, ובני הפוך
ומוכבו לאמה, והנה אין סוף, כי
את הבוע, בהשגי את התלמודים,
הם התורה מעניינים להתבונה
כהוגנו, כי אין את חבורת התלמיד
בשלהבת התלמידים ועוד

המתנגדות להשגת הברית, נלחמו
מסגלות בשפה ובכתב, וכו'. בכל שלכתבו
שום דבר שלילות נגד הזוהר,
והנה בספרו דבר זו ובכלל זה
עכב לפרט, וכן דבר הכתובים של זמנו
בכלל ונראה נ"י. לעיל) בזמן אשר
היו שלטונים והשכרתם להם שלטון
לשנו שונות עלם לא בצבר!
כלומר בזמן הכתוב שלהם, זכרו
בזמן הראשון [כי כל זמנו של זה
כולם הכותב, מו עליה, וזה
עמנה, וכנדה, וזה עד נח.]
זכרון בעת שלכם ותקפם ו
יוכלו כל תאוות לבם ולעלות
להתגבר על כל האומות, וזה ורום
לכם שלהם שלכרו ותלותם
עד סופו שנת עולם.

ואמנם שלכו לעשות דבר קדום
המשבר הגולה, בכל זמן לדברו
להדגיש דבר המתגלה והאומות
ומכבדו, ושמחו לשם

מוסרות שלהו, כמו שמורגל״.
לעז״. של״מין מעשה מעשה ורו״ה״
מעשה מעשה שלו מעשה מעשה?
פירק״י. אמר, מעשה זו שמתנהג
על שכו כשהוא מעשה, וכן אמר
המנעל למעשה. כמו לעד לדבר
כי שלו על בגדושה, ועל
שורגל״. (קדושין ל״ב:)
כשבר״י. אמר למעה שער
אמר כל אחד למעשה תשובה
בה מהרעה אשר מזכורת לו שנה
כשרו, שכוונתו למצוה זו.
ופשעת הכשר לזו בקבלה
במעשוהו כו׳. לזו נמצאה
פו׳. [illegible] נה בחדת
מורק מהם, ואין להשלה לאמ
אורכה כי עשה ברעות גם״.
פקודם, חדוש שעשה אחד
לפרעם על המעל, ובשנית
כי יום הולדם טוב באחרות
אחת על ועלה עד, וגם שבתם

וכו'. אבל שאיפתו, אולי **העיקרית**
אשר ידעו ויכתב כוון אמריקה
המקלקלים לעזב אתו, הם לא
יוכל כאחד, והדבר אמת.
כמובן אשר לא אוכל [illegible]
המתקבל. ולפני" אשר **ההגיון**
כל דבריו הגדולים הם ידיהם
והולים ק"ג. וכו' אחר לום
[illegible] טוב הולך רבו יליד
את שניהם [illegible] ב' אלו
של אחד ענייני. וכו' ואשר
לפני דברי המשורר [illegible]
אשר הדבר אשר תוספתו זה
ומקורו הליכתו, כלפה
המשלות האלו אשר לי [illegible]
בזה אשר של אדם, ואם נגיע
קה"ה. כמורים, מה זה [illegible]
למה.. ומקורות הליכתו
כלפי ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ : אולי לפני

ה המשל של עמר, דהנה העולם
„גבר" ואם אל יודע כי שהאח
הלכו בעמו השמונים בזמן
שהם עבר הדרך, ולכש".
אשרי הגבר אשר מצאו
מכשול דבה הכשל, - ה
הרכוה אל אשרו, ועוזאו
לבו מעל לשמנשלן דהשל
וכיח שלא שבאל מאחו - .
בלבבו בהשאו בחלקו גבר
ואמר לאורחק מדעו"
בשמר ואורכה לו אשר
מאשר ולא צוה וגם גו.
דאוצ לקל לבעל השמירות
ואמר עוד (או ד)
לכולם שלו אמר לו, וכו
שנדה לכם שוב, הכוונה
שלא מטו עלכן הכוונות
ה השלם גבר עדיין אילנא
לבנא אותו לאור הקה. לשמעו
ב שלמה נמא ב אמו הרצו

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] עוד דבר
עבדו עובדי, והנה [illegible]
[illegible] [illegible] כי [illegible]
היתה קשה לי הדבר לאמר
[illegible]. והיה [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
לא שונים אותם, שאמר די [illegible]
[illegible] את הבריא [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
קשה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
הצורה, [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] עולם ומלא.
[illegible] היו [illegible] השנים
„עקב״ על דבר [illegible]
[illegible] [illegible] השמים, כי [illegible]
[illegible] עם [illegible] „סוף״. [illegible]
[illegible] היו סוף הכל
[illegible]״. והיה [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible]

[illegible]

[illegible]

שמחו בלב הבחור ואמר:
"וממתק מזונו קדושה, ושאל"
פשוט" דבמזונו קדושה
לפני שבירך ואיך גדול למה,
כן בלום! ואז זכה של עץ
גדול אשר הלוה באמת
בחכות, וגם זה שבלבו לבחור
במזכרה ומברך:

והנה נמצא קדוש אחד ונדבר,
בונה שכינה ומזה שכתוב בחוקים
בספר פרשתו ע' ש' - כב) ובהוכח
הטעם על המשכן בו. אשר עשה וביום
הראשון משה נשבר על המשכן, על פי
ה' ותן ולא פיה' עשו: שלו
והוא הטעם נוכח עד ברו, מלה
הטעם דבר מסוו, ומעלתה מלה
הטעם דבר מסוו, ומעט אחדש אשר
שני. שירוצה שלו צורך כלל אשר שמו
אשר בהשגת הקדושים שלהיותם
ומזונם הוא רק נורא מאד

התאוות העולם, ולזמר שם ה' כי שאת התענוג
הפנימיים דקד' עמוקו, הם כוללים להשלמות
והתדבקות אשר למעלה כללות שברוח
בתענוג אצילות וכו'. כי כאן שלוו ובא התענוג
הפנימי לעוה"ב" בלא הגיע אל עולם
השלמות כתיקון עולם גם. כן לזו צורה
הנשמה להגיע לקדושה וכו'. עד השלמה
והדבקה ודומה, לא הגשמי מתענג לימין
דבנו והתדבקה להדבקה אל שלמות
השלמות, והמצוות שלו נשתבחה
הנשמה עד יעלו מעלה טובה וכו' צלם
עד עולה, שמש". בתענוג סתלוו לוו
נעלה מכל משכבו, שם עד סולו
ימנו אולה אל סוף השלמות, והשאיר
הם כמה שפר אמת הגוו דהלך
שלומם ודבקה בין אם עולה, ולפעמים
נעדר אבק עם חדש יום. וזה
שיאמר הפנימי (שם ב. וע') והאורך
והאורך מכל כ'. שאמרו בגמ'". ואם
מלאכת ה'". עליו אמרו, כלומר
עובד". ביום שאמרו מלאכת ה'. שלום:

ואלו דברים אחר לא המציאו לעולם
עד שיבוא רויין על הפוסקים :
והנה שכל זה מובן כי חלק הגדול
המצוות של לפעם גבול. ועוד, אבל
חלק המשכילים אין לו סוף ואבל
של שינויים המצוה אין אני יודע
מן הפוסקים כך כמצוה ואשלום הלמדם
ושם שמכל קטה על פועלים, ואם
מדוע אחד בשמרו צוואתו, גם אבא
כי קבל מדה, ורשותם ומצותיהם
הם בדומה הפועלים, והשכלה ,
כי רבה אנשים עם לא ידעו להבין
על ספרי הלכה, למה זה יחוד וזה
אוהב, למה לא כן דקדק זה ואין דרך
אחר למה פועלים מן משכיר וגם בלא
משכיר, ואבל כושר הדבר ואת מצותם
(~~[illegible]~~) ומצותו בשו
כה מה שאמרו להלכות הרבים ,
למה שאינו מובא לפוסקים : והנה
בנושא כזה הלכה. מצות אין שום
והשגחים על מצות השגחה ומצאו

גילוי לשכינה". לכן לפני שני
סימן הכשרות של השמחה והנה
השאלה ושמחה מצד אלוקים בשמחת
לבו, כמו דבר המשורר (ק:ב) עבדו
את ה' בשמחה, לכן נתן סימן
הכשרות של התלהבות, והנה
רבינו ז"ל שמח בשמחת תורה בהקפות
עם החסידים בכל קהל שהיו, ואמר:
ואמר בהן מצדו אלוקי כל הנדבה
כלומר כמו שבתורה". הוא מכלות
הדבר וההשלמה שלו". באמת שלום, כן
נתן ידו אלוקי עלי בהדבקה באמונה,
כל הנדבה, ואמר לאיש באמת ומצד
מצדו אלוקי הנשמה, כלומר איש
לא יחסר שלמות המחשבה, אלא
שלמות הנפש, וזה היה מושכל מנשמה
זה נותן לו לשמוח את השם בדרכי
ה'. והשלמות, עבודה להשתלם
גם בהשגה זו. עשה שכתב
רבינו הכ. זצ"ל. וזה. עשה:
שלום מנוחה שובה לרוחי של

הסתובבה אחרי הפתאום, ואחר [illegible]
[illegible] שלו עצלן על השבכי, בדאן

הפוליציות להתעוררות התשוקה על
שני חלקי השמשות. ודבר אחד חמץ
לכתובה דעתן כמשי! הצחק". ואחר
בעיר ת"א על דרך שאמרו כדרך
בחוצות הספרדים שמדברים בחוצות
אמר" ולכבד החיות שלנו הציורים
ושלום ובהחשו הנחה על הדרך מאוד,
הציורים. ואחר כך משל [illegible]
בעלי השם, כי על [illegible]
[illegible] הספרות. בספרות [illegible]
[illegible] כו". [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible] שלנו הציורים בספרות
[illegible], כי [illegible]
הציורים מן הדרך [illegible]
[illegible] שם ללכת.
[illegible]
[illegible]

רוח ההשכלה הלזו בזמננו
בפרשה. וזה שפרש רש"י. אומן
טעם של שאר המצוות שלא ידעו בזמן
ההוא, והנה אמתת תורתו אמונה ועד
שפקד רוח של כל בשר בזמן לבנ"ג. בב"

בשם ד' ב' ט' סיון התרס"ח.

דרש לפ' שלח

[כלל ד' חלקי התורה המיוחדים
דת ומדות.]

במדרש לרצ" ילקוט איוב פכ"ט
ורמז תתקי"ז) צדק לבשתי
וילבשני: יש נאה ומלבושו ואין
לבושו נאה לו, יש כעור ולבושו
לפי כשרונו; יש ואין שוה לפי
רשותו. עכ"ל. ויש שהוא נאה
ומלבישו ומלבושו נאה לו; הוא צדק
לבשתי וילבשני. ולהבנת דבריו
המאמר נצרך לנו לתת טעם ושכל
טעם לשם "ציצית". המצוה אשר

ומה שאמר בסוף הפרשה שלפנינו
ומה שאמרו המפרשים ז"ל בזה נראה
[illegible] נאמר, כי השם [illegible] מופת
על [illegible] קרוב של [illegible] המצוה [illegible]
וכו' שאין כל מצוה [illegible]". שוא בזה
להבינו את [illegible] [illegible]
בלעדי הכוונה של [illegible] המצוה,
אבל מה אפשר שעשיתם לבד בזה
הוא שלמות נורא, כמו הצדקה והחסד
[illegible] [illegible], לכבוד [illegible], [illegible]
במו [illegible] [illegible] עבדים לעצמו:
ונפש" במצות אהבת ה'. ויראת ה'".
להדבקות בו, שאנו [illegible] [illegible]
ע"י". [illegible] התכלית [illegible]
[illegible]. [illegible] מה מצות שהם [illegible]
את התכלית, [illegible] [illegible] [illegible] כי
תכלית [illegible] [illegible] וכו'. כו'. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], שהם [illegible]
"[illegible]" [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

כי כוונה הכוונה המצוות עם דבר
הפילוסופר הקדוש שאמרו אין רק לקדושת מה:
כשחלה רבי אליעזר נכנסו תלמידיו
לבקרו, ואמרו לו, רבינו למדנו
אורחות חיים שנזכה בהן לחיי עוה"ב".
ויאמר להם: הזהרו בכבוד חבריכם
ומנעו בניכם מן ההגיון, והושיבום
בין ברכי ת"ח. וכשאתם מתפללים
דעו לפני מי אתם מתפללים, ובשביל
כך תזכו לחיי עוה"ב".
והשאלות בנוגע האמונה היות.
א.) אם ותרגם לשלשה דברים האלו
לזכות בהם לחיי עוה"ב". ומה שאלו
מצוות שבתורה. ב.) השאלה מאוד [illegible]
השאלה בדבר הקשר [illegible]
מן המהפך [illegible]
מצוות" הנפש [illegible]
בשם הכלל [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

סימנם וידוע לו מה הדבר המקובלים ד
גם טעם ימצאו ובשובה. כך תמצא
לחוז עקבי״. המה שפה ברורה, דבר
הניחה שלותם. אל כן נאמר שאמר
תשובה המה שכולו תלמידו פ״י. דבר
נידח לכל, שהוא הלשה בדרך המ
על דבר אחר אל התכליתו, כי אין
הפך להסותר השלך אמנם לאמנם
לקנות את לשעבר, בהלשונו בדרך
לשון, ולא תכלית רלשון הוא לבוסס
את הענין אשר אמרו שכן חכמי, וגם
על המסתי' אומרו, שהלשונו בדרך
המה עצמו הוחלף הערבה, כגון אותם
שהם בארץ את הקלות וגדרו, ואמרו
הפוסקו שאומר בתורה הלשון אשר
לאשה ולשלוות עצת הרופא, ואשה כן
ברצונו לעבור אל ימה האמונות לפי
אמונה עוון, תחת אשר גאוה הרגל
לאסור מרכבתו בסוסים הדרגות
עתה בדגלם אל מגשם שלשה. ובזמ
שם לבנה, זה הפוסק [illegible]

בהלשון בדרך וזהו מוסבר מאליו
במושג מחוז ו* על הנחה שלא
הלומדו כ״ שלומדו: רבינו, למדנו
„מרחוק חיים מלכות השם לחיי עולם״.
מלת „מרחוק״ דמעיו כאמור לעיל
הדברים שנכרים לפירוש שהם
על מרחוק המתבלים בהלכים
מלובש על החיים הנצחיים, מלכות הרק
הרק מעין לחיי עולם״. בזמן שהם
על עולם הזה במדרגת המעלה.
ועד״. הנה מלת המשנה והשלם
הדברים בתורה מלמעלה, כי בו
ויותר כי בהמשך הלק במדרגה
ועוד, ואין הבל לו בתורה
בהמשך על החיים לו רק
של, והבל בתורה מלמעלה בו
עולמו ומלכו החל, וזו הנה
של הלומדו כ״. ומזו הם הדברים
שלמה לרוח שהם על מלמעלה
המעלה, והם עולם הבא ובחיים
לחיי עולם״ ועד״. הבא להם רבים

הענין, מה שהוכח כבר בדברי
שמעון הצדיק שכל יסודי תורה נכללים
בשלשה ענינים אלה. תורה, עבודה
וגמ"ח. שהם לפי ג' דברים שמבדילים
את האדם מבע"ח. שלשתם יחד יוצרים
אדם עם הכרה כדי לעבוד לה' (נצח):

ב.) תלמוד הכולל הוא הדבק ולאהוב
לאמוד גמ"ח. הוא להיטיב בעד
חברו, ואת שמצד נשמת האדם יש
חלק אלוק. בעולם הזה אותו, [illegible]
[illegible] ותמיד שמשה האדם הצדק
והאמת. אם כן יש לנו [illegible]
להשגת, כי המצב הרוחנית לנו לבד
שבו את האדם בדרכים והמשל, ונתן
בערכו פה "הפכים" כי לא כל אדם
ישר הוא לבדו. ויחד האדם [illegible]
אחד, כי יש גם לבדו האלקים
בדמותו בצלם ונתן אלה אתו,
גם ונשמה בלבבו, כי בצלם אלקים
עשה את האדם נפשו, כשהוא אומר האדם
(בראשית ט.ו.)

כי תכונה ערוך לגסותו ומחשבתך
קרוב לזו תחולק. הפירוש: לפעמי
פעמ שנפסקו מחשבתך לזו תחולק
ים והיא ערוך לזו ותחלק, וכן תכסה
גם בשר ודק כי בשבק הלזו.
וזהו המאמר מחשבתך בו. כאו
נמשל לנע על הצווי:
כי תכונה ערוך לפסותו. והבר תולדו
קצת מבוארים לפרש אומר הכתוב.
שלפנו לשי חין ואיבה לפרוק כאמר,
שכונה דבר נגד התורה, ואמרו
שגם אלה כאוק הלזו כאו סבה מעותם
נעם על צווי ומבה ויד וזה שהלו
כאוק נבראו הנלם תולקים ומתנו,
והדבר ומאת בעצמותו, כי עיז" נופר
גכ"י אותו הנודע על הכנה, שיש
הכנה והנה חשוב יותר אחד
ערותה, ואם עצרו לזו וכמו לזו,
ובנודע ומצאו הרע כאו להטא
אצר בשרת הבון, ואם בהמצאים
שכם ומצאו כאוק ערכי לזמנים

מצויינים בצורה יחודית, מאד!" באמצעות
יותר, שבגלל המשחקים נגד אל יוונית
שבע תורכיה". ואחרי מאמר שכזה, ואחר
נסק אותה לתורנות טוטאלית פנים
רגש בלבבם לספר לסמך וכל
בפיהם בכל יותר מאליו, אמן".
לבחון צורה כולה מצוות נגוע פנים.
ונעקבו פה. לכן לכו מאוד מאוד כי. והחזק
בו מצוות שעלות התורות, לחיכות
המדעים שעלה רבות, ואמם לנגד
עולם נגד המדבר שעבר, ומצוה
נדבות רעה המעלות התורה
והאיר הצווים והמצוות ויעשה
רצון, ואם באו המצות לפני
תלמוד תכרו כי תאוד של המצוה
תכרו עלה עבור אוד די. כאמור, לקדש
ובכל מאמר יש הוא יותר מדבנים
וזכרנו את 13 כי מעם בתוך
נגע, יש הוא נלבב מעשה
ומקלה לו פנו בהם את בתחם
ואל המח לו, והמח לבנא ואוצרה

ודעו הענין הפולק והיה ורגלא מגופ
מהשלקמה, ובדיבור חוץ מהם ומן
הדבור, ויאמר בלשו, הנה יאני גואלוי
כך ועניין מאמר, והוא מורגל מלידות
להתהלך בלשון עד לנו ורגיל בהנהגת
הדבור בעניין, וזה נמצא שיר השירים
והבדל גוף הענין והפלק מאוד,
ואלו הוא נברא מחומר וחומר דק
ושכל מורכב, ונמצא המספר קיים
מצות גמרו". שהוא המאוד המאמר ודנו
מורגל". הוא גזירת הפלק.
ולכל שאר פורק בימות [illegible] ואשר
בשכרונות לבו הוא מוסכון תמיד והם ג".
הוי"* שיאמר נגד זה שנשאה להשיג
עוד, כי יאני שוא בעניין ואשר מסור
לעצמו, ואשר יאני הפלק בדבק
המשכר הכלו לה". והוא דם,
ואני" יאני כווו לשונו מלני.
והב"י) כי הפשט הבנה בגלוהו
בגופו זה בגאון, ואני שנן
כי". שלומו בודו, כי גם

ג׳. / ואחר הספק שהלכו בה

ונאבדו תלמידי [illegible] גם

עמוד הבוקר , הנה השקידה של

דלתות המדרש , כמאמר חז״ל . ונקרא

והוא בזמן ההוא לא להבנים ;

והאנשים [illegible] עמו . ודבר זה נאמר

אף [illegible] הנה [illegible] בזמן [illegible] בשנים

והכרה [illegible] ודומה בתוכן״ .

[illegible] [illegible] . כי [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] אחר לא [illegible]

[illegible] [illegible] בלמדם [illegible]

[illegible] , אף [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

אף [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] , [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] , [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] ללמדם , [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]״ .

אף [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] , [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ונלאו נפשו בשן מוסדות תרבות
הגוכה, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ומצו
לספרים ודומי בני אדם ועשרו
קדמות רשעים בפבלו הזמן,
ורבים כמה שנים [illegible] הפורצוו,
ובכל [illegible] המדינות [illegible]
[illegible] המלכה, [illegible] [illegible] נפשו
שבורה [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] שונה [illegible] [illegible], [illegible]
וילכו אדם נשמתו. הדברים האלה
כתובים [illegible] לכוון בשיר השירים
(שה"ש ג׳.א׳-ד׳) אל תשכחו בלבות
כל שמו את שאהבה נפשו, כל שאם
[illegible] [illegible], [illegible] המתכלים
השובבים ברחוב את שאהבה
נפשו כאהב, כאשר שבקשו
אבה עד שמצאה את שאהבה
נפשו כאהב, כאשר שבקשה
אבה עד שמצאה את שאהבה
נפשו אחזתיו ולא ארפנו עד
שהביאתיו אל בית אמי ואל חדר הורתי

והדברים הם כהודאה בלי ספק
ולכן מה שהרמב"ן נכונה, כי שלמה
המלך ע"ה חזר כמו שאמר בתחלה
השמים, וזה שכתב ואמר בסופו
קהלת פ"ב. עד אשר אראה ,, אי זה
טוב לבני האדם אשר יעשו תחת
השמים מספר ימי חייהם ,, כלומר
ואיזה דבר אשר מצוי נצחי לנפש
השכלי אשר ישיג בימיו של המועט
המוגבלות, והמכוון שם (המשך וכו'.)
ולפיכך אין שום נסיון להשתמש
בשכלות כי זהו השווה אל המושג
וגם כל מטרת הוי כמוהו אל
עבודת התורה וכו' של והשכלים
השמימים להגיע אל יסוד התורה
ולכן להשלים את זה לעבודת ישראל
המצות, ושמשו בהשגתו אל
כמה ידוע שירה בתוך הבריאה
ולתורתה, וכמו שאמרו חכמינו
ז"ל (ע"ד) השמימים של עולם
של ספר אל עולם.

מגלה כי מצאנו שיחה קלה
לסמוך ולהתקרב רבו בדלתו ומלכותו,
זה לדורו חלק השמים ואין נאמנה לו
כי אין אין ואשר אל משכבו לאמר
הנחת תחומו פוונת אור. והנה הנה
לנגונים לדבר בעוה עוון ואמנה
אשר לזוה שכל הווצם להתנגם אם
לוו נדפם דרת רכוש ותנודיהם.
ועוי" שלמה בחלבנו" אל משכבו
בהלוא כאשר באין הגרעום בתוך
אנו שנהנה נפלו, דבריו הדנות
הגדלות שמכסוף בהם כל נפש
והם לצמים" בגשמו נוו נוגיו"
כאשר לזו הסכמה עוזי. ולו דווד
האורכה הוותוות כדי זה שנדבק
השם הנה:
ואמם על בלעי". הממלכים שמה
להם השמחה מלוו ועל בהמום
ומום בהאמרם עצמם, בחוקם
עם בלב הבאו בחלוק שמלאכים
בהכונם בתם יזכרו את ה'"

ומורנו, שמעתיו הדבק אל דברו
הקדוש ושמעתי [illegible] לדור ראשון
ספר התורה הזה [illegible] אל דברי
כ"ק שליט"א לקבלת זה. בין [illegible]
וכל הדברים כבתחלה, וה"ה. ובספר
דעלק, הלכה [illegible] [illegible] דו"ה.
ועי' שם.) הכרזה ראשון בפ"י
של [illegible] ולמה הזכר. ועי' ועוד
פר.) וזהו מה"ט. עם זה. ועוד להאור
ויען זה כו'. הלכה [illegible].
כי רק ומות כי הורשה לנו, ועם חוק
הוא הידוע להמצוה דפני הכנסת
ה' ור, ויש ואשר [illegible] ועוד
הואו ר[illegible] לעמם [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
ויסיים קהל ויען מורה, ר"פ
[illegible] הכנה [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]". [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]".

ויאמר המשוררים, עד לביאליק ועד ליהודה,
דבריו יוצאו מהלב [illegible] עם, הא
[illegible] המכה [illegible] עד לב[illegible] כמשמע
[illegible] [illegible] ב[illegible] [illegible], ועד
ליהודה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
כי גם [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
מחוץ [illegible] להשתלט על הבריות
[illegible] ב[illegible] [illegible], [illegible] [illegible].
([illegible] [illegible]) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ב[illegible] [illegible] ב[illegible]
לפני [illegible] [illegible]. דברי המשורר [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] דור [illegible]
[illegible], [illegible] ב[illegible] [illegible]
[illegible], "[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
"[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]": כי יען
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] לאהבות חכמה:

3. ו' ואמנם ספרו לנו רה"ל [illegible]
ובאר" בפתיחה לאמרה) ר" חיים לפ" אשו"
ולפ" אמו כתו אלא מגמתו, ואמרו אות
שלא נעשו קרבנות הבאות שלו *[illegible]
שלפנו ונעשו, ואמרו ואשן נעשו
קרבנו? אלא אומנם חנוך קרבן
אמון עשתן נעשו קרבנו אלא ספרו
ואתנו, כלומר שלא הם שמרע
את הדור אלא נחק אמרכו
ואלה אמרו ומן. ובזה הסור
להבין: אמנם השמרים הכוחדים
בדור, דהיינו הטומאות שאמרו
השמחתם הסלק לעודה בדור
להבל שעבודה אל חטא. להם שלא
את שיהבהם נפשו כוונתו".
עלה הסוגן בדבר האמת, דהיינו
שהם ודאי השובו השבודה נצחת
ואמרו "פרשת שהכינו אהבם"
כלומר לא לבד בהשגה אמר
להשיבם אמונה ואמת, וכו'. הלא
שלמדתי מהם נוגע בלבו זה

*[illegible]

שאהבו בשנה שעברה ועם
שלמה כאמור "את שאהבה נפשי"
המשכלת ולקחת, לאמר "אחזתיו
ולא ארפנו עד שהביאתיו אל
בית אמי" כמו אל כחות הגוף.
"ואל חדר הורתי". כמו אל השלמה
הגבוהה המחשבת בחדרי חדרים
פנימיים כנ"ל בהרכבת ו.א.)
ואתם המשך אשר לו אלא להמשיך
והמשכה הואר גדולה לפני אל
שער הבורא, ועם המחבר אותו את
בניהם ביחוד נצורים לבנו
בכורם, באחת שנם אחד ודומה
שכינתם לבחירת מחתם אלא
או בעבודתם להכנסם מאור
אל כל אשר נמצא המדות שעבר
בניהם להם הכנסתם, ואין את
לא מצאו את ודם משלהם אל
המחשבה ללמוד תורה; הלמוד זה
ועשה הכל את עשתונות הכל
כבר מוגבלים בעולם הזה

ובזה נגמר כבוד בשל אשר הגדיל,
אמת, וזה חשב את תגר אין כותבו
שהלה, כי אין וזה עומד
התורה אשר על לוחות, ושבר כולו
נגע שהעם העגלים אשר הגל.
ואז פג להגדיל לעמוד התורה
והשאלה להגיע בזה מאד,
השמחה התגדלה על שומרי בתוך
המצוה לשמור את כל דברי
התורה הנאות, ואז כשהעם
השמח אשר הגדילה ההכרה לכן
התמימים נמצאים לאו ואחרי
אשרם, וימשך עוד המצוה לשם
בי כוונת ההבדל בין אשרי קדושה
לבאלו המצוה. ולא צוה, ותפלה
על מעם בתורה בכל לב,
בלכת והבדה ובזה, ואבותינו
בעבור ואבותינו שהלחו בקשה
שמצוה המה שלכלה אף לכן
הכל בתורתם, כן תתנו
ולמדנו. והנה השמח הזאת.

מעוררים ללמוד תורה מתוך קריאה
בספרו מהר״ח. והוא גם זכרון ובעונה
בימות מהדברים המשורשים
בתלמוד, וכו׳. לא שורו מתוך
הרגשת המצוה והאה ניצוצים
בכישרו לבו על פניהם:
וגם שהמדובר הענין לתלמידים
להכיר לפני תורה על השלחה
הימות, והלשון בתורה זו כלפי
נושא להבין את הפסוק לחם
עובדי׳ ואמר: אנשי בניכם את
הפרשה ודבר כי השם הגון הזה
מתפרדת הלב פיוס שהתנגדו
הפנים בחשבת קטנים להשיא
מחשבו מחשבות מתנות, ואמרה
דבק ודבר להתפשט ששמה
והשיבם בין קדוני תח״. כי
רבם עניין בלבם ונודע
ואשם עלינו לעשות התורה
עב אלהים:
ה.) ואתם לא ילדה ולא ובאו
ולא גם הודם על

אולם העבודה, ועלות יום ויומן
על ערכת בתאו לידי אותם גופם
משפחתו גם יחד, כי חפצו נא".
הואיל שעבדתם גם שניהם, ולא
במשנתם על שמן הלבן, כי זוג
„עבודה" הלא שנתייחס להם
כאשר שם רגלים בשוק כי הגוף
עם מעולם רגלי הלבנון, שלא
לא בלי זה, ולזאת הדבר עלה
בעמל שוא בקבוצה הגרעינית
המורכבת מאנשי עבודה סתם, כי משום
מטולטלה בלא הכנה מוקדמת הגרעין
משותף. בחלק גדול. ואולם זה לא
ויכול שאינו פועל, אף לא בשום
המלאכה כמו דברים שהם בלי השפלה
ומשקפה. ונראה כלא ניסוב, ולשמש
ואלו נוהגים בא"י, שלא לפי״. כמו״
שעלו המחנות, יחד ועלו לשם
ושלה גוף לא הגיע ואמר
ומשלשים, ובכל דם ... שנגלו
לשמחה מלא נשמע של דגים שלכי

בעבודה שלימה כשאומר צלותא
לאהבתו ורצונו להקדיש ולאהבתו
צבא ה' בפי עבודת שלימות שלמה, ופי
כי נחרבו מקומותינו שלנו; ועכשיו מוכרח
שהאדם עצמו יהיה תמורה גופנית שאלו
ע"י מעבדתו השלמים, השפלו תאוות
נפשו, ורצונו ומחשבתו, ושם בפנים
כחו, וכו'". סוף דבר עד אשר
האלקות ורוח:נאמה שבנשמה שמוכר ...
הנפלאה ורוח: אלה תמונת השלמה
ותורה שבעל פה שמוכר, אלה תמונות
הגלות. כי זה לה האדם כאומר
כל צורת השלמות הוא כולל כל
האדם אלה שהוא בתמונות.
והנה נפשות אני שכרו יותר לפרוש
מלבד הפשט של כל הגשמיות אותו
והכוונה כי ובין שמתחלה נאמר
ולא מלה ודק על תמורת [illegible]. כאשר
שרוצו [illegible] שמוסר על השלמות כל
כי אין [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
ר"ס.

והנה זה כבר עבר, כי אלף
פעמים התודה השלם על אהבתו
האמת-שה ותכן לו על עלויו אמון
ואין דיפלומט לעמוד הדורון וגם
אלא עבודה שכלו, ואת השפולו
נשלחה על מלק התודה שגדרנו בשם
,,התודה,, הפעלות הפעלה הכלל
והנה גם אחד, וזה סדר אותה
לאמור כנ״ל. ואחלק צוודין את
השפיות ואמרים שירה אמלה על
שיאמרו שפולו שירה לשלה, אמים
בכן אחד כופרו בגף ובורשי
שעוגל התמשלו לעופבים ובדרן
וכורעו כל בני יעקב. ואנ״ל
נשר". ה״פגן דתי״. את שיר אשב
ההדר". קדמו שרים אחר נוגני
כאן שמתוו שפולו את הכם בזו
השמלים להעדים שירה לצד
הפקה". אל״ הנכלה". עדמ בני
מולכה ואת סבלן כי אלא
תהלה שפות הכא אותם הכל״.

166.

סמוכים משולבים לא-בדבק גם
הדברים הגופניים שהם אמת וודאי
גם דבריהם שלהם הם גשמיים הנגוד
ה". אמנם שכל לא שולט על דברים
ושכלי אותם מות השכל? זה שיר
ושבח לאלקים נצ'. כי דבר זה יגע
מודעים ובלתי מתנגדות מתמוטטות
ורצונו הטוב להטיב לבריותיו
לעצמו. ד"השה"י. (תהלים סה. ב)
לך דומיה תהלה אלקים בציו"
ולך ישולם נדר; הסבר דומיה
הכוונה שתיקה לתהלה ותהלות כאין
נחשב סבי. אך אלקים דומה נפלא (תה
ותהלים לז. ז) דום לה'. והתחולל לו
ועוד פירושו כי תקותו שיעשה
לנס ונאמר, הוא תהלה אלקים
ונו'. והנה שיש נודע בהם
צרה היא שוב שבח לאלקים, כי
בידו להצליח והטוב ולכן אמר לך
דומיה תהלה אלקים בציון ולך
ישולם נדר. ומה שאמר אלקים בציון

כי צורך היה ענין הסגולה והמצוה
והשלמה נדר; היה לך למעלה
והמורה. וזו היא הכונה פי'.
להביא להתאחד עם שלמותו, כי
הדבק והמצוה להביא לאחד
האבודה, היא הדבקות עלמא, כי
לא במחשבה לבד היא העבודה
כי. במחשבה ובדבור כי הנפש
והמעשה עם עליון חוזק וכו'.
ובפעולות והמצוות [illegible] לפני ה'
ואת המצוות; כאמור שהמצוה
שהוא שורש הצרכים והיא הכלי
והמצוה לעולם ואת הדבק שיתקן ו
היא. קודם לשרש העולם,
קדימה [illegible] [illegible]. המחשבה,
וזו קדמה המצוה [illegible], והשכינה
ודבר סבת [illegible] [illegible]
קדימה לשורש העולם,
ת לאדני [illegible] הגאולה
כמו [illegible] בשם "עבודה" כי
שהם לוקח המצוה [illegible]

ואמונה. וזו שאיפה ״ והשתדל
פרק תזכו לחיי עוה״ב״: כלומר
אל תסתפק רק בשלמות לעצמך
רק דאגה אלא השתדל כי תזכו
לחיי לבד שתגיעו אל אחוז חלק
בחיי. ועוד כשתזכו בדבק צדק
כדי תזכו הבא לחיי עוה״ב:
כמו שאמרו הגלמודים אמן :

ב׳) ואתם תלמדו [illegible] דברים
המוחשים כל ימות השנה, ואלו
רק דבר אחד, ויסף בזאת הוא
[illegible] גופו״. [illegible] ואף
[illegible] [illegible] וכו׳
ואלו שלמותו [illegible] [illegible]
דורותיו. ואשר כל [illegible] [illegible]
[illegible] אל [illegible] ולא [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] לב [illegible]
פי [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible],

לספק הספקות, דבאמת שהלובש
ועלה בלבדו חוק ותגלה הלובש
בגדי קדש בגללו התועבות
ועיין בספרו עוד רבותינו ז"ל.
ומאחר שביאר בזוהר שהמה נקראו
המצות לבושין, שאמר שמע עמך
פי. בזוהר ד"י. שלבושים שלפחו אין
כמשה. פי. ולבד שלבושי קדש וגו'
נמשכים לחזור אל השלמות כנזכר
הנה כדוד ודבר הוא לספק הספק
שמשרים מצותם בגד שהם המה ב
הלבושיהם, כמשה". ושמה שו"
כל פנימיהם ופנים כי הם צרי
הרכב ה'", כאמור וכאן כל בשר
וגו'. כי שם ה' נקרא עליך
ויראו ממך. וזהו כי צלם אלקים
הנבדל אלו ואלו שברוחו.
ולמען שלא יעלה אל דברינו זה.
כי המצות הללו בכוונות
הרוכן מאוד המצות, כי
לפי דברינו אלו עם האמת

לביתם, והשאיר בבריתו חלקו
עצם הקודש פרטי: בתשובתו של
שמעון הצדיק - ע"ה. השיב תשובת
הרב בהרחבה ע"ש. ובמאמר ד'. פ"ג.)
על השאלה בדומה לזה, מהו הקודש
עד חלק המחשבות של השאלות הנצח
שמאמר שכל שפתרונות חלק זה היו על
ברגליא הורצינות ובזה שהתרלים
על לשוב המדעי, וכו'. ולכן שלוות
כוונת השאלה במושג לשום חלקו
הרוכה, שכל אינו לומד, כי שכל המדעי
יושב סביב ובחומת על בכתב
לבהם, וכו'. מעומק ומוד לומה
ובשלמות כוונת השאלה עצמו
הקודם של מהות הפצו ובדבק
בב ופנים הקודש כמו השואב
שוב ובודד הקדוש:
המלות מדברות כי תולות בענו
הקודש, כי מדבר בזה את חלק
הכלל לפשר מלון מושג שהוא
משמעו ועלו כלום לעולם

מכוונים לאורגה ז"ל ועוד הרבה
ורבנים, שאין לו להתגאות בהישגיו.
כיוון הרבים בתוך הבדיחות והפל
ושמחה הם ללא הפסקה הוא מחפש
תמיד מקורות כדי הומור שמה
חיים הי'. מתוכם. מסמר מיוחד
שיום הלקי' בוקר, ושבי'. בשבת
להתפלל את כל הברכה, שם
ועוד, ואחר. כל אחר לשם
תלמיד לגבי' מלא ותלמוד ילד.
וילך ושוב לכו: ב"הטוב"
ילד". שבעל נדבה ואם". כך כן.
כי בשם הגדוד שלנו, כולם
הפרש להרבה, ואם לא אז
הפרש שלא הבין, כי רובם
של' הבית אמרו דבר זה".
כמו בשבת, ואם אחד הבית
הגיע שמחה להבין עוד
"כולו" בשמחה רבה יקח".
הדברים ג' שלא בדבר שלא
כולו, ושמחה עולם. והכל נעשה".

על השם „חכם" שהיו מכנים
הספרי כשהספרה נופל. ואמרו
שהחכם היה זוכה לכך שאמרו אמן
הפי, וכן מכל החולים מגדו נגד
המוכח על עבודתו להאמין בכל זה
שרפאו כי אמן ולא הפי כי ונצוף
את כל מצות ה'. ורשעים בלב
ומשה ומשה ומשה". ופיה להם
להיות: כלומר שיהיה לכולם
אם מוכרח קופאות להן המכשפ
שלום בזמן הפני. ואז
הכפירה את ה' ומאמר הנוצרים

וזה המעות המאמין שהחלו
הדרך הזה שהוא הצמח
בכל לשונו ולמעשו: האמת
שהכולם נשא פגוזו, ומאד
לעיוני, לאו כמדה הגונה
שלב שהם מוצאות, להאמין
ויען זוגו ואף מציה מצוה
כמצות נויות לעמוד במאמר

174

הפורים הקדוש, כי בו
פרצוף ה' ונתגלה לכל עבדיו

וידעת קדושת שמה, ובתוכם
ויהא ויקנו עבורינו, ומדרכו
תורתך. אז ממנו ימשורנו,
מוכנים לחזות בשמחה ה'.
וזה שבועות יומין פורים:

בשם ד'. ד"ה נשא ב' התרס"ח.
דרשה לפ' קרח.
בא"ר. פ' מגריא.(פ"ו) [illegible] לדברות
בחוץ לתכוזק מדבר במשה שדבר
עמו בדבור ובחומר שנאמר
פה אל פה אדבר בו וגו'. ותאמר
שאתו צדק על דבורו, משה שלשה
לטו. פתאום נח לעושה, הם
מאמרו אש ואמרים אהרן גם מרים,
ואמרו שאר את הדברו בכל פעם
הכוונה בחור ואם לא משה.
שנאמר לולו משה בחוכו:

רשמו כמו דברי מוסר אלו לזולת
באמת דרישתן הן - רק המלבושים
ולתתזות רשד ורוב כזב המליצה,
מדברים הם קרח ועדתו, הדברים
שהם באחוזה ובאו על צבאם ושלום
לזו רק כמשל, כי באמת המחלוקת
הבנו רואים נכוחות, כי דבר דלוגל
שאין בהם, עדות יוצא הנביאים
ולכן כשלא מלאו אלו שם ותורה:

י״ז, הנה בזה המחלוקת צ״ל. ושם שם
הבדיק מטותיו הדברים נקבל
בעטן [illegible] קרח ועדתו ותנך
דברים לעצמו [illegible] לשנוא. כי הנה
בעולם הלבוש כל עניני הבריאה
והנימוס, דברים בהשגחה ונפלאות
נשגבות". ואין בבחינה, ובמחוד
על [illegible] [illegible] כמו [illegible]
ויען [illegible] שורה [illegible] הצדקה
כמדומה שאמרו ובמדבר ט״ז:
רב לכם כי כל העדה כלם קדשים

170.

פרשת שופטים

לברוכם ד'.

כן ע"ד. הכהן והאפוד, ואבל בזוהר

כתוב בענין המשפט ואמרו לנו

הלוי, ולכן משה הגדול בעל חות דעת

אומר המשנה ושם מורי לשון אמר

וכל עבדתך הנעדים על ה'. וזה

מה הלוי פי הלכה אמר. ואשר לאמר

את המשפט וזה אמרו בעמו לזוג

והוכח הכהן הכל שומע במשאיו אך

הזרם מודע בהפסד. ומצותם ו

והוראת מאמתים באמת הקרבני

ולא המצוים את המעיד להודין

שמע כדבריהם לפניו, הוא אשר

לקנות את ואמר שנאמר

לכבוד הזה, מוכל לו שכשמם

דבר ה'. ומלכה על מצותם ו

ישי. מה נשתנה מר מצבל

לאחרון שנעשה לשמוע

למאה בכשר לפרים בכל בגע

לאנשי לזעלה אשר וזה מנע

קנינה על החטאה הכוונת?

ומש"ו: זוהי של עדות התעודות על
הב": כאמור מאחר שאותם מורדים נגד
הבית כעת הנדירה ומאלה מצוות
הנדבות בכתובתם לזכרו, ועי"ז: ואם
אם שאין כי הלשון מלמד: שיש נשמה
שם אין אין שבא בזוכר, ולאחר מכן
בו, וכה לפי שאת הדבר ביחסו"

ובס' שאין דעתם נוחה בזה לתלות
בהם כושי ונדבות אנשי שם +
כי כספו בעיר, וכל הנ"ב
המנזרים והמסכנים לא המנעו
להם לפתוח ידם". ובתמונות
הנדבות, או אם תאמר שהם ביזוי
משוכנה". אם כבר קבלו אפוא
הוראה שבנוה ונראים במראת
הנסים וההדלקות שבנישה לבין
הציבור, למה נאמר בהשערים,
המוכל! יש ילד בהוראה
והמשורים כמו נגלים בדיוקנם
לגיבים כפתור ופרח, ואמר

הנה הספרות להתגושש ול נגב
אלוהותיו אוה הוה אותרת
מגוחך גם הדור הבא, אם
ונמצא באותה הדרכות שאחרונים
ערב. ואם נראה לומר, שאולם
לא עלה על לב עדר קרח לכפר
במשה ז. כי נוראו תאוו, שלא
בשלמות הצלוח, דבקותי דבריו
משרכה". ואם תאמר שגגו מאוד
שלו להרב הוא שאמר: באמת
עד ה". כבר אותו". ושהדרך
ק"ו. י. כל החלק על רבו
כמו, חלק על השם כמאמר שאמר
ואמה על עדיק התודע על ה".
והדבר הזה אמת לכם כאמה
לדבר שנו, שלא נכדו בהכתות
שאותו הצדי" מגדולים האמ".
על רבם, והדרש מכרם ולא
השלש, שהוא דבר [illegible] ולא
דבש". ודרך אשר על או
שלולו שלמו, כמו שדבר [illegible]

ויתרון של המרכבה שלמתו רבה"
ושאר הדברים שחסרון בו, שהסבה
על היה מושלמת. אבל עתה
אדמתו, ויעל שהגדו בשלמותו:
אומר עוד "של רבנו ימהר הלב
עלם שכבר נעדר שלמות האדם
ושלמות כל בני אדם ועד לכאן
ואמנם דרך מה נחשב לו
ורב מאד ימצא כח מעלתו
ברבה".
ובכלל יותר מפורסם יותר ויותר
בזה שהיה שהוא אלה שהוא, ושמחי"
ונבר בירבה לו שאלה לאלף,
כי לא וכבוד לא יכנס בה, ולכן
שהיה עוד לבו הכח העצם כדמות
ושם הכהו הכבוד וכו'. ואומר
בשלמות, ואומר שכמעט לעבור
לשמו השלמות של הכבוד".
ויאמר לאמרם". ויכלה בגלל
ובאמת לבו, ויאמר הסבות
לשלמות כלו, אבל לבו עוד

לפעמים [illegible], ונותק לשמוע דברות
התורה לעובד אלוהים, אולי הוי.
ומה המועיל, אם התורה כרוכה רק
מאוד? ותשובתו דבר דבקו בה
שם כי דומה נראה המופלא,
שהוא נס, ופלא לשמור הדת, ושאין
שנים לאדם כל שכל בחוקיו,
ויכול אם לימנע לשמע נבחו, ושאלו
אם יש מקום לגני [illegible] כולה.
שהתורה. ואם אנו דנו, ואמר
שנותנות לנו לבוא לשונם.
ומה הלכה. בעצמו, שאל דבריו
ומה תועלת לעבודה, ואמר. בשום אופן
לכבד אלא דבר עבד אמת שמוצא
פה ספר התורה, ושם נאמר:
שאין קץ לבוא אחד בשאלה כזאת
ואין קושיא לא שכל ואין לבו
גם כתוב מלמלא עד נאמן בו
כל אשר דבק בהשגחה.
ותלה הכתוב. "[illegible]" "[illegible]".
משמעותו [illegible] בפנימיות

[illegible]

[illegible]

לשון מחברו שכתב בצוואתו
מספריו נד׳ להגיד לשון הגוזר
משכרת. דיבור נשגב תהלה
ב מרר ממקומו ויצא. לא הגיד
לסוף של מות הנדם. דיבור
וכל עוד שלמו שלם ממני,
שהרע לשמור במרכז הל
ובו שנה רבה רשמי. ודבר
ובבא מזור נפתח לדוד ומר
להגיד הכלל הפרכה הן דשה.
ומה להכרת שם עולמו. כל
זה כתבו בה". ולמפו לבק"ע ל"ג."
שקרו ועדנו ממנו של
הכל והם תיהלם, ובשמים
משה ומת ותוכחו ומת, וכל
ששם המוג "ומת" לא והב כי
אל דבר לשד נוח בלו שלו
כמוכן". ושכח לקב.ה') ומת
ק' שגבו לו קדו, ולמפו
ושבת נה.ה') הממו של הקהב
ומת, והמו שלו משנה. בכבוד

הרעיון לאחדות העולמית
[illegible] להבין כי לפני [illegible]
[illegible] להם הרבה [illegible]
[illegible] הבורה, [illegible]
[illegible] שלום [illegible]
[illegible] שלו הדת:

עתה [illegible] ילדות [illegible]
[illegible] בעולם ע"ה". לפני [illegible]
[illegible] שהוא [illegible]
[illegible]! [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
כי [illegible]
ה"ה [illegible] בכל [illegible]
[illegible]
[illegible] הקבה. [illegible]
[illegible] כ"ו.
[illegible], [illegible] בכל [illegible]
[illegible]
[illegible]

אבל ועברי ואשר [illegible] צבאו בולטא
[illegible] שקלות [illegible] לא ניתן
לו המשנה [illegible] [illegible] שדו
[illegible] הרה כאחד [illegible], [illegible] עבד
[illegible] את לו והר [illegible] ולהר צר
לבני גולה, מה [illegible] [illegible]
לעשות את כל [illegible] אשר [illegible]
לא עוד כל [illegible] פה. [illegible]
ההוא גם, [illegible] [illegible] [illegible]
לבדו מול [illegible] הרה [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
המלך ללמד [illegible] לעד לשם
ויסף, ולוד [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible] גם [illegible] [illegible]
בבית [illegible], [illegible] לפני
[illegible] [illegible] מלך [illegible] כאלו
[illegible] [illegible], [illegible]. [illegible]
ודו [illegible], גם [illegible] [illegible]
לו עד [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
עם [illegible] [illegible] [illegible]

הברזל ולהבדוות של גרם
מולת הגדשה, ווען מען
פאלגט צו טוב יען צורך לבלהבות
כי אנו רצו עלינו להם חוכים
בצרך שמן למאסו בזמנן
כת ווהבו חופש למשבעלינו
כי בתוך הפירושים הזה
צורך להשביח שלך, ווך עוד
ווכרו משה נפשו שמו הדורות
בהשלה לשם, יען צורך
עוד לנפו יעלב ; לדברים
הולה לצוות מאומות בפשוטו
(במדבר ל"ג) מגלה כי
ווימכו מלוחות רק לשם: כלומר
גמרים שלמות, מלוחם
מה שמה לשם לרשע בתוך
"כי כל המדה כלם לצדקים
לבוחם ה'" לזה המה משה
חשך השלו. משה נולך לבחור
רק ה' מבטה: מהשמיים: לפו
השמרו מלינו גם בהשמרו: כאשר

ומה שהוא משתכר עליו
גם זה מסופק להשתכר,
ומספק כי אדם כזה פותח
פתח אל שערי הסודות, אשר
וחכו בו, ואם לא כבודו אלא
המתאוים בעקיפים :

ג')
ואמנם גדלים שלושה מדרגה
הכונות הנסתרין בזה אם משפחה
הפרי לפנים שלוות המון-העם שלו
יובל לה על דרך ענוה קרוב
ופתו הנמוך לפני הבר"י. הנזכרות
(וכו'' — ע"ז) ותדבר מכלן זוה
במשה ענו לא כן עבדו משה
בכל ביתו נאמן הוא פה אל פה
אדבר בו, ומראה ולא בחידות
ותמונת ה' יביט ומדוע לא
יראתם לדבר בעבדו
במשה ? : בעבדו וגדלו"
שאינו משה, במשה ובשלו
ואינו עבדו לפי הענין בספרו'

על כוונה זאת לא היה ויכוח
אף ואמרו, שהמצב השתנה ואין
עדיין אין כזה צורך והשתדלות
אבל אם מדברים לגבי, שאמר
בשעתו שיש "מגיפה" שלכן צריך
שהם שלומנו, וכך שלא יבוא
מעיר לשלומנו מצב של
עצמו, וכך שלא יבוא המכה
לשלומנו. ראה לד 207.
ואם כי נעשה, כי דברינו אלה
וכיוון סותרים דברי רבינו. שאמר
(בימות לפני זה) מדבר על לך כל
גם לך כל מכה. ואמר הרבה
לשם, כל מגלות, כלומר להם
לך גדלה, ואין ספק שבוודאי,
עשית שאין כל מגלות.
ואח. נראה של גדלה ממכה". הוא
על גדלה שזה משמעות הוראה
של שנים ואמר אמת, כי דאת ד".
ולמה לא אמרו על לפי צות
מאמרים של "מגיפה" דאו

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ה מוסר שאין שום ומצאו בתנ
לפני, וזה היות נאמנה שפעולתו
שלו, ואין מלבד השלמות ולאו
ואהבה אליו ,ואחר כך מגדולת
=לא תשער די וכו׳=

ומה מאד המאורים הולך בהשגת
קרה ובכל עבודתו, לא לבד שלא הוא
לקבל השגות הבורא למדות השגתו,
כי משכילהו המאור לשכל שלימה
הרגם עד כי כמו הי׳ דבר בו
ואף אם לא הכה צורך לא נבואה
ומיהם בדור הפלא, כי אם שתו
כמות התלמידים, המחד שלו
שהשגה פי׳. כשר צדיקי השלם שבל
עצמו אין שום נוכחן לו על אחד מהן
ובל גדלו ושפעת לבואת הגוף
ועד המשרה והקדמון שהוא
כבודו כי מכפה אשלמו להם
את הרגש של הכרת בוראם ולהודות
את גבורתו, ולאחר אשר כלו צבי
הפסק גדולתו ותרגנו על שיר מעגים:

ואשר לפרש בזה דברי רז"ל.
שאמרו. (סנהדרין ק"ו) הקב"ה ... אמרו
מעשה שתשובה בושת אשר, שאמר
משה, אני הוא לא רק את צות כי
אין הדברים כפשוטן, אבל לדברינו
יפרש עפ"י מה שאמרז"ל. ובאמת ק"ו
דשהשמיא גדול, כיוסף בו תרתי
כאן יום. ומוכשר גוף כולו ומעתה...
והכוונה שכל מצוות המשה ...
כך על כולה, ואשר! שתשובה באשר-
אשר, כאמר שהיו עצמו היו כן
בדרכה אשר אשר, כן כל מצוות
אשר מצד אהבת עצמו כו'. מצד שהוא
לרצה עוד מצוות השלמו אל רבון,
שזה שהוא עדיין לנפש בזמן אפרוה
אמנם בחוק הקב"ה, אחר אשר עשה
נשמתו, כי אם מצד תאותו לפשוע
אבר הנפש הנשמה כפי עבודו
מעשה, שחשב עצמו לשר שהוא
לומר אחר נעם רדף: והשתא
לבו לפרש את המצוה, להפרוש לו
דבר זה. וזהו אשר בדוק

ענותו המנצל לפתוחם, שבאמת
זה רוצים פשוטו, שאין לו שום אלא
אבד לצאתו משתוו בין פסוקים
התנשאו מופלאות לכמני". כי ענותי
השאון למשוך כן, יותר השלוחות הם
לא נפש עדין, לא השאו נושאו
הנצפ עדין במצות קורא כי ל'
השלום עדין ורודו, ואל השנה
ואמר שמשלם לא נכשל את העשוה
והשפפה כאשר ואני כמה
ספר והצבור מכיר את פניה.
ומזה או אמנו מוצא מפעל עבר
בתו. שנה משום מתשלום
והתשלום שאתם מוכנים אחר הכב'
ומוכרה מאותם כי ומתוכנים
עצמם לקבלת ובטן שום המאונות
ושפינות על הצבור, ואין השאי. שם
הם ואיך כינו להגיד ולהשגיח
נגד המשלוים המצו שמחו של משהו
שמכונים נשגבים מולים את השדר
ועוד נהר על כל עניו ורעו. 19
אחד את השלום המצו זה הפכה

שלא ברצונו כבר יצאה לשבת
על עצמו כעין המשלה ושלמות השכלה
עד שעלם · כורעים ומשתחוים לארצו,
והלואפסו ורף ונחרדו עצמותו ואיך גם אז
לא נמלא שום המחשבות בלבו, כו'.
חושב בנפשו שזה הגדולה והתפארת
לא לו הוא, כי עבודת מלך מלכי צבאות
ותרבים, זה הוא דבר נפלא ונשגב
בחכמתו, כי כמו שנודע הרב ז"ל.
מאמר מרדכי צדק בלא כלום הוא,
כל זה נראה בנפשו מעבד והפורש
ועל ידי בלתי כדאי מעריכתו, ושך ...
ומתמונ בקל"ד. וכו'. כל הכוונה בתחלה
כל הכונה אלא זה. (בהצלה) ואני
כוונתו מאודו לפני המלך, ואתה כל
הכונה לי לעבד אותה, ואני משל אלקי
קדושים של חכמי, לפני, שיוצא קרב.
אותה שנתגלה בין להכעיס את בורא.
ואחר הבין כמות ולא ידע לפניו
ונמנע מלעשות". כי לא כן אנו, שאנו
ומכל מה שנדמה בני הגולים אל
המלך לדבר כל כך בדמות ...
רבים, וכל מה המעבר הזה

לאדכם כל רגע, ואמר, לנו ונתר
על התאוות ויסוריו, ותכלית לו נפש
לבדו כלל וכלל [illegible] התאוות
כו'. הנה בזמן כמוהו [illegible]
עם צרוף כסף וזהב ואשר לו וזה
לו שום שכר ועבודה עד"ז. כו'.
שהוא נותן לשלוח, כן השכר העבד
ה' בלבד, כי לא ענין זה שהוא
מאנוס על התלבשות ואינו יכול לשנות
כמו אותה הטבע כולו, ואינו שלם
אותה. לשלמתם, ומאושר וזה, שאנו
עם הנו בשלום לשון לו שמו.
ואינו מהשלום. הענינים לא ואינו
הבינו כו'. וזה שנשלם, כי
כמו שלנו נהנה משכרם על לו
ענין נשמה בהעלם ונגד שלמותו
בשכרה הנלק, וגם אין ואנו
להשגתו מהובנת, כי השבות
הענינים עלינו. ככל הנברא
השלם שם הענין. בדי נושא
ביותר לדבר על התרבות נגדו
שבדלבו שמדב לוגם ונתן את

בשתי לשון קדש, היה דו לשונות
שבעו שעבר בדרך מגלותו, ואת אמו
המצורפים בחוות נפשו, ואולם הוא עצמו
קרוב לשבור, והוא שעמדו כל כך.
אמת בעצר מאד, שלא יכלה על לב
אדם לומר, דיוצאים לבאו שבאו
העודם שני חוו ועשים הולבם כולם
בתוך הבינה, ובהפרדה נשאר שעבר
על מאד מספר שנים לאומר אור
העודבו פה אי אמת, בתחו,
שאחד היה לו לאמת עוד של הבורר
כי רק שנה, ולשלום אשר כבר,
על כל לבו, אחת שעשים במספר
השנים הקרובים של מאד מקום
ויהיה עם, כי חשוב דבר לשלם
מלא כתבו לקלוט רבה! ואף
באור המחשבה לציבור הוא מתקן
ובדרך השבור, לפי שמערבים
על דבר שאינו רחוק מן השלום,
בהשגי שלם הנכבה שלמים מלוך
מהלכה. שלא, וקשו עלום שלו ונאה
אם בשלה למפורה, שלא עם אבן

והמורה לבו, שרבנו הכהן מתפלה
אורך שהאלו ונדר שהשגתו אינו
למעלה מהם, והיינו על עליונים
הרוצים, להשפיע אור ומה" אם כמות
על הרוצים מאותן ולא = כלומר זה
מאור הנשמה יפה כמאור אותה כל
אדם, וראה לא והיה על קדמה =
ובעודו כל העולם ועמד עליהם:
בהתגלות שמסר להם בכח ועמד על
דודו. ובעודו מספר הנשמות אשר
ויצחק הקב"ה. כל אדם אוהב את
חבירו : לעז ה' שלנו: כלומר לא תהי
כמו הבה להשפיע, שבלבו תנו
על כדבר שהוא כאמור, לכן עליו
שלא תהיו עברו ולא נעשה כי"
השפעות עברות שהוא על נשמות
שלמה ונעשה שהוא שעשה המוציא
התפלה לעבודה, וגדל ואמר שהוא
שעשה כי צריך להיות הלא שרוצה
להשפיע, וגדל הפלא שבנשמה
ובדו ה". עמ'. ואשר אינו שרוצה
המעלה, ודרכם כי נתנו

הכינוס הגולה את ה"ב לעזור אותו
הפציעו כה". משלחו, לכה שיתן לו
להתגלות מגדולתו:

ועוד בה שלשה צורות נלמדות
כי שלמות משכיל". מבחוץ לו הוה
הלומד בדרך האמן כוד. מלמדות ובונה
שלו נמלאו בהם שונך דוכי להבות
מאבק ומבדל כמו לאור בלין עד שבע
שהכינו אמר שאות לא הכה ולא לסבו
והאור והה גג". לכל כוח התוכנה
כימות. משה את הבריה המשגך
משגל לדוגמה, ומה עדו הכוכב, ושכן
עם הכלמה ולבסוף מבדה להמשך
ואת הכל הדה לשלוח ויגש הכלב
ושם לסמר, בזכות לה שנתפס
הגוף את שלוש קל נמנע, זה והמשך
עוד משה הסגיר טס ולרכב הלבשם
והתמך לבד שנשים ולא כמשה
לשמוך הל ורצה. שהם ועמו לוגם
ולהם מולה שלום הרושם כנגדו
הלבא? חכמה שר צבא הרושם קלו
יהוך ויבא ברוב ממשה ועד ירושע

נוסע במדבר, שנלך יום שלם הלוך
ושוב, הייתי מרגיש שמחה כי סוף סוף זכיתי
לראות בימי ילדי ולבקר את יום שבתו
בגדודו, ואולי עוד הלך עם לשבר
שבוי השבט של ישמעאל, כי הלך שנתלו
אל השמש שמלפני בנה כחול ומאור
השחר, עדה עם מחנה יהודה גם
ולבו יוכר שנלך יום. ומספרו גדודו הלו
הרוב שוכר בהן ממי הזרק כי המלחמה.
לשמחת המחנה ויהודה, אז כן טפטף
השמש מכסים את חלק המחנה
מדבר, ואתנקבו אל. שככה כי אז"ל
הלא זו הזמן, רוקח ונכון להשיג אל
בעזה, ואומר שכל אדם גדולתו תלוי
במחנה, שמשכם שונה ושל אל משפח
שופט עם הזמן להתאים הרבה כדורים
קודם. אחרי הזמן נוסע במדבר.
והמשמש כזה עלינו שדגלו המדבר
התמונה אל בואם שונים אשר שלו ומגיה
בהם לעשות, ויהודה משוררה. שמואל
נשמתו לב. ה' אתה הגיה לא ...
ומבני בהם לאלפים ולמשפחותם ...

גדול, הרבה שעשועים ואנו הולכים
הבית, מרגישה היטב בשמחתם כי לצערי
משכורתה. נולדה משפחה אצל פרנק, ולכן
הננו צריכים להתנשא אצל עם וביחוד
אוכל דבר ואת הבית יותר לא היה
נמצאו בעת הבית ואתו פה כאותה הם
כחושה בה. לולא עזרה מן המשפחה
שמשכורתו, איך הבלתי הכרחי מספיקה,
לכן את רבתי לא לספק את מאום
יותר מצאו את כל הנצרכים להתלבש
עד גדול ועוד יותר חלק כבר
לאבותם, כמה יורשה עבודה שהתקין
ונשאר אוכל מצאו יותר גדול ולמה
יותר כאשר משכורה לא להתנשא ללכת
ואולם כמעט פחות לבד, אוכל נפש
במשכורה די הצורך בעת הזאת.
ושלא הבנתי התנהגות המרובים
של משכורתם. שהגיעו עד כדי כך שלמות
הבטחה, מחשבה אשר לה ... שלו
ומשפחה עד מאד יותר מאשר כי
רואה. שלטה בו לכל אוי ואבוי
ואמרתי". נסבו ולתוך כמה משמש

הטמו לאורך כל הדרכים האלה
ועוד.: אני דברת בחוץ להתבודד.
זה הוות פרושים אל עצם שמחה
שנכונה. ״ טדבר עם דבוק לצמו
אז כאשר סר צבאו הטבע והשלים,
ט... להם הבודד חלק על כתב
אין על ... , ותהי הנאמר "להתבודד
מכח שלושה מדבר בחוץ, למה שהם
מתבודד בהם אותה בם ובק".
בפרוש אל אות השני שלה את אלה
השם = גבור: דהיינו שהתגבר
שמבקר אל אותם לבדו, עצמו.
שונה עבר אל גבור= דהיינו
שעם גבורה עצום לעבר על התגבר
להתגבר, והבא המדרש כאמר
לעלה, שלא התגבר לו פוש ולא עוד
נאמן, לא שעמהן אחרונים הם
אלו בחדר זה, דהינו תאנן בהם
שהוא קשה לו״ כאלו נח לשלם
כפה את גו את ועמהם כו׳. והוא שאין
אין הדבור כל הגם שמשה אות
נאמן אל השלמות העצם שלו, אל פנוי:

20/

המלשין כתב בימיו: הכימאי בחוף
אתם כלמוד. אולם על חוק לגוי שקיימים
על ידם והוו עד היום: שנאמר לגזי,
אשה בחוקו אלא אתאי בעזו שנאמר:
ויאמר להשמדם לולי משה בחירו עמד
בפרץ לפניו, הרי דוקא בשעה
שעלה השנה להשמדם קם עליהם
לבוא למושעה הוא, הרי שגם
אלה לשונו כאשר ימינו:
יגן עלינו זכותו
לדור דורים אמ״ו כ״י:

18/.

עמק 322.
ורוה לשון הספרים ש״ז. אלא. דברים
אלשו לעזר טופוס לו שלשה שרו לבושה
שווה בהדרגה אדם על הקודש,
דהיינו שבע נפשו אשר משה רבינו נ״י.
ולא חלש צבור כבד. לשנו. על הפרק
לשם בתכונתם, האף צבור פותח, פרה
וכם גדול ונשא לשון, סתם לפנין, לפני
אמשפחה כמו מעלה, ולאלף ואחר
ואת ואוד אגודה תמיד, ולעזרה

ובשמחה של מעורבו, והפכנו אותנו
גדלה בתנועה ונהיה להיות קונך
לעוכבות שהתגוננו בתוך צדדי הפלך,
יען ויען כי צבוריהן הם בהרים
הגבוהות הרים מגבע, ובהשפכה ולעצבו
להתגונן עליהם אנשי אשר נעזוהם ואשר
ובזוים, בלי אלא שני דמה לפרוסתן
אך התגוננו הפלך. ועוד על צבאו
על אלו כמשפט הפרושים, כאשר אלו
בו חפץ כי היו דם מצין, ועתה שבעבדו
הצורך אל הגבוה ולא לשבור
התנועה על צבאו. ואתם גם השלישי
בתחתית המדרגה הלבנה הדפכה על
מעלות שני הכשים פולה כי נפה היה
הפה לשר מעלות ונדמות, ועוקל היה
גבור שלמה קינג אשר לו את
לבני כל אנוש ועד הכנעון, שלחמה
וחורף נפשו למות ולעמוד כל עבים
סוכה, ואיוהם אורבו סביב למדבת
הפלך וגדודיהם השלישי על אורבו,
ובלעך ותמו השפכה הפלך על ואת
הראשי המדבר להצוק חיל ורכבו, ו

אל חלו מיוחד מעשה השם, כהלכתם
טעמם, שלושה שבו, צבאות הולכה עמנו
השמה אל הנקודות משתמשים ללחום
בעולמו החלק. ואתם ט' התכונות שלושה
הבדלים, שאינו נפרד על אחד יפה,
כי עם השכר הכישרון חולק החלק
ודבר דבריו והנקודתו בתוך אל מלכים
בפה לשונו, כי האין בל בימת אלהי
אנוש בכל עת, לא כן משה אל שר
צבאות השמים, כי אלא עומד החלק
הנקודות התהפכו כמה אלה, לדעת
המשכה משה משפט, ואלם אל שבר
דבור הפלאות, לא ידוע דברים כיום
שלם דבר מצוות אל הפחת הנדבה
כל דבר שלהם נחתך על פה. ודאי.
לפענח משתמרן כי לא יוכנת טובו
כמה וה החלק אל משה משה ואני
יפה בתורה עד שלא מצוות ולעולם
והבדל הפלא בשמו בין הבריאה
הנדבות, כי יופלא הפונה התורה
ושמורה התנהגו עד. כפי התורה והשלום
הפנוי הפה מלת דבר ה' ולמען

מלבד הצורך והחלק כפי אשר ספר
בעצמו והתאמתו לנביא כי שמע דבר
ה'. שאמר לשם ה' הוא אשר ישלח
ואם חלק לנו. והעיקר: הרבנו שלמה
הכי כי עת צורך המלחמה הנה
דבר ה' אלא, ואלו ספק הצורך נקה
גם עשה מלחמה, ואין נראה כי אמת
שצריך שאלה אשר הנה דבר ה'.
מלובש, הנה עת אמנם צורך הכהן
שאלו הנה אשר אמר כאותם לכהן רעה
שצריך על צורך המתמה נק' כמו לשון
המשנה על שפתם, שהוא אמנות אלא
ורבותם כן הנה דבר ה'. מלובש
ראש באמצע אלו בולע ואין נוצה
שאלו עצמם, אשר אשר כדרכו, אל
שכר נאמר שהעונש הולך אלו פוא
מחנה שדי עת באשר שכרו, והוא
שהבטוח הנקבה". למשה נדברים אחר
נבואו אשר להם אחד ואותם כאשר
אמת דברי בפה, דוגם הוה
המבחנה אלו בעלמא הנביאו כל
באמונה, אלו הנה דוד המלך".

קיו.

להשלמות להבין נדווי כי השנף
אשכנז כי השלמות הוו עם אצה בהורכה
המיגלמה אלוו ודווי שהוה כמנו הענפה".
ההשלמה זו, שהשל את הצורך
להבין דברים אל שכול ובחר בהמוצי
שהבם והמתכ מאוד ומרומד אל
השלמת מששם דבכם דמי, וזהמצוין
במלם "מעט" כלומר מגוומה משפה
מדכבמ מולם הנביאו אלו שמצד
עצם תכמה מאנו כאוו לפנ. לגם
אמשפה צבא מה שואר "נדווי מגוים לפם
אגוב ואהובת כמתק" שירווה סותר
אמונב". שנו כק נדווי אוד בספרות כאשר
ווכל לפבו. וכך שכתן "כמוף" ומנו מהם
אל מעלם שלמגת מדכגמ כוו דבומה
הצלמם להבחו דברה ה' לצמ כמו שמשג
ההן שכי השלבות שבחמת שפכורם
והעודמם. הכמ שוני ווכל נבדלם
באשפותם ובסבה נבוותם. מצגו
אגב, "שהרה שלה בלהו הסבבת".
ואש" לגולת אם שכול לגים הבשלמתו
לי המובה, אם לא הנה אל אמש

כתכונת "משועה". הספרות בהגדה של
"הגדה". אולם הפלא הוא למן היום ואילך
דורשת גדול משמעותו, ובלבד
שיהיה בו תוכן שלמות השלשלה, ולכן
צריך רק להשלים את המשוחה והתחלה
להגיע לנקודה שהגיע דבר כל לימוד,
משתמשת לשמות להשמעה ואומר
של המושג הגדה. שאמרו בהגדה
הפסק "אלו מצרים". ואת אם
שלא את פתח לו. אולם עוד
את עמה". אולם אגב כאן ואציין
נשמה בו להגיע למעלה הגבוהה
לו צורך הדתיות, כי "משלה
שלמה עצמה ותפארתה שגבה כך.
שיהפכו את פניו פה לדבר אל הפוך
השפעה בבית פה אצל נשמות אלה
השכלתו שגרת מדומה, ונמצא
אחד על מעלת התרומה בו, לכן
הצורך לשמש תורה לעבדת חלקו
של הגדה". ולשמש הדבר הזה לעניו
נשב לדור אחרון, כמו לוו עניו
עוד אשר פה לומר, וכל דבר עניו

שצריך לקבל דבר זה דברים אמיתיים
ותקף". ורק לנתן המורה את ספרו
בהסכמה מלאה השלוה לומר: שלא
רק להביא עוד בשאלות כאלה ועכשיו
שלמה ה'. לעשות בדרך עצרים לפני
את עצמך הוא הספר הזה. אשריך מה
שזה לאמונו כל שפוגל.

[illegible] פ' [illegible]

דרשה [illegible]

ר' [illegible] [illegible] ה'

[illegible] מלחמה

[illegible] הקב"ה [illegible]

הקב"ה אמר לו שלחתם עם סיחון

ועוג. והוא לא עשה כן אלא שלח

מלאכים. ממדבר קדמות דברי שלום

[illegible] אמר הקב"ה: אמרתי לך

להלחם עמו ואתה פתחת

בשלום, חייך שאני מקיים גזרתך

כל מלחמה [illegible] [illegible]

לא יהיו פותחין אלא בשלום

שנאמר: כי תקרב אל עיר

להלחם עליה, וקראת אליה

לשלום.

[illegible]

כי תקרב אל עיר וגו' [illegible]

[illegible] המלחמה [illegible]

[illegible]

בהם : לא תחיה כל נשמה. כדאיתא
בספרי. פרשת שופטים דהכא, דהוי
מצוה על עיר. אמנם בשאר אומות
לאו בז׳ עממים ולכשיהיו דרכו
שנאמר כן תעשה לכל הערים. הרמב״ם
ומנה מצוה הכ״ו בד״ על הפרק״.
עי׳. שכתב הרב׳. ואף״. אין כאן הלכה
ה׳. דיני בז׳. עממים שנאמר בהם
להבדיל: לא תחיה כל נשמה ובכן
לקיים ולשלם ואמתם אלא לצדק
הכתוב״. מעשה אחד, דבר הקמה
ולשלם לצדק הכתוב גם״. ואם
אלא באופן שאינו את ארצם ולא
הכנסתם תחת יד ישראל, מגדלו
אותם ע״. אלא למס ולעבדות
כאמור שם הלכה א׳. אבל שלא
משלמים״. כן אם עבדה בארץ
כל ישראל בכנסת אין דבר לש
ומשלו, לשעבר הומות הכנעני
לשלם, ואתו אלו בכתוב שהכל
אותם הם אלה״. ובאמר של
לשלמו, כאמור שנאמר ובדומה.

216.

כי הקשה ה' אלקיך את רוחו, ואמץ
את לבבו, נמצא אמירת משה"
סותרין אמרות של הקב"ה. שהוא שלח
שלום בלחם ומים, והקב"ה אמר שאלחם
ואבד אותם. סתירות שהניח עוד
אליהם דבר קבל הקב"ה ואם
שאמר דבר תמוה, כי זה בעצמו
ששלח לו, שהלך אדום עלמלך
מואב דברי הקשה לעבור בארצם
זה עצמו הדבר שהקשה את לבבו
לפני שהושב שאם נדבר בעצמו
שהם מקדים לא המלחמה, כנ"ל.
ואמר אלה ויענה לכל המאמרות שהם
על הקב"ה [illegible]:
ו"ו ויהי נראה לפרש. לאמר אל דבר
הקב"ה לפרשו במצוותו כאשר
בואך שהתבקש הקב"ה: ואת רוחו
הכל עד'. נ"ע, ורנ"ל. הוא
[illegible] שהתבקש באת הקב"ה
[illegible] עד'. [illegible] ובהתחלה
[illegible], ואת שלח [illegible]
[illegible]

לוד

[illegible]

ושלף ורצה להכות בו, ואחר שנכנס
ונחד המזוזות לצפון וזו לדרום
שנבו, על מהלכם ונחו מיד
מצד לאלמנה חדשה. הלא כן מצאו
בספר והעושר וה.ן שחני בגלגל
ושלם יש לו נשמה עם הגוף ורוחו
לבו, ועם שגוף נלכו ומאפו נשמר שם
והשגה. מין ושלב. והעושר וכל נשמת
עם על המתה הגלגלה. והמתק
הצורה לקחות ומספר כמשלותם- בואנו
ע״י משלי שתה בשמת מגלה דבר
שכתבה׳. לשבת כן לבלוע הבגרות
על מתה עד שעבוש ורוחו משונה
עם מתהו גלגלה. ושם שם ים
מגום רחוק לאתהו, ושלם שלה
צבורות לכבוש המזמות ומחז
פרטן שנאמר מגל ממלומשלו
ובתוך ושמו עג.ל׳ן ולוא בלו ששן
שלה משכן צבוו רב לכבוש
עם המומו מרבר לירדן מצכחה
ועל שמניחו בבלה לצבור
בדרך ורצו. ומתם היה מגיד

לפרש לרמז תחילת הפסוק עוד
אחד הנחוו לישראל לעבור דרכם
אחר עבר הירדן, חדושיהם [illegible] מאוהם
כיון ובואם שמה את כל הנסים
המדשים כי הגביה הי' את מי הירדן
מפניהם, וכו' נעלה חמת ורוחו עד
תרועת השופרות, שאז הטעים [illegible]
לב, אם שובו ולכו מארצם כאוטיה
הערביה שהנה מזה לארץ אחרת,
אז עפ"י. בדרך הרמב"ם ז"ל. וכלו
לעשות תשובה לקבל עליהם את
עבודת שכבר מצות.
ואפשר לאמור המדרש הפסוק עוד
בדרך אחר בזה והוא:
ה.ו, שארז"ל. בב"מ. נט:ב. גבי תנור
של עכנאי שיצאה בת קול
דהלכה כר' אליעזר, ועמד ר' יהושע
על רגליו, ואמר אין משגיחין בב"ק
כבר נתנה לנו התורה מן השמים
למעלה והלא, [illegible] שכבר [illegible]
לנו כבר התורה וכו'. [illegible]
להתבונן דרך [illegible] של דבריהם

אמת שבדין ישראל כותבים
כי התורה כשנתנה מן השמים
לישראל בפה אמר, וכל הקבלה.
נותן התורה, שלא נצלו לכוון בה
דבר מאמת האמונות כי לא נבואות
ואומים הם ישראל שלמו את התורה
מתורתה של מצות מצוותם ותורותם
על כפי שלמדתם למדותם ופגיעה
השלמות המושלמת, ומה זכה לבם
המשלמות הגוף, הצורה לנו
מתים קדושים מהם לא נשאר,
אלא יום כל ילקים ודבר בהן
הפסק הנשים הולכה, דהיינו שאינה
צורה לנו ״ עפ״י שנים עדים
עים הדבר: לאחר שדבקנו לעני
השלב. מאלהו דבריו הצדים
מכוונים, אלא אם נתגלה כוח
הפעולה בהלכתו המאמרות שהם
כפנו לנו, בהלכה נחתוך הדין
עפ״י העדים לפ״ כתב קי״מ של נמוזו
התורה של הדין) וכן כתבים של הדין
לעולם על פי זה הגה, עד״ שאין מחזיקין

בסברות אלו, לפי מש״כ בתורה
אין שייך דין אמת, אלא שיש לומר
כי אין המושג אמת אחד שהוא
עפ״י הסברות הללו כמו להשוות
ונוטה לבין, ועכ״ז שייך דין אמת בעולם
זה. ואומר שבשעת הזה אמת לפי
לפי המציאות שבהן.
וזה שאמז״ל. ושנדבק ד.״ו כל הפוסק
דין אמת לאמיתו, שכל שמגיע בסנהדרין
ודיין בדמה״ (דף״ ח. ומגילה ט״ו.)
בהלכות דבר אמת לאמיתו, ושם בדיוק
ומשך ובעל״ ובה״ ס״ו. לעכ״ד ואם
לפי״ש: דהנה כל אמרו בדף״ פה״!
כשבדו ההלכה׳ לבדוק את המודם (...)
ובתוס׳. כאן כמו כאן. אמר אמר אלו וקדם
שכלו אלו שנויים שם. וזה אשר
הלכה. ההלכה אמת לאור שנאמר
ומשלוק אמר ... שם. לכוונה
הדברים כמודה כל המכון, ולהב
מבואר השלב כי אמתי ועשה מלכם
אלמן לגו בהשגתו עמן כי לגודא
להם כי על אמונה תורה ה״.

לנו ומשהו אחר, אך מהפכו אף
ומתוק ודוחה המוות למשהו בשום
להיות המוות המוחלט, אל המוות שבדרך
המוזם המגונה עדי הכנעתו
לפני אשר הוסף". אתה העמים דבר
אמונת הנוצרים התורה כפי שהיא
ומשהו אחר, והמכנה המשותף אמת
הפכה, "עבד". דבריהם אלו: כל
הבדל בין אדם לאותו, דבשנו שהכל
אחד עד שיגיע לכוון שנוכים הנה
שהוא בן לפני משהו התורה הנמצא
להפנים בתוך. אם המוות בעולם
הנוצר לאשר תמלאות, ...
כשונה להכנה באמב". כי אלו אלה
עצם המוות להשגת נגד בהיות הכל
אדם כי כלם אלו שנים כמו שמשה
כמו שכה הנושם הכלל של לכוון
אמונת הנוצרים התורה עם אמת
המוחלט, כמו ונאמר דבי אלה.
והתורה המושגים אמונה לאושר
תמונה העוון בכל צבות מרנה
הבריות הכלל". בדרכה הכנה. אלה

על הרמב"ם ז"ל. שבי' הטעם מצות
שלוח הקן, ילמוד מזה שלא נתחייב
אחר ויש על הרמב"ם,
וזה לכאורה נגד המשנה ומפורש
שם: האומר על קן צפור יגיעו רחמיך
משתקין אותו, ואמרו בגמ' טעם הדבר
מפני שעושה מדות הקב"ה רחמים
ואינן אלא גזירות מלך על עבדו,
הרי שמשתקין למי שאומר שטעם מצ'
שלח הקן הוא משום רחמנות, ולא
על הרמב"ם. לבד תלמודנו, כנ"ל.
גם על הרמב"ן. צ"ל שפירש כדבריו
הנ"ל. בהאומר מצוה זו. ויתכן
לפי דרכנו ליישב מזה דברי הגמ'
הנ"ל. דהנה הרב ר' יעקב עמדין
(בספ' מאמר הבקרים) הביא בשם
המקובלים, ומשם שילוחו מאוחר
שזה מעורר הרחמים, שיאמר הקב"ה
מעוררו משתמים שישלח אמו ורחם
על בניו הביא ובא הטעם
הרחמים והחסדים הוא תמיד
מעורר בלחם של אמות, וכו'.

ועי'. מה שכתב כי נפשו בו, ולכן בזמן
שאנו מרגישים שפתאום עולה עלינו
מצבנו, ואין לנגד עינינו הטוב מזה
צריך להתפלל, ואין לעצור בהיפוך
השמר שעה כלשון ע"י שהשטן טוען:
ושלבתו בהתבצרה עצ'. כי הבחירה נגד
תמיד על האדם דהיינו בחדשים
ודעת הטובה והרעה, ונעלו דיעות
רעות מעלליו לנגד עיני הכרת, ודאי
היות עצה דתחתית החדשים, ואין
השטן מבטל נפשו בתחלה ומתלהב לנגד
קנאי ורגש שהשטן ויתעצב על דרך
עלה, ואין לו תחבולה הכר הבחירה
על האדם בשכל, כי זה התפלל
היות אחר אחר, ולאחר מה שנזכר על
הכר, לכן עבדך בהיפך, ואין לנגד
על האדם הטוב, לפי רבד אחד אשר
מלוה אחרונות, מתכוין לקרב שהוא
אפשר". (תנ"ך.) כל האומר הפסק
ותכן עתה חיים, קלל את האומה
כן לבו, שלבו תמיד מתפשט ואחת
שנאמר עת לחשוב כי מדותיו בעצם

בו"ד. המתפלל כשאינו חותם זה
קבועות בברכות, ומשמע שפותח,
שהם ועומדים כוח נדיבה בלבו מה
שבידו להשוות עם המתחיל. ומשני
עמ... דבו"ד. אבל הברכות גופא
מיוסדות שנות, כי הקדוש, דהמתו
הפי' לפוטום ודבוו על לבו,
ומתנת המלך, ומוזכר בו כוח
המלך מיוסד המלך שמברכו, ומי
שמברכו בו"ד. כי נכונו מתחיל ועד.
ושלם למלכותו, אז כן המלך. שבזה
מיוסד השמתי בלא הברכה, ושוב מצוה
מברכו כוחות על חנות כי האל ומודות
ומדו, ואלו ומשו הלבן והמלכות,
בו ומשכן דיוו ומלכי שוותה, ודע
לא נעשה המלך עם ומתוך הלבן
והמלכות שלו. ועי'. הנה ומלכי שלום
בן הודם כמו. זה קו המלכות,
בו ומשכן שנכרנו שהמלך משותף
מלבו מדפנתו. ומתם ומה
שהבורא ותברך צוה מלאו מצות
ודברים כח"ט.) להלכות בו דרכיו=

את עומק לבדוק מאחר לעומק ומשפטה
כי גם אם ומתדבק בהשגות לכל, כיוון
בעשות המושג ע"י עבודתו ומושג כפשט
שורה לו להשגות עצמו, כי אין כהשגתו וכח
השגות לו, ומושג בלי הוכחה ותכלית
עלו לאו ומשל אשר בלחמו גם לאו ומעלת
לאו שמעלתו נעבדו, ויש אם ועצל בעצם
כמו וכאשר ומפני לאו שבעת כאב,
ויש אם ומתפלל לקבלו, אם לאו שונא
עצבו במוספו בעבודתו לטוב לו,
וכמה ובלא מעשה הצדקה וכו'.
ומשל כבר אמרנו, כי התורה והמצות
לא ניתנה אלא לצרף בהן הבריות ותיקון
כחו. לפי מדת המעשה שבו, ויש
בהם גם כן. המשלם בתכלית השלמות
לא שונה הכלל בלי שנוי מוסף,
עצם. התורה נתנה לפי מצב הרכבתו
לשמור מתכונת דלעיל, ודמו"תקנו"
ומוכרו ונוכרו בהרכבתו הרגשות הטבע
נדיבות, ונערכת מוכרחות לבבו
ומוסף זה נקרא הנשמה בדרכי ה'.
כמו שבאו כלשון הרב זצ"ל ומוסף לא

שעמה בלי השתנות מדרגות הנפש
כי לפי שעור ההכנה
בפועל". נראה לנו לפרש הענין
להיותו מצד הנשמה ומורכב לפי
ערך הכנת השכליות של
אדם, לעשות הטוב לפי חלקו
השכלי, וזה שאמר". קדושים
תהיו כי קדוש אני ה'". כי קדושתי
ה' אלקיכם - וקדושתי למעלה מקדושתכם

ואמנם אחר אלה הדברים שאם אמת
דברי השכלים המורה שזכרנו, כי
אדם ובפרט מצד שלמות הנפש הוא
לפי שהוא מורכב מכשירי הגוף
דומה לו בצד מעשה על הבריות, וזה
דברי בעל העקרים שזכרנו לו
ואם הבחינות אצלו וכו'. כי על
שאר בתדרגות הנפש והבדלותיו
לדעת נשמה ונפש הרוח שלמה
ענין כנה, וכל שאר הענין הרוח
עליה מאור לשלמה ורבוי, ואמנם
בפרט אמרנו, כי המדות שלכנו הוא

לעשות כפי עקר האמונה שלנו, ומצד
עקר האמונה הזו שלא אל אלקים אחרים:
מה שהוא ושנאמר בדבר האמונה,
ומה שאמרו הקדמונים שקבלנו שאמרנו
ללמוד ממה שלא נאמר עוד. דהנה
לפי הכוונת התורה שלנו הזו לנו
לאמונה על הארץ, ויצא שאין אנו מוכרחים
לבא חולקה על קיום המצוה, כי
להאמין בהם, וללמוד מצות התלויה
הגבה שלא ...ה לנו המעשיות לגבי
אלקי, שלמנו, ויצא כי אין מסכת לי
אלו עוד לפי ... המצוה ...
מאומה וכו'. מצד מחסורם ומחשבו
ומה שאמרו במאמרן, כי באומר
בתפלה ,, ולכן נספר עוד
כמו ... אחת = כי ...
... להבין ... ...
שמגלמה ... לאחר ... דלו
... הזוית, כי ... לה
... להחמיו ...
ובכל ... ..., ...
כנגד התפלה "תלוה ...". ...

230.

צבור כולו בלי שיתוודהו
המשפט על קו המשפט, מאלה
עושה ונדחו של הקב"ה". פגעו ה'
הגוף מפכה והפרעות שמור, לזמן
מכשון יומרות סגולת התפלה, שזה
די בהפגשות שפתים וכוונת
בכונה הלב בצרכו שלו ומכשה
והתעשוות הנפש: ולכן משתוקק וזמן
שלו להתפלל תפלה שוה ותפל.
ומה שאמרו חז"ל לדברות ל"ב ד.
אומרה תורה על ק צבור כן תפלה אלקי
שכר שכחה באמרו. אמה תמה: כי לו
הקב"ה" תה על קו צבור חלוו שאמ
ג לאלד והמצוה הלוות לתת על הבי
ומי" שם ,, ומת שנקשה מצוות
של הקב"ה". ורחום" כולו הגוף חלה
מ. מכלו עבודת עבד ומתשוק
שודים גווחנם לפני הקב"ה. לומר
חלוו אוורג התלק חי עבדם:
ופצה שאמר כן לעבדם שבם מתים
כן לפני עוד התשובה ורחמים על
כלו מסכורת, ויבל לו כן חובתו.

ופחות דבר נבון ומחות ברצפה.
ג.) פרק טיולינו ביותר שלום רב.
פעולות שלנו גבעה של סדיות הגבעה
הלוגוס, מורבל שמעה בהלם לכא
הוויתן וסלעוד מתמן ליתן ודמי
הכפות בדרכות הלוד והנוטף, מש
ולצרכו מדומתן לשמור לקום מגיות
ישמו שיוגם". בהדבר לפצוו לפני
צפופה ומהרך מאוד, לא ניתן
הפלגה שלוו לצרף בכך את הברמות
בפוגשים של קלה אלכה, ומפויס
מה מושגו לו! הגבה". אם שוחש
את הדרוך אוו את הצמור, ושלא
היו לצרף בכך את הברמת,
ומגלגו לו נוהג עם נערה בסוף
אגר ומצבות הן. סיכומה שמתן
הפעולה כפולה סגולה, לא תמיד למו.
הדבר זה, ערב נטו בידיו ספרוו
לערכת אל תגלת אוחד, עם
יצורף את לבנו, לערכות טובה.
ומגלגו המתרכזים ללמד יחד
להב פלמנו ומסבתנו להגיע

שתולדות נראה קל ומובן, אם
נזכור שלהיות שמו של הקב"ה בפסוק
הנזכרה כי מאני ותברך עזרה
הפעולה כמשל התולדה: ניכר
גם מזה לפי תורה פעולה שתולדה
גלוים לזה, והמעשה היו ומוד,
מאחר שנכנע לכאן שיתהוות הפעולה
מאשר מהדבר הפעולה, אשר אם לא
נעשה בה תולדות, גם דבר עבירה
אשר להתגשות את שלות הפעולה אם
נעשה בהתהוות את פעולתו" ועוד
גם כלהם עבירה בשוגג מצות שלא
לשמה, ותולדה לא להיות, וכיוצא
ומשמעות כל אשר פי התולדות מצד
הפעולה, אשר אם נראה הפוך בדמיו
ועשיה, אלא אם נולדו את
הפעולה זו אשר תולדות הוא זה אשר
התולדה, כמו שאמרו ז"ל: "שבת קנה
ולא נולדה שבת אחד פני, שאשר
שבתות הרבה, אם עשה כן לשם
יום פעולה שלו ותולדת שם ולהפך
יום. דבר דבר שעשה בו תולדה".

23/V.

[illegible] ובאתי פה. [illegible]
[illegible] שלא [illegible]
[illegible]
[illegible] לפני. [illegible]
לפני. [illegible]
עמוד הענן. לראשונה [illegible]
לעמוד לפני והענן. [illegible]
[illegible]
שנאמר [illegible] הענן [illegible]
[illegible]
לפני הדברים [illegible]
[illegible]
[illegible]. כי [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
לפני [illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible]:
עמוד הענן לראשונה [illegible]
הלך ובער כי [illegible]
עולם, [illegible]

והכוונה כי התשובה שאלה
וכו' וטעם סיבת שני המדעים
השונים לכל אחד ואחד מדברים זה
מלבד זה כי שניהם לכל צדדי [illegible]
והשתמשו אל התנגדות הפעולות
וטענו שלא המדעים לכל פינות
השטחים, ואתם ואמר "לפרקים" משל
דומה = כאמר את טענו
שלהם, כל אחד מהם להפריע
"על ידי אחרים בשלבים ואמר
הבה נשענו זה = כאמר את שלהם
שטענות זה מזה, ובכל שלא את
כנגד מרטען ועולם כפני, ואמר
שמרכז לכיוון המושג בסבלנות
הכל נסבה לסבוב את טענו
המרכז טענו כנגדו משפטיות
שלא נעברך :
ד' עם אלו השטים נשה
למה כתוב כאל קולו המרכז
הנגשה, ולכך זה נשאר
דבר אמר, כי כל דבר לכה
אשר עשו לעולם, לכתוב

צריך הכלל עבודה שלמה זה
רק מה לרצונו, ולא דבר אחר
בשלמה, היינו נקי בלי שום לעצמו, כי
מצוות ומעשים שלמים הם קשים הנ"ל
וצריך לומר והכלל כל ממציאות
מאשר יכול שלמה לבדה ממך
עמל הגם במדק כלי חמדה
לשמה הצורה והתעלמות
וכן מצוות הנפש לעולם מהפכו
צריך הכלל עבודה ומשר מש ור
מעורבת, שזו שם מתלמדים שלמות
שלא יהא בלי שלמות, ושם מצוות
הלומדים לרצות רבן בתמ'. צריך
לשמה זו נשמה שלמה לשה
שאחת שלמות עוד. וכן היו הד'
ב שלומי המדות, וכן יהם
נולדים בלמד שלמה, ושם
ומתם נשלמים כפי בלמד השני
ע"י צריך הכלל במעשה, ולכך ולא
מבלה והמדה לא שמשלים
עם המדם, היינו דבר שלמי ולא
צריך לזה ללמוד, וזו הנהגה

אך הרגל, כי נמצאו בערך כל אחת
פעמיים כוח תודה ותהלה לנגד
המעלות ראש. אולם להפליאו דבר
אשר נלוים לחברו, זה הוא
הסוד הגלוי המשותף שכל אחד
ואחד מאהבת עצמו, ויודע שזה
שייך לחברו וגם כן אחיו, לכן
השלמת מתוך דרכים צריך
מתנה להרגל, והמשמש לחבר זה
בכוונה אמיתית לבה"ע.ב. אד"י.
לבלתי צדקה שבעל, אחד בעל
כל קולה עולה משכבת
לשכבת גדולה, אלא צדקה כל הרוב
והעולה משכבת לשכבת גדולה,
כמ"ש אמר מדבר והבגד ואדם
כל צדקתו הם בגד כל נמצא נמצא
שלפני לבגד גדול אמר כי בא השלום
המלך לבוא בעתה, כי עד בואו ה'.
הודעה אותן צדקה מאד מאד גם
אך הכרה מאושר הוא נותן
הכרת ואחד הספק הפחות, כי כמו
שמעו נאמר לשכון שיכוה. אשר כלה

238

[illegible] בדרך [illegible] ואחד

פ״י. [illegible] [illegible], ופירוש [illegible]

לשונות של [illegible]. וכן [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] לבדו

פ״י. [illegible] [illegible], וכן [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] כי [illegible]

[illegible] [illegible] בדרך ואחד, [illegible]

[illegible] לא [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] לבדו לה

לבבה [illegible] [illegible] [illegible] בבר

[illegible], [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] כן, [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] לא [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 3

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]

המשנה כדבר שבחוץ לחובה ו
ולא יצא ממנו לגמרי, כי התגלה
וגם נשמרו. שבענו עמד ת לגדר:
ועל כן לפני כן שבכתוב לדברים טוב
ומעט גדול זה עתה יצא לבדוק
במעשה זה, ואיך נעשה מצוות
על דברים שבלב, ואבל במחשבה
שבלב שאמר ה' נתן תורה לנו:
בלשון נעשה ונשמע נעשה, וכו'
שמירה המשנה מעלה ושלם כנגד
הלכה, ואיך לא יצא לבדוק בתוך
לו: ממנה ועל שמו ומשנה בו משנה
מעשה לממשלה הזה דבר שיש
משלמה הדב כמות בלילי. ועל עמנו
כפשוטו כי בלב משה ומשנה
השבת והנדבות כמו שאמר
קהלת, ואלו נראה צבאות השמים
13 לפני ועד, כלשון המשפט
תורה צו להם, שזה שמשה
השפה ומתבונן זה וצפה,
ושבה התורה תורה עמך המחשבה
ה' ונצבו הבורים ומאת נדלה

בלב ישראל המשוררים, ושמי!
פגישת התעודה והתהלה להעלותו
יחד. ישראל עמו המולדת.
בעוד קדם יוקדו כוכבים,
ערב נגה עליהם אור השלהבת
נערכו אתם גם שניהם, לחם
לא נתנו לאובדים, גם גלו
שרה תחת עולה. וכתוב ואמר
הכבוד / משרה שם. ואז כי כבודו
מעלתו שמחה ורננה בכורה
מצותו, וכן הי' אלקים צבאות צדקה
ותהלה נגד כל הגוים, וזה כלל
זה שאמרו, וכמו שהוא מעלתו
הכבוד אלקיה" ורננה בשמחה
מצותו, כלומר שמצות גם דברי
הבונים בהלכות ובשמחה לעולם
שלמה" כן ד' אלקים צבאות
צדקה ותהלה: תהלה הוא דבר
הבא מכבוד אלקות בלי נשמה
שמחה, שצדקה הוא דברי הבו"
נשמה ברוח שאמר
הכתוב" וכו' עבדו שם בצדקה

24/1

ולסעד ולהציל כל הגויים ה׳ דבשמו
עובדי כוכבים שבזמנו, שהם
נזכרים שמו המצוות האלו.

נשוב לאמרה דשמנו, שהיום
השלום הוא עשה על מוד
לאמרת ה׳. ולא סגולה להשלים.
המצוה, בלי ספק צריך אומה
שלמה להתנהל בה, לפי
שהשלום לפרטים נגד לכלל הגדול
שמתאחד עם השלם את מהותו וכוחו
אך. צריך אומה שעובדת להאיר
שנשמת עצמו, ודברי זה מאוד
במדרש הפסוק ופ׳ ש״ן
סור מרע ועשה טוב בקש
שלום ורדפהו, והוא מורה
שגורה לרדוף אחר המצוות,
ואמר כי עיקר הוא צפוף לפנים
כי המצוה אינה שורה מאוד
כי הנשמה חוזר שמחק

כי הנהגה בזמן הזה.
כי הבית בגלות נמצא.
ואף בזמן ליודע יותר מצוה
אלוהים ולא לרבנן ומנהיגיהם
ויבא השלום נאמר הגלות שלום
לכפפה, ושן ירשה: [illegible]
השפוך מרפי שומר להם
הנגבה. הנה השם והמגר הם
[illegible] וטעם, רבנן יותר השלום, ושאר
ושלם השפוך שלושם, ושן נאמר
והשלם שלושם מדבר קדוש
של. [illegible] מבוורון לנו דבר.
השמירה הפרו דרשתן שמו
הפוך ואתם דרשה השלום
לסיומן משם הגה הגלה
השלה בגלותה, אל
ונפה שונאים הגלה אשלם
ואמרו הם נמצאו אושפה
לשפוך אדם, אצלו אש מצה
לשוע מוד להפנו אדם
השדה הנדשה הגוונה

עד שקפצו עלם זה שלפני ועל
סימן ורמז של שלום. וזה שכל
דבר טוב שלא נגלה עצמה
ויש ורבה שמנה ממה
ש שמענו כי ונאמר המלכה
התעברה שם הנשים המושלים.
הנה לנו שם שם וזה לנה,
מזונות שכיוונו הנה עצמו
שם שם. להכוונת עשן השם
שערו. השמש העולה עושה
עכשיו, והנה הברכה האמנו
שכוונו נעשה יצמא, כמו שאמרנו
בזמנו. ע"ן (?) והנה מכניס עצמו
לעבור אל המדה, ולהתרגל
בתורת השלום והאחדות,
ולהשלים ולקבל תמונת האמת
בפנינו, ונדעו שם אמת
כי השמחה שלמה בזה ומשם
בזמנו שישלם לו הקנין
הגולה, ואם הכוונה הבו"ה וכו'

244.

ללכת בדרכי ה'. אמרה לשכינה
אמרו לחכמים את האמורים
קודם שעברו הירדן ועשה
התורה. אשר לא נשכר לו אמרו
שהיא סגולה סגולה לאו מה
דורו, והמשמע לאחריהם שכוונו
לשלום הלשונות עשו קשים,
אלהים שמבינו בשמק. לא!
שמזכירים את התורה. ולא/אלו
נאבדים כפי דרך ודורות
המשמעו שאו כפי ודברתם,
כמו' וכו'. וכו'. המשמע מה
להפנות בארץ הכנענים, ומהלה
הנזכר לא נעשה עבור, ולמען
הכינו שנעשה זה, ומנע
דבריהם. התירו מעשיה. כי
ה' צוה לאמר ימין לנו
את המשמעות לכבוד ועבד
כמש"כ שמא נבדק לזה
כולו, כי ה' ובדק את
עם הכנענים, ושלום דבר

2/V/5.

הבורא לישועה ומו' ד'.)
לפני [illegible] עם [illegible].
כי ישועת הבורא כהרף
עין הם. כמאמר [illegible] [illegible] [illegible]

עיין לדף 24. = במדבר י"א י'.) ולבאר
משה את העם בוכה למשפחותיו. איש
לפתח אהלו. ופירש רש"י: למשפחותיו
על עסקי משפחות על עריות הנאסרות
להם: [illegible] [illegible] [illegible] זה הוא [illegible] [illegible]
להם [illegible] [illegible] עי' [illegible]:
כי ידעתי: [illegible] [illegible] זה [illegible]
לפני [illegible] זה [illegible] אשר [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. זה [illegible]
[illegible] זה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
כד [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible]

24/6.

לכם [illegible] עמוד [illegible] [illegible],

כי [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] לה [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],

ועל [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

כי [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] מאוד שלום שלך.

24/0

248.

מו.	1 עד 3	16.	דעת לפי׳ בספר
2	16	24.	לפי׳ בתעניות
3	25	46:35	במדבר
4.	48:46	78	דעת לפי׳ בשבועות
5	78	107	לפי׳ נשון
6	107	142	לפי׳ דהלוים
7	1[illegible]	174.	דעת לפי׳. סלח.
8	174	214:207.	דעת לפי׳ קר
9	214	245.	לפי׳. תענית.
10.	252.	268.	דעת.ק׳ לפי׳ [illegible]

249.

רבש״ע. כמה רשעים הולידו
צדיקים יהיו נשלטים בעונות
אבותיהם? תרח עובד צלמים,
ואברהם בנו צדיק, וכן חזקיה
צדיק ואחז אביו רשע, וכן יאשיהו
צדיק ואמון אביו רשע, כך נאה
שיהיו צדיקים לוקין בעון אבותיהם?
אמ״ל הקב״ה. למדתני, חייך שאני
מבטל דברי ומקיים דבריך,
שנאמר לא יומתו אבות על בנים
ובנים לא יומתו על אבות. וחייך
שאני כותבו לשמך שנאמר ככתוב בספר
תורת משה אשר צוה ה׳. —
השלישית, כשאמר לו הקב״ה. עשה
מלחמה עם סיחון אפילו שהוא אינו
מתגר לרשותו עמך, צא והתגר
בו מלחמה שנאמר קומו סעו
ועברו את נחל ארנון. ומשה לא עשה
כן אלא מה כתוב ואשלח ואשלח
מלאכים וגו׳. הקב״ה. חייך שאני מבטל
דברי ומקיים דבריך שנאמר כי תקרב
אל עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום.

הפרישן מאן שפול וודאי מה
עשו לאו במצרים לגדלו שו'.
הפרושה מסו"כ. הד' מפרש משניצדדים
הפ"י. פי גדל פח הפפלג ופ"י.
הפרטק". מאכל בתו". להוות נמלק
קוהר רגמע ומאכל מדמם, ומאן
פחוש כי שמתו בתו". הכם לשם
מעומה יוחת ערב". הכשכמתם ולם
יוהרם שמתן מדותוהם ומשורים
פימשו מדמתם ומהפאו שלם
בשפוש פן פאו לבד ומשו מהם
ופר מהוומה מדמה פאו ומשב א".
שפוש פבר פוראלו י". הכותם
במצרים בגלוי מצרים, ומאו".
להפרש מפרה ומשפ". רשוע".
בפ". לזה ה". וחרב חומק בעמק
עשר הנצחות מאורך מצרים, ומגד
שמע ואמר לכי ודאי מפשטו, הד'
פוש תו'. פומי למראה ושו במתנן
להפרוש, הפה להפצבור, כך שוו
במה שהפגלו נבבר, ולבני". ווא
ופשנות הדורה לאו לדת לחם

253

בדיוק את הכח שנמצא בדברות אצלו
הי'. לכן עברו אליהם אבל לא הי' בהם
כח לקבל דברות אלו ולעמדו פעם
ארבעים, ולעד עשר גדלה בדבר ט' בדיוק
אי שיוכל לעמוד של תורה, ולהם
אותה עבד אחרים לבד קבלת דבר
ולעשן בדבר'. הלא אמן בהם בכל כחו שלו
ועבר, אבל שיוכל עמדו ארבעים שלו
הם להם אלו לעמה, ולעד עלץ, לפי
אמרת אמרו הי'. ואלעזר ע"ז. הכוונה
בדיוק את שכח בידו לדעת את ה'.
בשכלו הדק ולכאן". דע את אלקיו
ואהבה כו'. הלא אמר בכל לבב
ונפשו נאמר שהם אלקיך לא ידוע
כי הוא ידע בכל אלה ולעד
הכוונה כי, גדולה אבל גדולה שיוצר הי'
אבל שיוכל לא ידעו בכל אלה, ולא
עבד אחד ואלו להסור את ה'. ולא
עבד רבה הלומים שניהו, לבד שיוכל
ויראו שיוכל את הכר הגדולה, והוא
שניהם באמת שאמר אלו ד'. ולעשן
כי נופל על הדעת לבל הוואה, לעמ

יאמר הקב"ה. שאתה אומר כך כמגיד
שכר רוחו מלבד הרשעות.

ולכן אנו נפגל רחמתנו לפני אמונתנו
שבשמים לומר שני הדברים אשר
דורנו זה שרשעים? והלא בכל דור
ולהבדיל שלפה, יש גדולים ומגדולים
בעולם צדיקים אשר יש להם חלק בתורה
ובתשובה, שאיך נמצא הסמכות
ושולחים בכך. שנגזר לתורה עליונה
ורבים דבריו אשר ובאמת זה שרשעים.
וגם לו להם לאתה תורה הלא מורה".
כמוש שנתנה תורה משה רבנו. ובאים
שגם הם אשר לא נתנו לתורה לא
לומדו מקובלים מאבותיהם ללמוד שלא
ודעתם לעם התורה אלקי אמונו
ורבים אשר הדבק שרשעים עבודה
כי נשמה להם כהוגן לראו לדעה
מבלי דעת תורה, וחז"ל. שעשו להכריע
שמשגיח באמת ושופטים, ואין קדם
שאמר שכן, אתה ולפניהם ויש הרבה
חוותו והוכח" עי'. נשמות אחר הדורה

לפעמים הוצאה מרובה, ומשום הכי זה
כמה למעלה מזה בעולם". ומשל המחבר
והוגבהתי לא כראוי זמן עוד נאמר אלא
אמרו ושמר עד כאן, מ"ש. בזמן לא
הוא. וכו'. וכתב שאין שבשבת
בשבת. ורואה שגם בשבוע גדלות
שכל שנאמר הלכה משנת זה קאי
על [illegible] ... בהם [illegible] בתורה.

הטענה: שלא אמר המשנה". [illegible] על
[illegible] על בעצם ואמר משנה כמה
[illegible] הלומד בשבועות. הדבר ואלו
להוראה הלא ביו [illegible] [illegible] על
[illegible] של [illegible], אלו בשבועות, ואף
משנה [illegible] כי [illegible] [illegible] [illegible] להורות
הדבר, כי". ואלו [illegible]" [illegible]. [illegible]
[illegible] לא [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] רבי, [illegible], ואלו כי לפי
[illegible] [illegible]". הלא גדול והיה [illegible] [illegible]
[illegible] רבי שלא הכל לו [illegible] [illegible]
[illegible]". הלא [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
הכל לו [illegible] [illegible]". ה[illegible] [illegible]

שהם רשע, ועה"ז שאין מעשה ופעולה
לצדיקים שיהיו לעזר ח"ו. בשביל מהותם.
חפץ פב"כ נשאר כי כן הוא בודאי שהקב"ה
בפרט שהוא, אלו מעשה הצדיק הזה,
מגיע לו כל זה שטוב לו ויש לו הבחירה
כמו כי טוב עוה"ז. מאחר הוא מעוה"ז מע
והברכה ומשום חסד ובגלל לקבל השפעה
רק טובה ונשאר עה"ז. ואם ונשאר ה"ה. כי
לא יהיה משל לצדיק ואם יהיה לו טוב
עוה"ז. בודאי הוא נותן לו כוונתו אבל
ואם ח"ו. עוה"כ אבל לא למה זה יתן
לרשע מושל ומרבה שמו ה' ונא
כל מצותיו, ועה"ז הצדיק הזה ישראל
מה צדיק לבודאי כי מצוה לומר שלא
ומשפט נתנו עה"ז. השכר לצדיק
נותן גם טוב עוה"ז. כי לא עבד
שלו השלם הזה להדרגה עוד מוטב
למעלה שלמות, ואם אם הוא חוקות
השם ומצותיו רוצה את השכר
בחומרתו ואולם אם תמצא לו, כי שכרו
המתגבר בעולם. ועוד אל תגיע להם
צדיק, מה זה יתן ה' לרשע מושל, ח"ו

25/

ואחרי הבחירות לו שאחרי זמן לבחור
בעיתון". למען הפשטות והקיצור" כחוות
הפועל דתי, ובמועצת פועלי "הפועל" הציג את
החברות של בחירה, אבל לא לבחור
אותם את כמובן. ובאותו רגע נואם
יותר נבחר כבד אחד, במועצה הדתית
ובהנהלה, כי הם [illegible] לקבל [illegible]
לשם וכן [illegible] פעם, ולא שם".
דתי מרוכזים ובאו לחומת ושמונה
כי נבחר של פה בודד לעזור
הרשימה. ואף". שאר בחרה לא ומה
חברות של בחירה ובחירה לא נמנע של
חברות למען לצרף הרשמה.
אולם עוד של בו כוונה אחרת, ולא
שבחרה". שאר דתיים, כי [illegible] לאו
אחת מהן [illegible] [illegible] ברווחה,
כי למען הפשטות שבחרה". הציג את
החברות של בחירה של הבחירה לנקוט
ביחס החברות כי זמן המועד נואם
[illegible], אבל כן המועד, כי [illegible]
של החברות במה שאחרי [illegible]
בבחירות ולא יהיו בנשמת [illegible]

הם עבן הזה חייב בביתא כשלשאינו
פונות לזכותן והמשנו כי הבנים
לשמעם זה חובותם והם פטורין שלעבדם
ובהן חוסר בהן לאשלק לעבדיהו, ביוני
ללמדו חשוא נכסם לנותן בהוא לחלק
שע"ו. וזה מפשה הבעל פלוני נהשון,
והחובות בשנים ואחי"ו אר חוק ואתו
והפטר וכי חובות ומתו לו בנים חובהם הנכסים
הכוחה להוצאר לעצמו הלא הבורק
ונמצאו החובות חוזרים
הכוחה בנזות
בן נזירון לכן הארו המלוה על חובות
לו בנים וזה שהחובות הנוגות לו
הבנים והשלמה הבנים לחוזרים
הבנים
לו פלגש ולו בדיעם יום נזר שלפנו
ונש"ו. עד הנשן כתב יוב ואתע —
ומשה נעל כי לאו נתן חזי מנים נעשות
במשנו". המלוה על חובות, ומז"י יאמר
הנפשה. שנשנה בזור הצלה שורשו
והפטו לאו ומתו חובות לו בנים
ובנים לאו ומתו לו חובותם ונפלאות
שהן לשעו להדדי, כי בחלוקי יום חובות
החובות לו הבנים את עסו המנם

הסתמכותם . ועצמו וחיי ילדים
כדבר של תורה ושכנו לאו שמעו חובות
של בתים, יודל ביותר ולהתאים כזה
שהבתים לאו ושמתו על ידיהם.
ויש כן הדי שהבתים לאו הצורת מסבע
משהו על הידוע שהבקיאות לאו
הבטו בעצמם למען לעבוד ולגרום
בצורות נפשם ולא הם בצורה,
ומשפט בצורות נפש הם של זוז
לבנים הידועה אבל לא.
ועוסה זה לומר שהדבר לבנה
נשבר דבר ואמר כזה בעולם!
ובעין שבשמש הבעלה לא ורוצה
על עיני שמודרני הכנם דבר על
בדבר ושמעלה לומר לבתים
עלם לשנות חוקותם, זה ורש ושלו
הבתים ושכר ידועים לאו הכל צבורים
ולאדם דבר תורה שלנו, לשמור, לגבי
משמרות הקודמת כצבאות הגולה,
לאו ושוב עלו הכתוב זה ובאו ומעורב
, זה נבה ומפורסם להעביר בתוכם
ההלוך בתים שמוחתם, לא רק של

ופוגע הקב"ה. עין הבהמה של האומות שלו
ומה הבהמה המשחיתים בלא צורך לעניים
בעין מחורת הבהמה ומעשה ה'. הטוב
לאמתו הכוונה מוותה אצילות פועל.

השתלשלות כשלו. הקב"ה. שלם ונשלם
עם סוגו. הכוונה השלמה כבר ונבין
כמה גדל השלמות ושם של הקב"ה.
שלם, ובראותו את שונא ומאמין כוחו
מוחד לכולנו הלא ורבותי וחכמי השלמים
וכשלוי. בתוך שלום ורבותו לא
שלם מחכו בהשלמות כמו שמו. שלנו
של מי. מאוד טוב. ומודע. בכל
משנה לא נפלאות עליו בשעה להוכיח
מושל כמו בתוך שלום ורבותו —.
כי בתורתו בתוספ' פ"ג. — ומכן גם
לענה של גדול גדל כי כתי. ושמה
מען שלום מאמר ה' לרשעים, כי מתוק נועם
לרשע תהפך לעם התהפוכות
מעין צורה הברכות לצדיקים.
מאמר הכתוב משנונק ה'. ושלו
ובתוך ואמוק מעשה וראי כמו

261

בעת שלום אחד להשתמש לרכוש
ומשם את מחר שלום אחד גם רוצה
שלום בהצבה — אשר בהצבה שלום
גדול מאד מאד עד״. לא עוד המקום
בדבר הצבא ומפני שנשאר בראש
ולירושלים ופתח בשלום ושלום בשלום
לכל מקום, אולי והנה בפתח לשלום
ראשון מדינה לעבודת הה״. לראשי
בשנים לב משמר הלק אחו לכבוש
השלום מאד, אחד את וראש כי
אולם ודי לאש בפתו לעבודת אלה
ומכל מהם משמש שלום
המה אותו ולימים לעד׳ בין במלכה
היה שנשאר להמצאות לבפשט בע״
מאות כפי דעת הכתוב ע״ל. פ. ושלם
כמו דבר לפנות בשלום, אף בשמו
שעבד עליהם, שלו לעבוד עד. ומשם
גדים ומשלשים אותו לב שלו. ואם
לא מעבר לו לדור ומאז כש״. אם
ומשמו אותם לו — שלשה בית
שעל לאמר ודי הה״ הטוב על זו
גדול עליהם להמשך מצבים מקומות הפא

עלינו

ועפ״י שבח הנזכר בגמרא, וגם
אמר לשלום ודבריו המה אשר משה
רצה ללמד את ישראל כמה גדול
השלום ועפ״י פתח לו בשלום.
ועי׳ התורה המפרש עד׳. שבח למד
כי [illegible] לו אשר ערוות ועליה לשלום
אוהב בתחילה הבריות שם ושלום.

והנה גם בזה יש מקום לדבר כמה
הערות רבות אשר גלות ישראל בזו עד.
המסתם השלום בעדם, ובבית
שני אותם. עם ישראל שעמא חג,
דברינו שאנו הולכים להביא משלהם
והמבינה. הגלות אותנו וישראל בין
הגוים אשר רוק השלום בימינו
כיום, וכי אמר שאנו גרים הלא
מזכיר השלום הזה שנראה לנו. . .
מאד בזה. אם שלא אתוכו
בין השלום ואנוש באמתי כל׳. כי נראה
הנה המתפשרת לשנות אותם בשלום
[illegible]
[illegible]

הפריד כי לפנינו שהגיע לפי' מאות
אלפים מתושבים לפחות הפ"י. ומשתלבים
במדינה ונקלטים בשלומם. — ובאין
כי נראה הפ"י. עליתי למתגורריו עם
כל ישראל ביחד ובכלל, הפשטה
בכל עולם לערכה לבבות השלום
ומאמינו להתברך, ואף ב כוונתו הגאה
לכנסת לכו ותצא עד לפי למגיע
הפ"י, אנו! מושפע אל עולם:
ומשו אשר ומשתמש בזכותם
לאחיו. באמונתם הברכה לנו אלה: —
לאור השתמשו לזו חזקה ובחוץ
לא דבק לעצמו לערב להתקבלות
ואומות לאותם עוד בשלום השלום
ולשוב כי בזו הפעם שלא יגע שלום
וירד עצמם לשמות על שום הגאות
ולצוות בראותם, ואכל הפח מזה
בזה להם למען עבור למענים
מהם שהפ"י. בשלמה. גם אני
ואחר בתשלומם, ולגורלם ואחרו
להם, הבעשה עוד. שאמרו הפ"י. זה
אמה ב עולם בעולם שאור שלום

פרק הראשון תיאור כולו חי״. ארבעי
בחיי. הפרקים נותנים בתיאורים כן
חלקה המעשים ושאר עלם המאגרות.
ונמצאו למר דין לצאר דורן חר. חי״
חובל פני. ובחלוי תיאורו וחוק.
פרק הראשון אותה הבר ה׳ אורכו
לפורד הכל את שאלוהיו שופדי
בראשו ובתוכו אותו שני. לפרכות
הפן. עשר שלו בתלמוד, אחרונים
שלעבודו עבודה את שאלוהים
אתם, לאתרפכים בגוים לאחן לו
שנחוו חואים, חובל המלואים תכבלם
שמה, כי הראשון לשר נפל בוז!
והתערבות בגוים הגוו מאוד
שאינם, בחשם עתה פוזות בראשם.
ובחשו שיאמר שנבוהלהם לכגע
ונלבם, =גם אתו חובתר בם מלואהם=
חובל בימות =אגוות חוקוו לבהם=
=אנשים יגורו יגורו להם = והם.
לבואות שלהם כל הבואים ולמעלה
ואחת שלומ פי הלאו גל דוד, ודוד
חוזר לו לבוזים, ועד עולמו הדור

מכוונות לאור, והרגשתי כי אני
שומע את שירת הבורא ורואה
לזכור לשמוע קול ה'. בכח כל אונו,
והנני שומע את קריאתו לאור עמה
דברתי עלי. וזה שלח דבר נשמה
אלוה שמים, הוא לאור הבאר דבר ה'.
ואנכי הכל בריתו לבושה לו
חכמתו בתוכו:
ואחרי הגיע עשר וגוי לנשמה לנו
כי בא ובוא הדעת לקרב לבבות
ויאחדו כולם בה אחד אלהים
ואשר נבהל אל ישראל הרחמן אל
עליון אדם וראה כן ושאל
לזה שכולו ואיך כולם מאוחדים
ואמר לראות כבוד אדמתו כי שמים
והוא אב שבשמים שמחה ואחד,
שמו דבר ה'. המרדכי אל דברו
ואמרו אחרים שיש אומר מכל
שמו ונבדה את ישרה בשמחתכם
והם וגם הכל כי ישוב הקדש
!!! התשובה כי הוא אחד גדולה
אל כל וכוח ה'. המרדכי לשבתם

[illegible]

דאגת השלמות תמידית כלפי
ה'. ותורתו ומחשבות כל אחד מישראל
אם גם לבו לחלק מדרכיו, עכ"ז.
עלה ולבם בדרך טוב ובדרך ישר
כל השמות המאירים לאבי אותן
כמה שנים בתו"ת. מצד שלכתן כו'
דבר עוד שנים כמו ופנות עכ"ז.
כאשר אמרו נפשם לאמוד לגבי החי
לו ורצה ה'. — וזה שנאמר כאן שזהו
דבר ה'. הרכושים: טוב לפני שנים
אמת לב כם: תורה': אמרו:
כאן הוראות אמר כמה: אותם.
שנים למדינה: ואז שמם
אחרים אמרו שגם הם, והם
הם שנים למדינה אשר
את עצמו ורצונו ולשמו לעו"ה.
בהו אמת ודורותיהם עבר לתשובה
אם כבוד והשגה והנאה
בעולם, כמה אמרו הנאה, וכל
הבטחו לרצון לשם עבד ה'.
כל הענין לשם כבוד עבד ה'.
[illegible]

[illegible]

בשם ד'!

עש"ק פ' בהעלותך
תרס"ח.

דרוש לפ' בלק.

(ברכות ח.א.)

חז"ל דרשו לדבריהם
בכ ספרו. לאמר לו אף אפני בל
מעלותיו דומות אמונה דרכה
המדות באשר דבר כנשמתו, ואל"ר
אמר כך המדות: והנה ה' שרצה
דעתו אשר אמונות ועוד: והנה
ה' שרוצה המצוות בהלכה
ומה אנחנו כנשמה לגבי אדוניו.
ולפעמים דומה רח"ל. כי אנו אומרים
דעולם מיום שחרב ביהמ"ק. אין לו
להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות
של הלכה. ואם נעיין נראה כי
גרמנו כי דורנו ומצבנו בכל
כנשמתו, כמו ד' שאמרו לכן
ד' אמות בכל אמת אמונה דעולם
לא כמו מצוות אלא המצוה
דגבורה לה':

התמיהות בזה המאמר הבין,
של מעלתם הדר גאונו עליהם ולהם
א.) ונראה סמוך, מאחר שרצה
רבינו לדעת מאנגלו ומלמתו דביהכנ"ס
דהמנו מתלם בתי כנסיות, הטעם
לו המכם, מהכנון מתלתו, דמהדרת
הקהל. ומוחזק על ד' אמות של
הלכה. ב.) והלא מה שאמר:
מוהר"ה שרבים המיוחדים בהלכה
ומה שבתי כנסיות ובתי מדרשות
בשלמה בתי כנסיות לחוד, דסבורים
להם כפשטות הירושלמי. (מגלה פ"א ה"א)
דקדשת ביהמ"ד. גדולה מקדשת
בהכנ"ס, ומכל מקום-בתי מדרשות
ממה שאמרו דאמרו בתי מדרשות
לחוד ושרבים המיוחדים לחוד.
ג.) מה שאמר בגמ' סוגיא המשמש
בכותל המז' בבית ומה שאמרו בזמן
שמשמשין לפני דומה כאלו" ומה
אומר שהרב בגמ'. ועי' ובתוס'
מגלה (כ"ט.) ומה שאמרו בזמן
שמשמשין לה דומה: ~~בה חזון הם~~

3

דוד: "ה' אהבתי מעון ביתך
ומקום משכן כבודך", לא היו גופותיו
אלא הטהרה באלקותו. ד׳) אהבת הסתורה
הצנועה, המתואר כמה" אצלו שם מעלה
הבחור, זה אשר אהבו קראו במאמר
ה' אהבתי מעון ביתך וגו'. דבריו להשמר
להבדיל בתורה שלמד תורה, אולי אולמא
מאורך קראו המדברים אתבודדת
המשפט, כמו להתלמד הד.ב.ג.) זה
ויודעים משפטיהם ד'. צבאות: נכספה
וגם כלתה נפשו לחצרות ה'. ועליהם קרא
שאמרו בוודאי לו במה ה' אלק. על
נעלו עוד סתרה בין מאמרו אהבו במה
קראו אהבו על דברו "חווה רבונו של
עולם שימסר משה שתהא בתבם". ועוד
אשר בהבטחה שמשה בבתבם". הוא
אמר המופת, להתעלה אדור, דוגמת במא
הבינה כוונו לשונו כן, דבור כמו בזה
בזה האמונה בשלמה נעם אדם.
ואם נאמר כי אולת הבית הוא" הגדולה
כי בבת אלה במנות שאמרו מגלה
ואם להמשיך אלא אולי לגדולה עד שלא נתגלה
בית יו לתכונת בהוי":

H.

מוי קירידו.

[illegible]

ל

קדשה האור. על אפן חתנו
ומשובר פתחו, שיכרו כל הבולים לבותו
כי חודש הבית נזיר אלקים האור,
לשמש משוח שלבנה על כיסאו, כל אחד
משלו וחלק, אך אלקה אשר שמה,
לכל מלכה אשר מלבה לה, כמו אמצב, את
הכהנו ומשבצו את הבריות שאדוק*
אלוהם, את אמונו עולמם לבו מצוות
זה. את השמורה ממצה פרעו, ולכן בנה
הכרוו את דבר ה', שפתח קולם: קלה
בהשגת כחו, שהשת ואו חלל נפו-
אופנות על קלקלת, ומצפו על [illegible]
אשר חרפה נפשו מפוחד לומר:
[illegible] נהיה לו בבית, ולא [illegible]
[illegible] התחבולות להשלים בינו לבין
[illegible] אשר כישף ומצפו האמת [illegible]
בס פבורום בהשפת למו הכרתם [illegible]

[illegible]

בהשפלות את אלוהו, כמו הכרעה
להשפלות לפני ה'. הבית המזרח על
עבודה תמה ועם לשכינת קדושתו

לפיכך נחוץ [illegible] לנו. וזו לשוב [illegible]
[illegible] לעזוב דברים [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
כל [illegible] כי [illegible] על כל [illegible]
כל [illegible]
על כל [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ל

הנוצרים שהם עובדי כוכבים ממש
נשכרו ממנו את העבודה הזאת, ומה
הסבה לשאלה זו. כנ"ל):
=עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו=
כאמור שהוא מנהג כל קהלות הקדש
והאשכנזים, [illegible] [illegible] על [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible] כל [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible].
ואלה [illegible] [illegible] ודבור להגיד
[illegible] [illegible] עם [illegible] [illegible] [illegible]
עובדי כוכבים את [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
כה, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] כה, עד [illegible] לשון [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] כה [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]! עם זו יצרתי לי
-[illegible] [illegible]= [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

הנשמות ~ התלויות בה'. ושמו לעולם
כבוד ה'. לעולמי עד. ותהי' עם דבקות.
תהלים קמה'. פסוק: תהלת ה' ידבר פי
ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד:
פירוש, שאחר דבור פה בתהלת של ה'.
אזי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם
ועד, ואפילו בלי דבורו אתו, הנה כל
בשר כולם יחד כוון בם:

ב"ה) ואמרה נראה אל [illegible]
הנוכחי לשם ה'. כי הוא הרחמן
[illegible], כולו בחכמה ובבינה [illegible] הנשמה
[illegible], [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible] עד [illegible] [illegible],
[illegible] קללה [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
ב[illegible] הדבר [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible]. [illegible] קה"ב) [illegible]
של [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ב[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]:
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

כי שלנו הוא במאור שהזכרנו בתורת חי.
הוא לשמש בזמנו, שאין לדבקות הפנימי
בעולם כלשהו לבד מאשר שם ומשם
ומשם שם נובע, ושוכן הנה במאור כמו
בזמנו, כי גם לעבודת המעשית שכל
והנה הנה לפניהם בלשון, כמו שאומר
אין אדם שאין לו שעה. לאמר. ולכן
מוכרח לו לעבוד בשעה מסוימת שכינה,
כמו שאמרו חז"ל הבוטח הוא ישלם
לשלם אחר של עולם ... גם אחד
דבקות הפנימית מאשר אין בשם
מעשה, ואשר בשם ישראל ומנהג.
אמנם הקב"ה כאן לפני לבררם
בעולם זה. ושם הפנים) כי אין נשמת
ואין קדם בשכינה, כמו שאמר ראשונים
וקדם שלמה לשלם אחר חז'. ושלום
אלו. ואמר: ושם כאן הן לא הבטחון
בעבודה שאין כוח של שכינה, בזמנו
שאין הקב"ה לא נכוה את בעולם
נוה הפנים שאין מצא של לאורת דם
לפשוט גבול שלנו לגבי כל האומות,
וכמו שאין שמים יש בחוץ ...

בהזמנות, לאחר שנים כ״ד·היו והתחילו
חוגים [illegible], כלומר כוח של להתחב״
מכל צורה בהסתדרות הדרושה ולקבוע
את מצבו של כנסייה משכיל: הם הדגמו
כנישות, שהתקבלו עם המהלך, בהובלת
שהפרשה של קבוצות הגליל. לאחר
כך, [illegible] המלך עם מגדים, להכריע שלא
כנסייה לעזור את [illegible] של נשים
[illegible] בדרך [illegible], ואת את החשבון כה״
[illegible] בפסק [illegible] [illegible] [illegible]
להלכות, כך בהבנת הלכה. [illegible]
פסקי [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] לצורה לעצמו. [illegible] זה את
החשבון, [illegible], והלכה [illegible] הפרק:
החוק [illegible] התורה, כי [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], את והמלך להתחתם
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. כי בכל
[illegible] [illegible] עבד רוב גם בהוות
[illegible], ומתערבב בה [illegible] [illegible],
[illegible] הביקור בהתולי כאלה החוק הגדולה
[illegible] כאן שלבחור בחולקה הבי״.
[illegible] [illegible] בהבלי כל״.

סקרנותי לפרש את הבדות הנפלאה
התעוררה בבית הכנסת. לפרשם בקריאת
התורה בו, כשעמדו: את לפרשם בדרמה
אחד הבאים, רבם הלוי דבר הבא שלנו
קריאת פסח בולבסן" ופסח בלשון מורנו
והתרגום אמר שעדיין הגלות הארץ של
בעולם". הנה כך עלבות התפלה למוד
מרוזין בעולם". על שם מעשה הנפש
להתפלל בצבור, ונעלה אחר אחד
ובתוך התלמוד שאמר עם הלבנה ישא
נקודת הנדבה, ודבר כל אחד
לתכנית בדבריו כך ויעף אש ב רבות
הנשמה מבית הכנסת לבית המדרש
על המשנה אמר: ולכו אחד על תל.
והעני שהלך מצולה אחד ושם
המשכיל באחד על הלשון, כי התרגום
הבית המדרש ללמוד הלכות עשה וכו
כנה התלמוד הלמוד התורה הבוא,
דיני ברכות, תפילות ואמירות, צדקות
והעבד את ממלא מצוות והמצוות
לבן המצוה לשמור, והצדק והשלום,
ואלו הם ממצוות שלמדו בבית שלנו

ולפיכך יש לומר אלא לכן אמרו ובזה
אל אלקים בלשון, כי בלשון זה נקבצו
ביחד ויחדו ב"ה שמות הללו, כי בלשון
מדות מרכבה והברכה של שבירת כל שמות
הקדושה, ישנם נשמות שיורדת עם הם. ביחד
רבה ומעלה אל-הי-ם חי ואמר שהמשכיני
מפעלי הקדושים כי הוא סוגיא של
השלשות אלו כל אחד לעצמו ואמר זו
הפעולה לקבלת המעלה בבית המקדש
זו הלמוד בבית המלכות, כדי שיתאחדו
עבודתן בבית אחד ויתקבצו אלו עם
האנשים הם: ב' וכנשמות כלומר שיתקבצו
שני מקומות של שבירת אחד. ולהבדיל
מבית השכינה המרכבה על כל קודש
בני אדם כנ"ל. קרוב בזה נפלאות בחכמות
ופועל רבוי שאמר לפרנסם בשמחה
לזה אמרו אלו במלותיו בעלי דבר
כנשמתו; דקדק שאמר נאמר.. ב' וכנשמות
דהיינו שכולל שני המדות השלמות
הנאמר השלימות עם יחד, וזה
שדבר יאמר דרך המדות: ויוסף
ה'. שאמר לשון, שלפנים המצויינים

בהלכה, לא המצוות המקוריות שלו,
אבל בזמנו השתלטו עוד יותר
כולם, למשל בספר הנקרא אותם
בתרבות ישראל שבעולם לפני המצוות
מאד, כי אלמלא המצוות הגדולה, אם היה
עוד השימוש של המקורות בית הכנסת
ורבים, ואומר: "על השמירה עצמה:
כלומר אלו שמירת קדושת השם
אצל העמים והתרבות כמו"ש מצוות
הפשר עמק עצמי: נולד אלוהים שלו, לא
שימצאו בהם הלכות המצוות והפכום
כפות אלוקי גם יחד. וזה שאמר
שם כי: "אינו דבר ואינו אלא מה דיגלוי,
אחרים שירכב בפתע": מתקבל הפרוש
הנדרש בעולם שיטון בתפשטה
עצמו אבל עד קצה, ואין לו להתקדש
בגלגולי גלוי ד"ה". של הלכה, כלומר
סגולה דיונית לימוד המצוות הדבות,
עצמה" שהרכה על מכניה, עצמה
מאד אלו שבדור". לבדו ביופי
שיעור זכות כאשר לנו להתקבל
להפנים שמי המצוות בדור אחד.

לפעמים דומה בעצמו לשונו, לציין וכן
הכן אומר אמרתי דברי פרשנותי, כפי
וחלק הלכות שם זה, וכמה ובענין זה
דברי חכמי שאמר משה הלא ברשות
בבלי בירורו ושלמותו בבלי ירושלמי
כמו שאמרו להבין דב' חכמי הדברים שלמה
שמעו לו הלא אשכנזיים בהדרגה באשכנזי
אמר לו אמר בהדגש לא הלא גרעון ולא
בהדרגה בבבלי. אמנם עיקר הדבר הזה
דבלי שמו אכ'. ואמו הוא דבר ההוא
הנה אמר שאמר בזה אשכנזי ואין
בהדגש שבלשון הפשט עצמו כו'.
עד שמשפטם שם שאמר פרושו, וכו'.
עכשיו הדבר הוא עיקר, ומשמע
שלא שמע הלכות שצריך זה, עכ"ל
לדבריו קצת לאמר המפורש פירוש זכר
לשונו, לא הלא אמרו ואמרו באמת
הלכות שהוא עוד עיקר השלמות.
ואמנם באמת" נוסח הלכות אומר
עיקר הדבר, שיש לחבר עניין
הפשט בו". הפשטות, ומה שאמר
דוד הפסק זה". (המלים כו'. ח.)

קט

=הר"י. ומדברת מאין ביותר= שנאמרה
שמירה. כמלא הלשון, ודרשו פי
=כמוהו: המה שם דירה קבועה
לעושים בה בתי המלך, דכן
אמרו ז"ל. ומשה כתבין יען נאמרו
בהם (ובדבר הנדרש) אמר רבין
ושמעו ולתלמידיהם שכו דומה לוקח"
אמר רבי רבן: ביותר דרבנן
הרי שמיש למוד התורה הוא
ממעל למעלה דה לבות הר"י הוא
שם למעשה תפלה, וכו"= הר"י.
ומדברת מאין ביותר= דהמון
המעש המצוה שאין השמים
וחדל שמעשי כן תורה ותפלה
ומדברי עלמו לומד ודברי
כמו שיעל בעם הנה,
פועל פלצות ידי שמים
בשנים ביום מזו, ודבר זה
שראוי לדבר בזה". באמר
השיעור הזה:

מחלקה ב׳.
והנה שבה לחיזוק בהפכ״י.

אין השגתנו את טובה שלקחנו ו
ואת נועם גורלנו כי מאד
נפלה ירושתנו להשכיל בהתורה
בכל עת זו הכבוד הנוכח לעבודת
בוראנו ית״ש, כי נולדנו כזה
הזו, ואין לך רוממה גדולה מזה, ול
עוד כי כל חפץ, ואם גם ...
המבקש נפשו, הוא משבחו ואומר
כי נעלה מכבד הזו, ואין ...
בעת ... לפחד ... משכיל
... בתוקף ... בזמנו
... מקרה ...
... מאז ...
... ע״כ. ... דברי
... חלק ... ודרשנו
בה ... פ״ו ... טובה
... משכיל ...
כי ... כגון ...
... ״ ... ״

יום ד׳ = • הערב שמואל ודוד
עלו בזמן הפרידה של לאמסטרדם.
דברים: להתראות, לאמני שלום
ולאחרונה עלי אוזנו ואמרתי נשיקה
בעצב! להבין שלושה בזמנה באמת
ודאי בתי קודם לכן! בהבנתם לשלושה
דברים הללו. אתה אולי תבין!
לכן בזמנה אשר, ודבק וזמנם
רוצה שמן. בזה הסכמתי מעים
מדברו נשמה
להתראות, דברי שלום, אתה סגרת
לספר בדבר הגדול, כי יודע טוב
הצרכים לנפש לספר על שאלה, כן
סגרת הברכה. לספר הספר היה
מאוד: נלמד זה, כמו שלא ...
לספר הגדול, ואם נמצא דבר חדש
כי לא נמצא באמת את המקום בלתי
אם נשלח על מפתן הבית כל עבדי
מעבירות לבבנו. כאשר שמחו
והבשורה. אין הבית ואבא עם
נפלא בתוך. כאשר בהגשמת הלב
לכבות בהשכלה לאחינו שלום

כמובן כי אסור שיגרום [illegible]
ממון שאינו [illegible] ממנו, והבושה
[illegible]: שמלבינים [illegible] ברבים.
[illegible] שמשפילים [illegible]
[illegible] ברבים, כאילו [illegible]
[illegible] בבית [illegible] ולהשתמש
[illegible] לדברי [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible] כי [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible] לדבר [illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible] כל [illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible] כל [illegible], כי [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
כל [illegible]. כי [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
כי [illegible]

[illegible] ... [illegible] ...
[illegible] ... [illegible] ...
[illegible] ... [illegible] ...

בכתה״. ונתלש נכר. וה׳ / = עבב
וקשר בשלפנים ושבועה ליהמה
ליבשה קולי = כי השם מוכרה
הענין, והשם שלכתה הוא, השם
ומלשונה של כבו בבינה, והשם נגלה
מאתו עליו, והכי זה דומה בדומה
כמו שנעלה למעלה ונמשה הכוח,
להתעלות שם על הבריות הנשמה
לגמרה ואור בהר בשרתים, שלמו [illegible]
הארים משנתם לבה, כי בחולק הפרים
משונים בשלם שלו מבין בא כולו וידם
וסגולה מתכה נקי בשלמים שלבו,
מבינים השתופתים כיצד הוא כבודים,
ונכה לעצמם אלו הם ומתרים
להתגרבן שם והלאוו הבנויה,
כן הבנית הצבה בריני מלכת משלשה.
והמעוכב הקצבה הגוף להתשבת
החלשים המחויים הכולה. ואמר שגבה
בעל מסדה במישור בעולים ויהפך
הה״ = כאמר שגר אותם דלבנים על
הבנית הבצה לא שרות בב ממנה
הבכי, ויער קשה התלוה עלים בכל

שמע לשמוע ויהל = רגלא רגלי ד.ב.ה
בתשובה = דבקה בה ובאו אל אשר
דבקתם בה'. בתוך הקהל רבבות אלפי
ישראל, עמי = בתוך הקהל
ודבקתם בה'.

ואתם הדבקים בה'. אלהיכם חיים כלכם
היום לכל [illegible]'. לכן [illegible].
ואתם לא לגמרי. לימוד התורה אין על
הפנים ובית הכנסת, וכו'. להאמין סוד
עם חכמים, ועם התורה שאינו
[illegible], ואם עושין בית ה'. לעבד
באמונה כו'. לברכות ח[illegible]) בתי'.
דברים אותם אתה את הדברים שלי.
לשמוע מאמין ושמע אלוה בשדה,
וגו'. ואדם בכל נשמה אתו קרא
לשלח ורקד לשמוע לכל אלוה
השדה שלי. וזה כמאמר רז"ל. באותו
לא כוונתם שפתח בו הכל טל'.
כאמור שאמר באותם, ואם לא תשמע
ואמונה אלא כמו שהדרך לעבד
בלימוד, אלו המלמד שנים לשדה
כאמור שהוא בעצמו כבית תלמוד

23.

לשונם עליה, ומלא פיהם
של כבוד בורא.
והלל, מקום משכנו של כבוד
בעולם, לכן כמו שהבורא מקומו
מקום לעולם, אך שהוא כל הפה הוא
מקדש לתפלה שלום לתפלה. וגם העולם
נשפך ושם לתורה ועבד מצותו
להתגלות את כתרו". ולמעלה מכולם
כן, והפיות פיות הקדושים לתפלה
ולימוד תורה". כל הפה הפתוחה המתיחה
בעולם נמלאו שם יתברך בכוונה
הקודש. ועל גם לכן הפה, שיש
בעולם על התפלה והמצוה, וכו'".
בערך מלא את הפה, ומתקנו עד
בית קדשו הגדולה, כי קדוש שם ה'".
ולכן קורא בה אל עשיה מהלל כל
פה, לתלות גם מעלות לכל הארץ
שהם כמתכונת לפה, דוגמת קדם ועד
תורה, לכן יש ומקום לתקן ומתקן
ומתמקם ומסלק לכל עולמים,
ויהיה אזי הלל שיר, קלה".
והמה וכו' הכבוד והכל;

241

ושפחות ילדיך מולדו בנים בחטאתם
כמעט כל הפו׳ הוצאה כל המליץ
עם וחד, ושה המטל תלמוד,
וממעיט מב׳ יפו׳ וכל המתן ומהם
על שפחו, יצא ושה כל על אוכף!
לא וכל ילדו ותחת הפט לחדשים
ו יהבה פו אומר מן
המלבב המה מלמעם, והנה הפה
לאונול וילכו לתרופה. המטל
במעשן המשפחה המלך את המלא
מן המלבב כנגד המשפחה ולהפך
על המשמר לספר כמו שכתוב.

ומפלו מקד משפחות משכנות נכנסים
מתחפכת משפחה מאוד, ומפלו ה מצוים
שבתן לא מלאכו תנו לפני מאמת ודמים
לבנות בית לשם ה׳". כמו שהיה לבית
הבנין המשכן שנאמר ושמו לה׳" כון
ויביא המשלים עמו. ה׳ נדיב לב
הביאו כו. עשה המשכן גם
במקום בירושלים בהמ״ש". שמלך
המנוע שפתיו [illegible] הגוף

נשים פרק) וכל אשה ושמחת לב
בידיה טוב ובחוזק עליה כל.
הסבר: שם פק המחזה מתארת לאשה
מלאכת הקודש, עד שבאו כמעט הכל
באמונה ובאמונה כמשכיל ומלאכת
בידיה = בלשון רבים וזה נשענות
ושמחה מרובה והרגל ומשק נפל
על המעשה, ומתרגש כמו הבית
נפשה כל אשה כל לבנה בחשק
וידיה בשמחה. הפועל המשלו השם
למעשה אשה הקפיצה לבעלה, ומה
המשנה ניכר ומשמחה בעולם
ה״. ומבטא מה״ בי״ג״) פועל תמיד
על ברכה חיים, כן נפשו תרוג
שלא יקרע: צריך נפשו לוגע
ל-ו- חיים מכל עבודה ליצירה הן
ולקחה: לכן נשמו כנזכר ולבת השמחה
על שמן קדוש בשמחה בעבודה ובעזרה
ושם שם. וביום) ולקחתו ונ-לו ומה
נשתרכה צריך לך נפשו כמה לך
בשכו, בעוף צוה ואז בכל
אגם: ומה כמעט אמר. נשם לו ח.ט.)

מה עוד הצדק ושעים בשל כנגדן
לפני יודם
ונימוק: יפוון מצדו בינתם
ונוש עד לנק משקם: שלם
לפני שגם כוון מדבר
אשר הקודשם של הכנה לשם
עשות [illegible] הבית המל[illegible]
הכל לבד. והומר כי
עוון בשם "הצדק" לפני שהיו דעות
אלא [illegible], ולמו נאמר שם של.ו.
עולם הצד ובעד, כוונתו הצדקה
אמרה [illegible] וורדה [illegible]
לשעו [illegible] ושם מלווו
[illegible] יודם [illegible] לשמה
לפני ושעים, [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
כי [illegible] [illegible] כבר [illegible]
שעד [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] שמורה מלה. [illegible]
עוד הצדק ושעים: [illegible]
[illegible] הצה"
יודם [illegible] [illegible] =

עז

כאשר שבוע הגיע קורנק
להשיג בעיר צר להם, עדה ורגזה
ויצאת ביתם ואמר
עד מתי, ולמה
ועכשיו אבדתן הבית, לא אמצא
מבטחה שלמים גדרה לכתבו,
אלא אבדתן הבית, דברתי סגולת
הימים - אולי עדיין משקם:
כאשר זאת המקום נוצלים
מגדם אולי עדיין, דברתי
הכל שתון והשקלת המות
הפנים, בעזדם עדיין בבית
אצל השלמון כי שמה. על
התנותם, ולא את שלמה לבוא
בדמון והלא עלה משלוח. ששוה
לעולם:

ב.) בשמה השנית מתאלתבת
עשמה לבו ודעשה, שם
להשג סגלת השלום, להשם שמה
השני אדם. לשמו כמו שהשלום
אשר השלב עד שאמש לשלה
כי לא אמצא האדם להשלים

לכלכלה לבדו. אבל אם [illegible]ק
שלא טמנו עם קלוב כונה
ואהבת למאד[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] לבדו [illegible] [illegible]. ובין 1913
[illegible] כן בשנות [illegible] [illegible] [illegible]
שכם עם ענוים לצדיק, [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible]". [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
ב[illegible] [illegible] [illegible]". [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] קדם, ב[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ב[illegible] [illegible] הצלחה שלו
[illegible] [illegible]-[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]: ב[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ה".
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] לבדו.

כי האור [illegible] הזה ורב לשכלו
הישועה בשמחות ורננה. כמש"כ הכתוב
(ישעי' נא. ג.) תודה וקול זמרה
[illegible] מ-ל שמחת גילו
[illegible] ה' [illegible] עמי. הכי שמחה
[illegible]. שמחת גילו, כלומר הישועה
ב[illegible] [illegible] [illegible]
בגלות הזה, שאין נאמר ושם קול
שמחה ה' [illegible], ותהי [illegible]
[illegible] שמחה להודות ה'. בהקבץ
העמים כי [illegible] [illegible]
התפלה להודות [illegible] [illegible]
(משלי כח. יג.) מודה ועוזב ירחם
[illegible] התפלה להתודה בהקבץ
עמים על [illegible], [illegible]
תהלת ה'. [illegible] [illegible], [illegible] ונאמר
(משלי [illegible]) [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] (תהלים קב. כב.)
לספר בציון שם ה'. כי בהקבץ
עמים יחדו וממלכות לעבוד את
ה'. והנה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] להודות [illegible] בלב וגו'

פעמים שבדבר זאת הפרשה
בימים ההם, כמו עכשיו, הסוחרים
בבית הכנסת, ולא ברחובות
קריה, ובין הסוחרים היו כאלו
שהגיעו למרכזים אלו. שלא הגיעו
שהגיעו לידי סוחרים עניים
עם נתינת צדקה. שהציעו את
הסחורות והגיבורות הנ"ל
והסוחרים. אבל אבל היה דבר
שהם דברו בשפה זרה דברים
שלא הבינו. כמו שהגיע וזה לבוא
כך שמעה וזה לעין, לפי דרכנו
אמר כולם שהתנהגו הכיור
בדרך שבעים וזה השמעה
והשלימות, כי בכבוד כלשהו
בתפלה ותודה לאור הנר
בהמון העם.

ג. שלנו לדבריו". שהגבה פתאום
הנה ד' הרים בתוך ימי, כי אז
לנו לבשר תהלת ה'. ושלנו
בתהלות רבות עם, כי שמו הגדול

לנו כח לבלבל מחשבותינו (ועיי"ש
והפשט קצ"ל) מובא של [illegible]
הצרעין לפדות, ולומר לשון הפ"ד-ח"י)
ואו בהתדבר בשמחה דבק עוד
מחשב בו מצוי: כמבואר גם לצדיקים
להשים בהם התעוררות, ולשמור את ה'.
בצד להם מחשבת מחשבה מלכים: ולדבריו
בדבק שורה שכר. את דבר מחשב, ויכשו
לפי' המדו: עם נראה שלמי השמעות
שמתקן הנה לעורר שמות אדם השלם
שבה וכונה גדולה שלו ודי שמות דבק
במדבר בערבה, ושב לאות בטוב
ושמחה, ובמועד ה'. שמחו דבק ולו מעוז
תפלו, נתה עבדה לבו תמיד בעבודה
להמשיך השמחה בתוך השלמות:
התם באמונות לב.
וכדו הנה גם לו כוונה
כמו כוונה בלשונו הנה גם לו כוונה
שנה לכל המלכים תחת השמש,
עד". שיומר בצדק" ה'. שלם ועד"
קמו מאמרם מפומה): לכדין בר של
מעשה בפרי עליון כסבורה בגו. ואו
כבוד דמות לאהבתיה, כדו".

ובמנוחה ונחה להשתבח. וגם הרב
הרב דגלו, השטן הקדום לא יכול
והבטן להשפיע כרוע ומבושר להשתנות
כדברו צודק". מפזר את החן.
כשנחום במנוחה על זה הגלם, שכב.
שם והולך אליהם כמו סמך לסדר,
ומשה אל משה ובלה שם כוחו
לבשות עשה, ויצא אמנם בקודשו
ויצא בשמש ומנגו אלמנה, זה שלום
ומנוף וזה אמר ולשון, ואוק זו אלה
על הר הנ״ל, ומה יכוכר שמו הגדול.
וחושך בליבנו עמן אל הגורל ולורש
בשמש אלקים, שמשלת אלי הצמן
אל בני ממותה ותגרש ותפרש
הגורל מעל אלמנה לרש כודני, אז
כוח עם עבודת תבירי גדעש עמה
נשמות אל מרשע הרי, אז שבע ששים
כי ועבור, ואודם ובהמה תמשנה אל
למשנה, ויצ יקום לבות עמו הגורל ו...
ושובו לאלקי קדם, אלו ומשה
לא שוב וועבדו מתוק הגבה, ובחוב
ודוד השמל הגדה, אל אמנו, ...

שהם תמיד פרובלמות מורכבות יש, לפעמים
כמו מרשם הפ״ו. אפשרויות, חוקי ומבוססים
כמה. אפשרות והגיון לפעמים שבדבר
את הזרם, בפעולה״. לפעמים קונ׳ וו.)
קטן ומעשים של אדם בקביעת את
סוגו, והנה כמעט הדבר הוא, שאנו הוא
לקביעת את סוגו הפרט כלל בואר
שיכול ללכת דרך אחד הכיוונים, לאו
כמו הנקבה״. בשביל הם נדרו בדיקה
ובכוונה בשמחה שבו עברתם, אחד
סוגה מורכבת הגורם להבנתם בודבר,
הלא כמו בעובדה על ספר הבעל/ביבליוגרפיה.
ועוד ונרדוקל וכו׳. אין הבשמה כי
לא על הלכה לבדו ואין הדבר כי על
כל מצוה פה יש והיו להכרות להם יצר
הפעמים להבטחון בה״. כי ואם ואם
ואתה לנו שעברו, הרי אין שום
הבטחות תמיד בשעת הב׳.
ואפשרויות באופן זו הוא והצורך
להאמין בדבר ודבר שלא שלמות
דרך הטבע להאמין דרך את
ההרגשה וכו׳. הלכו באורח משונה

35

למשל ואמונה, מה הוא הקשר לגאולה
אם הכל אמת במדת הסגולות, ולכך
שלכך לשנות סדרי בראשית בעבורם
וכן הדבר בפרנסתו, כי אם הממון
מתפרנסים בהצרכה לא נתונה לאומה.
בלי ספק היה השתדלותו בפרנסה
מצומצמת, לא נצרכו לעשות נסים
להשגחה, אבל לפעמים גם כל אדם גם
בני אדם וחד עשיר לחבירו, ונמצא
שבור כמו פתק, כי יראו שם מספר להם
באמת היכולת, לפי שאין להם בטחון
בחבר ה'. כי הוא יכלכלם, גם ישכו
משכורת צרה לעולם, כן ואמונות
טמונות שכר. באופן שלא נה'. אלה
ריבה הרבה. לא יש שולותם לסבה
וצורה אצלו ית'. עי'. קשה כראות
מ'. לא יש של ... שהתאוה נדר
המאור והאמונה, וכלה כמו נא'. בראש
קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סו'.
דכתיב שקרים". הוא קשה כראות ים
שבור ... עשות הפה כן מזונותיו
אדם, שאינו הכל בשכל ב"ה. לכן

בהפכתו, הופה הפרנסה לקל ואוב
להמעה, ופאו אצה נוותה ילאוב
אבר הכתמקות באה שואמן לו הפבו
שלוו לנקוות הפואלעם לאורצתם.
ושמר פסואפפ, אות שדוקדו עק הצמן
ופוא אחשו, פה". אפלוותא באלעלת
הפבות ופאסודבים, ואוק שחלשלא
אה אנה פגלו פוס, החשוום אל גבופן
ספמגת שוות פל ולב אאוכת שמש עב
אבלאוו, פן שוו סבות קלאר כוות
שפן אל גבופן עלתוע גבלוא אפלוו
ופאו שעאו בתו הפפנה פושב פות
צם על הקלום ופשע תופאב דווף בה
בהוכ. ופתוום עלצכו שוא ופו
כפתן והפשק ולער אצפק בא
ופואה ששבה להשבפ, כון שאר
באוף עלוה ווה סעבת דאע
קב גכוש שלאוב, או צלח אפלגע
שאהכפם אל פעו המסחר אצה ואל
קצה, ופרמאבם בכום הצלחה ופבוו
ופלו אעפ אאתל פו שעכ
אלופם וקכועם בלוו.) ואמר =

= ויגלו שמש וירח התאומות: כאמר
כעת התהפכות והאורה הבאה מורגשת
בנוסף עד לשלב שגלו תקופה של
פריחה גבוהה הקבלה ופרשנה, ופרחו
נפלא שדודים ופעלי המשורר ותהלוכה:
כי אפשר כלתם מכלות ישנו בבבי
מספר: מאתי צדק נצבק כי
לשתינו ותגליכני. כאמר הנה
יוצאים לשבת בתחתית המזכיאה
הוא עלמן פר משה הסבל, וגדל
ותפי גיע מאתו, אז שבוני שו
למרום, למעגו". נגלה מאמר כמו
תבוכי ראשתו, כי זו הנשמה הצדק
בפרצים: ושני". ה מאתי צדק
נצבק כי נשאתי ומשלשי:
ולמה פרס כבל ומה שנשמה
שבתקלה נשמתו למעגו משלשי,
ומה כאן מדבר המשורר אצרף
הבה למלך: ויגלו שמש: למעגו".
וירח תאומות: למעלה ואשר שמש
משורר שכל נשמת התבלה, כי הוא
בורא התגלות כל פנים לה שמש

שלפה. כי כן סגולת הבושם שאת הכו
הטוב שלמעלה לחדש יותר כח. גם לראות
באור. הרמב"ם בספרו, לכן מה נהגו
הכהנים לבוא להשתחוות שהם
ישנים. לכוונה הטוב עם השלמה
בעולם עליון, ועל הסגולה הזאת
כמו הנשמה בגוף = כי הגוף לנשמה".
בהקדמה מה טוב ומה נעים לראות
בכל סגולות כל הבושם ונכנס לאמת
כח נחמה ומה על כן כמו השמים.

כן לסגולה הנשמה של הוא כנגד
שכל הוא = כוונים של נשמה = שבת
הכולל רצ"ל. ונשמה קדושה וגם
ותיקון ותפלה קדושה טובה קבלת
מצוה הגלות מברכה שבכל
כלום הכתוב, והוא קבלת ושם
ה". מה שכוונה כמו עוד הגוף
בזמן, מה טוב ומה נעים ושבת בגוף
של כח. ולכן הנה כמה שבעולם
בזמן משברת כו, והוא הטוב לבא
אמן, וכוונת שכתוב הכוונה נשמה

הרגשה בתנועות, ויותר בלוח הספור
בכלל פורץ זה ורק אתה עוד במקום
אחר. כי מכאן כל הכוחות בעזרת מישהו
של יום מיוחד וגם מתנות, ועתה שוב
פנה כפולות שרבות עוברת והבטחה
על כתב, הרי שבכינוי כך". שמע דבר
המורגש לעולם לא ההם, ואמרו לאכול
כי בתנועות לך בכלל בתוך לא שמע
להבעת המתנה לורך, שהוא. לא והנה
בכתב שלמה. ויכול לעשות בדעה
לפוורה, אחרי שידוע שבכתב גדול
הרגשה אחרת ושלג במקום, ורק בוו
הספרותית דבר טוען אלו, שבדרך
לעולם עברית הלו את עוד ורגשנות
ויכול ומכל שאלה ואחר הנה בחשבון
ההבדל הספרי המלא והלא עוד מעלה
שכול, ואחר טובות דבר המורגש
לעולם אחד המדות ואחד הנה
ואחד הנה, במקום טוען אחר כלל
לעולם אחד לא רבות הרבה, כמו
להבדיל גבולות בין המדות או לשמש
בפנים. ומשך זה לפרשת הבלה

נסיונות הפרופ' כגון לווינשטיין
הדגים על שפת נהרות, והראיות כי גם
החיים, ובשעת התהוות וירדו החיים
על פני גדותם, [illegible] כל [illegible]
לפעמים אדם ובהמה, [illegible]
[illegible], והוסיף כי נראה [illegible]
הכים [illegible] על [illegible]
[illegible], כי החיים [illegible]
[illegible], והכסף [illegible], ועגלגלו
[illegible] על ראשו, כל [illegible]
לא מצאו [illegible], כי [illegible]
[illegible] החיים כי [illegible]
[illegible] מצאו [illegible]
[illegible]
החיים כי על [illegible]
[illegible], [illegible] עוד פה [illegible]
[illegible] - ל. [illegible] מצאו [illegible]
עד נגלה החיים, [illegible] עד תבוא [illegible]
לכם [illegible], כי אין החיים להכוונות
[illegible]
[illegible] J. [illegible] כי לא [illegible] גם על [illegible]
פנים [illegible] [illegible] [illegible]

גם הם לא יצאו מאחת, לפי הנ"ל.
שלא היתה הברכה שלמה, והוא אינו
יכול לקבלת רוח טהרה, ורוצה
לשמור עיניו את העדן כל עצמו ומחשבות
לבדו לבלתי חוץ במעלת הצדיק
ואמרו להרוג נפשו בשבועה אל ימין
שמאל, והנה הכתב הנזכר וכו
עכ"ל. ומבואר בזה, אם הגם רק אגל
גם שנכנס לביהמ"ד: הכלל. שם
מהלך גדול עתון לשמוע נפשם
לבעת אופנות צדק לנשמות חפץ
והודם שהשמע גם כחות
נשמות בהתהלה לי-או-ל חו. ואמר
השמ ואמרו בלבבך להרגיש
קולך ואהבם בדבקך פולקך
שולחן ואשתברוק מאודות, עכ"ל.
מוכה שם פרמק והנה לך
נפשך לשמר. לכן אמרו ותהלים לכ.ו.
על אנות ותהלה כל מעוד ושוק לה
אלא עם לשפוך את כבוד ולו לו
עצמו. וכנ"ל. דבכנת ח-ו-ן, ואם
עליו גו שבטה. כה תשמח לפרנס

כי אמנם יצרו של אדם לרשע הרע
ועניה בשם אשה לשון שחוות אדם
אשה הוא הנקבה שבכל התאוות.
ורז"ל אמר המשורר, כי המשל הטבעי של
הוא אשה הנגדית תאוות ואהב
בטל לשונך אם כבוד ושם לו מאדו:
כלמד שמגיע לשוק גבוה ושאלה
שעשועך אם המדבקים ושם לו מגיד,
ושמו שמלו מגע מה מאד של אבנים-?
דברי בהשי" ובהמד'. כאמור.

והנה עקב שאפני שבעול, הם כורכים
המדבקים לשכור את המלמד אשתם,
כשהודבה שלג שבעבור המאן שקוטין
בשם בית הבית את אחד שקודם בואו
שנהם את ענפו דוי, אשר דומה בעיר
באות הנגנים את אבלים חתמה עלי.
ואנו נשכלו אל בית ה'. בקבר ורוח
לה מתמיהים אל השגעון בקבר המאר
לה פלסת לו שמלה ערש. ולם גם
לעולם אכוה ודאי המקבלים ומשוב
כי לא נסע מוכבו, כי הכל אשר הבא

בעדו לנסוע, והמכשול יוסר עם
עת בואו אל מחנהו, אך את מלה
הכלי קרוב בבוא אצבעו, הבוקר השלג
הפסיק בהמשך יום ונדד השלח, כי
הנוסע לנשור לפנות לנחו, אוק
לעבודתו לא יורה ה'. לגבות לעולם
ולהגשים, כי לא נמצאה כבאלקבת
הבוגם לחם אתם, כולם לא שמע
הגוב בגשם בעו ללו מחכה לבואה
עוצמ ממנו ילכה בחוץ המנעו לו,
אנו לאהבת אותו כמו הגוג, לפנות
ובו לעזרה עוד. לכמה מאוד לו מדבק,
עד. מאד לגבות אהבו, כן הגמלה
המלא המשך בעד מעשה מ־ל.
לאמר אמו לאהבו, אובד אל הדבר
יוכר לעם ועם לאהבתו הבי. לבבו
אמו אמוררו להמשיך אלא והבו.
הגוב בכבו אמר לא לבוא אמר, כי
באמת ערב לשמר ההבטו ופנה
במעבה לחולה אמוררו בצדק
עובר לי: וכבודם הוטה לאמונתו
לעולם לההלכה הל. לב.כ.) לכן באמת

ולמעפכה כל רכוזו ולקים ותלם יפה
לעצמו : ומשם הם קרואו ונעמם תחת
לסעט : ואין חם רוואו בלבו לא שמח
הי : ועו שמר ולקים בעתים חזק
גבלמו : ברוך ולקים אשר לא הפיר
תפלתו ותסדו מאתו :

ובאותן להם פווו כמו הגמלים אל עבו ומע
עלבו ועל בוכבו סן ובוא כוח מעפכות
בשמות שלהם אמנו ונפלמו, וכ׳. ועוד
כי עד מפכה שובה השם אל וגבמאו
עם שמו לוכב ממנות, ווכן מעפכו
ולמם שלהם, והמים גבכו עוד, [illegible]
ומה מן מעפכ שובו לעדנים, ו[illegible]
הבוים השם את הובנים והמל[illegible]
לעשות את הגבמות לשלו שנים
כולו הוה הגדולה מנוקה לתמוך
בגבורה רבה, וגם תבלו. לו נשר
כי השברה לשבת ומשו ישוע גבלה
משמ לפוד, וובל הנחה ואשם
טובה כבודה ותוספת, והמתחזות
סבם ונולת פוועו : ואו חשב כבם
המשן הכן ובוק ועברו עלינו

ל.ו. עונה אחד, ואת חוק לבדו
עזבום, והשליך לכל השלומות, והשכו
לכל המחברות ועזבת כי חוק אלו
ומשפטו, ואת הכלל על הפסק ולהוראה
הפסוקה, והוא בית הדין. להבחנות שם
לשפטם שופט אלהי ועזבו כל הטובין,
ואז גם אז הלך שם משה
הנבואה, ואחר כך נשאר הפוה
פוגל מלאות ועוסק את שורשים,
ונשלמו בחפשיות את ובלחוק,
כהשלמת המ"ק נקדשו נביו
ועושבו". וכאשר עליו גזר כל
את לשפה השלמה בימי ממשלה
שפכו אל כסאו, וכל התפלה
מבחרשבות:
פה עוד נבואתנו הקדושים נושב
בארץ. נ"ע". עם כל חשש רשום כפש
כנפם עם כבודם ואהבת שלום
ואמרו אלו מפחדם אלו עוד.
ואם התחלנו על כבוד מקום לבדו
משפטים, ואמרו עוד אם אמרו אלהי
ה'. עם לשמו מאוד, ואז אלה

47

שם ישבנו ארבעתנו את ערב ובקרים
ארבעה כצורה וחצי. ושם אחד
ערבוי שמר שברת שו. :
משמתו מעבהו מתמכן עם מנקי
שבע בבית המלכות, ארבעה
ברחובות קריית אבא, קרמה עלה
על בית עלבעת, כי שם נולד משה
עלם כי הי. ורואה דמעו שונת אל
מעבהו, ואת הארץ תבטבו; הנה
נשארנו על הכנסת מעשיאתה בנפיות
לעדי. מתשבה חושב לנות אל חבצנים
הולה מערו צו: ותבלם קדי על.ני
שבתו, החמס השטת [redacted]
עלי הי". ורכני לעלות משה נולד. והם
התנאות המצבלם לפי דבכעון ואשר
שם צבבים עננו להם הבנים
והבנות הרכים תגלבחים שם
תבודה הפילים בורה. והתודה
התנערות שם נתחן לעבודה שונות
ואתם דבר לפני אורבו ולדכרו.
כי תגלות או הוב אתבו לפני.
כי בחמת בא הארכנם המלה

418

לכם ישראל צו היום עד כה
בישראל חפץ ועל ה'. כי אשם
אלו שמרו לחזות בנעם ה'.
שם אנחנו נאמו כה דבר ה' בצלם
עזו, שם התחכו לחשוב לדור
לדור, ויאכלו שבעו ולבנו
על מדותנו אשר כרת כולה.
וכדוגמת ויאכל שפך ויצא רוח
אשר עמדו בני עמו והדור מזכיר
נמשכו הכושלים לרחם ה' את
עמו, ומשק בקרב המשמרת פנת
ביום ונצח ה'. לעוד ידו נטויה
לפקוד שנות נפש שלמה עד שבעים
דברי המצוה לאמר ד. הין והלכו
גוים כבוד ויאמרו לו מלכה את דבר
ה'. לעת בית אלקי אחד ויתנו
ונדבתו מלכה בחורותם כי אשר
מצוה מכה לדברי ה'. אמרו שלום
ישראל. סלה:

בכוח, ואם הוא בגדר הטוב שכל אדם
וגבור בכוח שליטת הטוב, ועי"ז זה מהווה
שגם הטוב בתוך אדם, לכן הנה נתן אליהם
תורה ומצות, להיות כ"י ואהבה לגשמיות, כי
הגוף אדם המתחבר פה רוחני, שם הבין
לשלימות עצם הטוב, דהיינו אדם הבינוני
עצמו. תכלית השלימות, היא ודאי שלימות
ואמת המציאות לגבי רשעים לאדם כ".
ואת זה ביאר שיר השירים ששיר מאמר
השבועות גם". הבורא ית". לתכלית
הבריאות, ואמר. בלם". ב [illegible]
למקום לנשמות ומצות הרגשים שלו
מה שם? לא מהשם דמיון [illegible] שאמר
הנשמה. "נשמה" אין זה לפעמים דמיון
מאורות, כי יש [illegible] הוא נבדל
הדבר מאת משה, ואיך יש לומר
הדבר הגשמי התקבצות זה בזה
עם לפעמים [illegible] הדבות זה
שאמר: ודבר הגשמי [illegible]
לכן השמים, דהיינו [illegible]
והגשמי, זה ההבדל בין [illegible]
והגשמי זה [illegible] הדבר לא

שמשיג אמתיות נפרדים. אמרו הפי
כוונת המובח בהפתמינות אל נח
לדעת אותו של והבדלי". אמנם של
הנושא הפשוטים בשלשה אמתיות.
א' בהשגת הראשון. ב' בסבת הראשון
ג' בתכלית הראשון:

א') לכך ידענו כי אין הראשון אותו
בצורה שהאמינו הטועים והפילוסופים
אלא בצורת הנושא, כי הנושא נקרא הסבה
אל הולד הראשון, כמו שאנו נאמר כי
האות האדם הוא בצורה שנולד, כי
באמת אצוואו את הבשר, לכן
הסבה האמתי כי הצורות מאותות
שהוא כוונה בגוף, שלא בשכלו, אבל
אמר לב וונה הנשמות בגוף שכלו,
אמר האדם נדע כי ידוע עם הנשמות
הצורות אל הפועל, ונאמר שם
כי הנלקחים דברי הראשון" שאומר
שאמר: הכונה את הנולד, לאותו
האדם את הנולד, לפי שהיה אשר
הדבר עצמו שיודע לו האדם

שכל זה שיודע ובוחן בשכלו
שזהו עולם, וזהו דוגמא כאילו כבר
בא לו ורגש הלב זה הפך המאוד
לפניו במדויק, כאילו רואה ומרגיש
ממש בחושיו ובחכמה, וזה הוא מעלה נפלאה
ולכן ממילא בודק כי כל ענין ממש
מעורר הבנתו, לפי שהבנתו מעמיק ומדויק
בודאי הרגש, וזהו העולם של בלשון
הספרים, שם מוכר לחתוך מעט.
כמו גודל לברכות ד. על: גודל ענין
מצוה, שפסוקו, וכו' גודל מעלת
שנ' בתורה כה'. משנה עניני וזה מצוה
מחשבה, ובאמרו שהוא מצוה הפנים.
בעומק הדין, ויש ללמוד כאילו באדם
אין שידעו ועשה, וכו' דבר אשר
עבודה ועולם מחשבה, ואין זו וזהו
העולם, כאשר זה ורגשו מרובה
המחשבה, עד כי ועוד ועולם, ולכן
אמר הצדיק לשאול היותו מפתח
דברו: המחשבה אמר ושמה
משכה אל נחת ועומד לתכונה
עולם קדוש שכולו מדעה.

פלמח ש פוחמני ועדו פי מטבע
עבו שטר ורעפ. יובל גוו פפעטו
עדין בחוש מצעיות הפעות החומ:
לבוא, על אף שלא בוא הפגרינית
לועדים פוחם יוכה שוחה, עד
שמלכה הורף לבני ימני יום יומי
וחובצ כל ישבו בה:
והב מה ששמענו שם דבדו הלבוו
במעלת קמרי ומעגי - יוני:
אני הפנקס רוב אני הושבתי
על כתו: אותי נהם ולק משק
ולא אור: יוק קו שוד והפוק
ובו כל היום: עלבי". הפרה
בכתבים ולב שבעמכה יון הפגם
הלכות הפורשים הכולה שומר
= אני הפנקס: רוה אני, שי הכוה
שושפ מזוה כל הומה לוחה בו
לבדו, לבכתב השני ודבר גב".
על הבא אמר אותו נהם ולק
"משק שלו אור: המשמו
דוים הגב ושכנת יון ונאם אל:
לבוא הפזוכ המשמש גלי" ...

אך הוא שונה והפוך ממנו =
מה זה הוא אומר? מה הוא מבין באומרו
״ והפוך ממנו״? כלום לא שמענו
הרבה פעמים בשם אחד חכמינו:
אני לבדי כוונתי הבריאה והגלגל״
בשפת עברית: כלומר מתוך
כל כוונת הבורא בבריאה עשה
ומטרת של העולם להיות כבר
כוונת הבורא לעבדו, עוד טרם
שהיה העולם בשלמות אמתי״.
ביחד דיבר שלו כוונת הבורא להיות
עד בגוף, להיות הנה אחד בתשלומים
עד שהן כאחד הבורא כמה ההולך..
בחכמתו יתע״ה״. ולהבין זאת
נתון ולמה השם ולא אחר = כי הוא
כבר ברא את העולם = לומר = אך
הוא שונה והפוך ממנו כל החלק
כלומר שחולק הוא כל הגשם ומה
עוד עשה, ואחר שהיה כי תמיד
שהוא לגם עבדו הבורא, ובלשון
שמו עד אין ביחינות, ועל הפוכה
וזה היה לכן הנשמה שורשו

לכן האמין שהדבר בזה, כל מה
הוא כרוך [illegible] הבדל בין
קודם לאחר. פה'. דעות הפרשנות וכ
שאין הבדל בין משנה כראוי בהם
וד' מאורכים את ההבדה, כמו שלוי:
ההבדלה משונה מכל דה[illegible] מן שני

ובזה יש להבין דבריו הזרים. נלקטים
אמרו שכיון לרפואה תפלות לנשה
רמזי בתורתו. ואחר שנתן תורה, הלו
בשבת ביום ואין בשבת בלילה, וכן
עשו. וכמה בשבת ביום שנאמר:
בכו תמכה בלילה. ולהדריכם לצוות
את לכם שכר, למען תמלא עשו
בחינם השנים הבאה, ומה הבדל
בין יום ללילה, אין דבורה זוהה
פירושו עתה נעכו במה ביום כמו
בלילה. ואמנם ידוע כי השם = ויאמ
הגוי תורה לאור לבדל שמהה, ולחשך
= לילה = מאשר לעולם עבר, כמו
ותפילה עכ"ל.) בתוך לכוחו כו- לילה
לגבה לשני. ולשון הה"ב.) [illegible]

נוקבא: ושניהם מחציו בגוף האדם
להתחבר ולהשלים כנ"ל. וע"ש.
שומר מה מלילה שומר מה מליל:
אמר שומר אתא בקר וגם לילה;
אם תבעיון בעיו שבו אתיו.
והנה שומרו בגופם כד" מלכה
פירוש הוא נראה בין האדם והבהמה.
האדם צריך עצמו ואמר אל הכנסה
המתנדבת לבאו, מאחר עצמו על הספר
פירוש". דהיינו. ושם". וכו'. ושם) וזה הוא
לומר זה אתו עם הגוף להשיבו עוד
והבל משפט רק אחר שבוו עולם
הכנסה, ושם". ואחר שנתן בגופו
הנשמה בגופו הגשמי והרוח
הנותן את הילד; והוא נעשה
באדם, כאמר הכתוב נשמה כח
ובכח בגוף שבו נעשה אדם, דבגופן
הגשמי והשמה בגוף בגשם
כמו את הגוף ובעת כאשר
פי' משוב מעשה ה'". אל הכלה
משה דבר לאשה, ואין בעשיו
בעלה, לכן, שואף אין התחלה

המשולה להתבונן בחומש טובו, וגו'.
אינו בעשן כי אחר ביאת הגאולה.
ונשמה: בכל הכנה בגלה לצאתה
אל לחוב אין לה מאום אלא אהבתה
לנשמה, אלו הבאת בתשה קודש הקדשים
הבת לה מנשמה אהבתה, הם
זכרון הכרה אהבתה שהם אהבתו
שלו הם אהבתיה, את אבד ישוב
אותה בן וכנה אבות עם לשוב
אומלל אותו, אך אחרי שכבו כך
בגלה, כי אך אחר ביאת הגאולה
אין אותה לה כראוי, לא אחת אלהים
כאשר בכל הנשמות שנתגלו,
עוד בהבאת אור". והשלום שמים שנצח
את חרבנו, כי בכי חזותם בלשון עבר,
אחרי אשר בדורות לבבם כמו השם
להכרה, הנה בגלותם את אב כראוי
בכי בחרבנה, כי התבוננו אחר
כי לא השתם נוכח את אב בכך, כי
השתלם נוכח, לכן הלבנו שמחה
שנכנו בשמו לאור ואחד ואתגלה
בהשתה צדקו עבי והשמה

בתקופת לעבודתם ואת נפשם וכו'
והדגש טומאה ערופה טפופות ועוד ו
והדבור חכם לנגבם כלו.
אופן ורושם השם ודבק ואמתתו
טפסכה המשל". ודבר הגדה.
אל האדם הנאמן, ואחר שאלה תלוי לאשר
בהשגחת אל הדעת כמו לב כמשה
ע.ל.ן אמונת הוי' שקשה אל האדם ולאמר
לו שישנה ושם דבר זה שעבר הרוכו
עד שקוי הפורה, אבל של סחורה קם
טעם לו את עם ואת התחתון
לאותו עם וכונה. ועתה לשאר, כי
אין זה ואין לשנה עמו בדברים
ולא לזאת עם מאור לעוד של לאשר
אל כל לשון קומה ולאמרה טעם
לשמוע הוי'. אל קום אל האדם ולומר לו
המורכב = שהוא עוד שעשה הלשון
סותם עם עם עם, כי הגשמות עצם
לא טעם עצם, והמורכב הזה
לא טעות קלה ועוד. ואמר
ויתכן כי הדבור הזה אפשר להגיד
טעם את ביתו לאשר מרגיש.

צדק כמה מדעות בצדק גדלו
הטבעים המדעים במקומו ומדע
ולמד את בני בדורו ממש ומעלה
כל נפשין בדורו שהוא המורה לבית
אלהי בני טובה שבור, ולכן הגשמי
ומשים חלקו שמורה בנשים ובהמות
הגשמי. בזה הבעל כונה הבורא הוא
לא מאמר לו בטבע הגשם שנשמה כן
הטבעת הגוף בגשמי משמני,
ונשמתו בגופו שבתוך משמהותו צריך
טבעונית מחשבו, שמירת בגוף מה,
כולו כגוף נפשו הבהמי ונמצא
כבשן ממנו = ושנה: כאשר משה
הגוף ושנה הגוף בטבע כבוד
אומר משמע שרק מכונת את
באורו שהגשמי, אין טבעיות
הבל דבש קרוב אליו, ומה
הדבר הזה בקרבו לאוכל לב בני
אל אשר לו נא אל עצמו, וכן השמש
מורכבו של הנקבה". שבזמנה ומה
בלשון נשה כבתים ורק אל בני
ונשה בגופו בזמנה מ-א ב מצוותיו

הללו אתכי הפרעות וואתק מוריתן ואמתי
עד כי בדברי ישוק רשומי קנ
בקרעות, וואתה שמו דברי פבר
בדרמן מעשן כי הוק מקורט מעודוק
ומתח ישב הסוד לבעס שפ
ולגשט, ראוה כי להיות בוחד הבלע
הפנים ולכל הבמדעת הבוטע וומו
ומוף שרפל. הדבר ואמת בעמואו
שפחו ישבת דדד הטמה עדמן
מרובה בישלוס, והוא לוא עובד
בעוד שפחו שמו בעמים של הכוות
עבוי בה כבר בשדה כעדותה.
לפני שממו נשמה, ריטלים שמועה
בשלוה לא צרכה ועכרעה, והמטו
ממטוק הרעש ואועט קודמו, וכו'.
עד לומר שכבר עברו עליה כל
הפרות והשכרות. אמדנו גזה
כי עבר את הרעש הזו בשעת
המלחמה. וזו והשפרעו לבור.

ראה ספרו 6 עמ' 32. 89 בראשית כהן.
ולפי מומפה ברכות ד.ב.ן יואב ר"י ועמי

כל המזמור תהלה לדוד בכל
יום א"ב [illegible] מתפלה לו שהוא מן
העבר. ועד.

והנה כ"י ודעת דכל לי אין צורך
ואנה כוונת עברו בכתב על ודבר"י
שלא במצוות לכן לענין ואנה השלמות
את הכל. אמרו, ולכן הכרת ואני
ודבר. הכתובים לעד. ודע זה
כוללת כל השלמות במנין השלמות
בלי מדות כלל והנה אות הגדר
שעבר על צמא ובצמא בתוכן
שיהא הנה לשון לנצח.
לכן ואנה השלמות את תפלתו
ולעולם מבקש בכל לב השלם
והשגחה כמו קדם והשגחה קבלה
ההגה כמו שנודע הכונה בשלמ
לגאול אמ. וכבד קדוש ברוך
הקב"ה ואשה כמו כבר בתוך
הנהגה שלמה, כמו כבר בעת
ומושל בנפש ההנהגה בשלמות המעשה
כי של כל הנה מעשה ומעשה

ב״ה

עוד השלמה ושאלה כבקשה
בנוגע סדר המציאות, וה״
בפועל שלב זה שבועות
ובע״כ שמה שאלו ומה שנוגע״.

הב״ה שלמה.

64

בעזה״י. ט״ו סיון התשמ״ח.

דרשה לפ׳ בהעלותך.

בספר הק׳ ראשית חכמה בסוף השער

בתורת אהבה רבה [illegible] ובוא

אומר ז״ל: ארבע חיות בכסא הכבוד:

אדם, אריה, שור, נשר, פני אדם ופני

אריה מימין, פני נשר ופני שור משמאל

פני אדם כלולה מכולם עכ״ל.

שור ונשר משמאל ובחי׳ הגבורה. באריה

ורחם אלוהים. פני אריה כנגד מדת [illegible]

[illegible] משמאל [illegible] שמדת [illegible]

אריה [illegible], [illegible] משמאל [illegible]

באריה לאחד ורחם אלוהים. פני שור

כנגד [illegible] שכתוב [illegible]

[illegible], [illegible] משמאל [illegible]

בשור לאחד ורחם אלוהים. פני נשר כנגד

[illegible], שור ונשר משמאל [illegible] לפני

הקב״ה. [illegible] בנשר לאחד ורחם אלוהים

[illegible] ([illegible]).

[illegible] ,[illegible]

[illegible] ([illegible]) [illegible]

לכך ונעשה, מלוכה לשפוטונטים ושי.
רעה אחרי שעלה לכם את עלות התקוה:

והנה המושג לזה אחשב בדיוק, מפורש
להבין כי בזה מגיע ממשלה בדעת, הכלל
אורה עניש כבודו מעשה על אמרה אחרים
נבואה, זה נכונה מה שאמר, והלא
מלוכה למלכה, והוא מלוך למשיח בן דוד
ואז הנכסף אשר עד שיצרך להשיב לנו
אבל עכשו בהשרכחן, ואמר בזה מאד על
מה שאמר הנביא (משלי כ.)
רק ירושלים ציון חלקה מלכות שלם
אור ודבור. מעשה על חורבן בית המקדש".
כמו שנאמר (שם כ"ו.) הלא ירושלים
ירושלים פי. לשלם". ועכשה (ה-ד.) שאמר
חורבן בית המקדש". באופן למשל השלום
בכו בעשו": רק ירושלים ציון. מלכה
עלויה שלם עם ובנין. ומעורה של
לשרשה, את רק עלמתו השלום, לאיש
אלופים של מלוכה? אבל אמנם יותר
שעלויה מוכרחה הגלמה אל המצות
הם עקרונים מלוכה השלום, לפי

שהכוונה היא שאין של הקב"ה. כמו
שאמרו. נשמת "דבי"ן לשונן האשכנזים
הקדושים בשלה ושבר ולא קרבת אנשים על
השכינה רק כמו אלמנו השלום, ודלס".
הם הם שלמדו זכות על ישראל, והקטו
עליהם רחמים, והזכירו צמאן של צדיקים
הקדושים הולכי, ודואג נשמתנו של הקב"ה
עליהם, ורמה נהיו כרצוני להתגבר האסף
אדם". המאמר הקדוש הזה: הצדיק
ונקט המעשן בספר נושא. (אשה. ה"
אכור ה". זה היה לנו עוד. נשמתנו נהפכה
לצפור כו'. ותמשך הפנו מאין הוא. כי
אמתנו בנשק שמגן כו'. על צווארנו
נרדפנו עוד. אומרו הצה כוכבה כמה
מאורות שהם אור תורתן אמונתנו ונפלות
עמנו, הנאמנו הקדושים על ורבים
אבות נשען אשר שלא דחם, ונלון:

מ.ע. על ורדן ווצבן הקדושת
ברשמ נדושת, ובנת לחכב עלוה
בתורה" נדבכנ(?). ונו ורד אשר ה"
שלביך דרכה ואמה תמיד לעיני"

ולכוק בזה מרושות הטלה לגד ומתפות
שנה. מורך הכמעלת לנדווה ועד אכו
שונו מרצות, כושר הוורוך בזה בשונתו
לתומכ בי' לגוגן לחופני'. נמן כה"ן דפ"
מבוו מעפ דוה לרב המ"א: פוווו הנה
רכון שהשכה מלא שכונה לשווישדקל
גרמו לנה. לפוני'. בומן השכונה של
בהי': לפוון אן במשכולת מפד נללו
בתופה מכ הקדשה ופשלום, רבותו
באלום משש כל הוורך. בזה נקבע
בוו ונבא כל סגולת שוור דרו אלפו
להפונה, כי הממחמן ורווה, כי היב
ומדג מכו מלכות בראש, התודרש
לחהלה שהמחנה, יש בכל ומת סגל
וחנכת להתמונכה, מה שומן כן בתחו
הוומת בתוכה של הפרש הראש ולגזו
במוסן שנכווו לאכוון בגוון ופוו
וכלות הדרכה, ובוות כל הבתוג
בתוש בוודנו שיש להפתחש כתוו
חוום, ומעכת השלר רק נפלווש,
ולשו וי שלום עם עודכ בזה, ולפתוו
ומדבות לעשרכוק לומש ומצווה דפ

מעשה תעודה זה
הצייר י
ועל שלש בהם גנות ופרדסים
נאים שבמקום, גם נמצאו שוק בשוק
דגים גפולים המאמצות לנו, כי הסחורות
והאוכלים המוגבלות, המחולקים
בכמות ומספר במשך הדור,
בשוקים ובחנויות, ומצב הגולה
הערכים, של הממשל נראים מיוחדים
לשמחה עבודה בעלי מלאכות שונות,
ושכיר שמה לזה וכזה תעודת הצייר
ותעודה סוחר, עד עמד לעשה
מאיש השולי של ממשל נגידים והוגים
לאו כן ורכושים רבים. שהמה כנ"ל.
לעיון והאוכה, עד שכל מעלת
הערכים הכמים נמצאו בגבה גם יחד
ממרם הבכה במלוי הגלום הגבוה
הסמל מאוד בחולת משב הדור,
משכר השלום עד קצמנה, וזה שהגיעו
המשכר לאות ורשלים, לאמר. ותחלת
קבה"ב - בן דמדות הם הגיעו בשורף
ושלום, ורשלים הבניה בהוד -
שבבה זה נחדו עדי. שלום עלי עולם

69.

באמר תולע בהגיעה אל שער הבית
ויבוא אליהם להשתמש כאלו לא עלו
להעביר מהם ופליט ותמתין
השבוע כי פועלי בדלתיהם המשתלמים
ירושלים השכיה נכור שתהבוה לה
ותצור דבשם כאלו חורבו ונתבע כל רצו
מלכות את סגולתיהן המחצבות כולם
ותדע התקופה, נעברת הדרכה ותפוצותם
ששלם אלו שטעים שבא ו-ה. שנ.
ואם התדברת לבבם מורה עוד קדם
לשעה שנפלה לנגד כל המחשבות, ומכן
נשלח אל כל הכרזות הפועל, הנה עם
הנשקה אשר הארץ ושקעת נה: ומה אשלם
לו, מאומר שלא נעשו פו"וי"ן מתנו
אשכנז במשפם. ויאמר לבטובהם:
המשא אשר נתחבר הוא ולבוק לשון שם
שם. הבית התושי הבה הטה כשלם
ערות אשר נדה הלא ומהו אל המוכר
ושלבה את כל מוקף ומחוזת בתו
ומו להעלות צבאו לכל המורגלות.
שלם עתה עכשו ומשלים מורהם,
ונשלים שאמה, לבית עם שנו הנה זה

על צורת המובל (נספח) מאמה כותנו
והשכר ורפואת הפ״. בלבדו, ועל זה ושב
בבית התולה והמשובות, ולבן שלכים
ותבצו, ונתק דבע על שמחת הכל הפ״.
ופרט מפורש לנו הכתובים בס״ת. תהלים
(קלז. א-ב) על נהרות בבל שם ישבנו
גם בכינו בזכרנו את ציון. על ערבים
בתוכה, תלינו כנורותינו: גם: מותם
נאמר כי אפשר הערבים רואנו אוסף
וכתו התהלים על שפת הנהרות, כי שם
המקור שם, ויראים הוא מכונה עלים לכוונת
הבכוונה של התורה בזמן, מכונה כפה
ועוד שאר תפלה נאמרו בזה, ודו״ק.
בתנאות שנאמרו בה לכל זמן, והוא
מרמז על שפתו בתנאות שרים מגידים
ואת ספק שגם אחר שגלו שהוא לבבל
והוצרכו לשבת שם שלא מספר, הנה
עיניו שורות מגידותם בזמנים
להם שירות ואמבלים על שפתי התלים
כשמם ומגידו אורך עצ״. לא שכחו
ותחדו אורבם, עוד בגלותם על כיבושו
שלם. ונשפ״ב על נהרות בבל שם

ישבנו = כלומר שלא יאמר שישבנו של
נתכוון בדבר פשוטו חוץ ממנו, גם בכינו
בזכרנו את ציון = כלומר וכו'. בכינו
בזכרנו את ציון והתודענו שהיה לנו
ימים קדם:

והנה כבר אמרנו שעיקר שבת הוא
ורצונם לעסוק בו לכל צד הבית
התפלה והעבודה שלם הי' לקרוא אלה.
ואמרה לתכלית עשי' התורה, ומצוה
כי מרוב עושה העבודה, דהיינו שבתם
השם". ואמר שכתבו במקדש בזמנם
ימים קדם, נאמרה תהלה לכבוד
אבותינו וכו'. בעת שהתורה ואמנו דה'
העבודה הכל התורה, והוא קשה
להי' לא שלמו שהעבודה". והנה עם
דוגמת לא עלה הי' עמו. ושם לדבר את
שם בשירה. אבל שהיה שמתו
שם תמיד, לאמר של עשה זה: והנה
ישב כי אין מה לנו נאמר, אלא
העבד הכוונה תמימו" אשר זה כי אם
בית אלקים לה שבר הגלות:
והנה אלקינו אלקים עולם ומרכבותיו =

לצ״ט הטקסט שמתוך מתוק
קדושת ירושלים ומו״. ומצד
על קדושת מקום ומקום זה! שהכוונה
שלום שלמה הלוי מרכובת לפי ומכו,
ולהכוונה כוונה להקדמות הקדמה להזה
תהלים לדוד מזמור כג / כמובא פ.א.ו׳
אין מוחלטים טקסט זה, אלו מכתבים,
שהוא טבע, ואלו מקום שהוא בות-ו-ל.
בסוף זמן שלוה התחיל הדורות
ט׳ ברכה בב״. לדוד מזמור, טומכו והלכו
עליו רבים ואמרו לו מעלה על הכבוד
על מה ולמה, שנה, אלו ואלו מדברים בשמו
אין מוחלטים שאלו הם, הטקסט
שמקומו המושג שלמה בהמונו ומדבר
הכונה בבית מקום שלו ומדברים
מכוון ב פ כ = לכוון טעם של לה
כלק עפ״. בתחילה לשם שם. עכ״ל הכל
הכוונה מתוכה קלה לעולם ברוך
הוא, בכוונה של ידו המכוונים
מהוכה לא מסוים בשום מכוונים, ט
לצדק והוה בכל הדור בכוונה כל
מכוונת, ומצד וכוח שלו״ גם בכוונה

לחץ ג הדם לפעמים תוצאות נזקיו.

כנ"ל. ומחמרת מלח לחולים ושומנים להפחית

על ידי פחמים ולגמרי לכל בימי חלים

ולהמעיט מהם כל הגוף, כי הדם תמיד

בזמן ההשמנה גבה מן הרגיל תמיד

המתק ויחד כמזונותיו גם לשמור

ולכן זה סוכרים להשמנה שמנים

הנשמה הדם בדבוק מאד חבורו שמנים

כי [illegible] [illegible] יהיה בהן חלק

לפני יותר. כמובן. [illegible] שמירה

המשקל הוא הדבר ולא למעך, כי ישמור

לגופו להן את הדבר טבעי, לכן [illegible]

[illegible] בהפסקה, וכו'. ניתן על

לשמור ולגלות. מה התולדה של [illegible]

ומבדל וכדומה:

ב.) הדבר השני שיש לנו להבחין

בשם הרופא [redacted] רופא. הוא

על [illegible] מלאכת בית ובדם הגוף [illegible]

[illegible]. [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] הגדלה גם [illegible] [illegible]

בגוף עבודה תולדת לזקן נכון:

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

לשם ה״. כי בוורצלבת התוודעתי [illegible]
רוצים לצאת [illegible] משם,
עד שמעוניים בה [illegible]
[illegible]
עכ״ל. הן ידעתי כי רבים אחרי [illegible]
בוורצלות שעבות, כאורגיי, ונסוא, [illegible]
[illegible] לאם מאה [illegible]
משבים נמוגים לישפה. עם בואמנות [illegible]
[illegible] עליהם [illegible] רבו [illegible]
במרכולים עליהם עלולות כבד. ואם [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] אך כן [illegible]
שיפוע כי [illegible]
עוד [illegible]
[illegible]
[illegible]
בם [illegible]
גם [illegible]
[illegible] גם [illegible]
[illegible]
כי [illegible]

שדות מרעה, שלו ושקט ושאנן יפים
כמו, בלא עבר והוה ועתיד מכירים
לשמש דגל את השכינה הנצחי והטהור.
שהפרות הם שלפני העולם, ושם
ומהוה העלם שלמה ושמו שלו ורבה לו
נשמה שלה סוסים, שמש ונפש שלו
ורבה לו, ופלשו רגל". השמחה דמה".
בודאי גם לומר שלוי דבחה". ההבנה
ד.י.) שפה נאמר: "בה שמי". לו מועד אני
של מלכו מאוד ממנה משמים ומיוצא
ומיוצא בשמחה לו ד׳ שלשלת הדם
והשמים והשמש כדי להפך שמה
לשמחה. לו תפוש דמים הנה מכות
השמחה, ואף שלום בהם, כי לו שם
לשמחה ושום לשמחה ט׳ ורבה גם
מכירות בזמן שלו הפך לחלק
פנים שנים החיה שמחה זו שמחה
פה. לשמה שמחה הזמן ולדבר שהרבים
ושמו אדם שהשפיעם בכוחו השמים.
והשמש לומר שמו לכן זה גם שלמה
ה"ד. שם השלה פומור "נדבה". ע. הן
השלו לכך לדבר כי ה׳. ועקי, שמחת

לכן ממלכה לדויד על ישראל ולעולם
לו [illegible] בנות בניות מלאה. ואם [illegible]
חייבה נתח [illegible] לולה עם כל ממלכה?
אבל בעולם הזה לפי דעתי [illegible]
לוותר [illegible] את הממלכה, ואם [illegible]
עוד [illegible] המנהג לפי [illegible] לנו
ונתן בו ומי [illegible] עם [illegible] הלוח
עם לעולם ונים [illegible] לשם [illegible]
לעצמו, [illegible] [illegible] הוא [illegible] דוד
[illegible] [illegible] ונתן לעולם [illegible]
לעולם [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
עם". במלכות [illegible] (דברי. כו. כג.)
ויבם שמה על פני ה'", דבריו
[illegible]". ומדבק ונתן ממלך [illegible]
לעצמו, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] כסא [illegible] ה'".
ונקבל [illegible] [illegible] הדור לדוד
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] על [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] ל [illegible] כב. יא-ד.) כב
ומר כ"ה. דבר [illegible] מלך יהודה
ודברי [illegible] את הדבר הזה:

[illegible] אשר דבר ה'. [illegible]
המשיח על כסאו דוד [illegible]
[illegible]
כה אמר ה' [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
לדוד על כסאו. [illegible]
נאמר (שם [illegible]) [illegible]
נאם ה'. [illegible] לדוד [illegible] לִימִינִי,
עַד אָשִׁית אֹיְבֶיךָ הֲדֹם
לְרַגְלֶיךָ. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

בעקבות חלק הפרופסור טספינו ומלאכתו
הלסי״ הפכה למגיעה גם הבשורות הטובות
ושם הפעם לא״ו [illegible] בין החולים
השיפור בזמן הלה, כשאמר טוען כי הוא
מאמין שבמצוו הזמנה, ותהיה ההכרה
שגמור עליה גלות שבמעמד, ועכשיו
ווספו הרומים, שבאו כבמחלה מתה
משתדל בעם אוכל בהמון חתה שאל
משלו שבע הכרעה להוצר, ומחר
בנמר מוכה מותם בעבאת הבכה, שמה
פעם אלו ווכה, ותמה מחכה ולהשקע
תוצלה. ואבל אין יושב בית בלבו. אחת
וותר יותר בוכות עכרו בת הפכו
וש[illegible] ככרו נפלו עד פהו, כי לא
קראו האלהיו באת לימן המחלה
להם, והפו״ נימור ושם [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]. ואני זה שלמדו לספר [illegible]

[illegible] לחמה, והפסל לא [illegible]
[illegible] להתאמן וובות שלבמה [illegible]

מושג טבעה הזה, השתתפות נדונות ו
פיכך את טבע זה אתם לראות ותראו
כי, המחות והתכלות שעבר הזמן והעולם
הטבעם והעבים הטבע וגדר הזמן ו
ממש הקורה והצדה, והטבע המצד
ועבדה השלום בין אנשי לרעהו, הזה
זה וה שלום בעולם בהכבד תמה
בין הצבורים, שלמה וההדורים, ונדונים
והמשמעת, לכן שאר זוגות בזה,
עקרה עולם. גם הטעמה בדרכים
העודות ממש שלמות הגלגר הזה
טבע פתע, ואז הדעת שלמה כמות
אלקי שבדרך בה לא אשף ומודה, לכן
שנותן ישבור עם אפס, בדרכת הדבר,
עליו לשלוך לסתור בזמן שלדברי
ודברות אות, כי זו סיבה מדות הבנינים
והטבע, צורך שלובן אנשי שלובן אמר התבחן
(המשא וכ״ח) כנוח בדין וחזקו נרמה
לאנשי אחב. לכן גם אותנו כאנשי מצבן
אחד לשלבנו ומשבנו ואתנו ואנשי
מהות מבנו לתאמא לו הכרשה לכן
את הכוונות בעקודות — עד זה טבעם

לא מכירים ביכולות התמורות מאוד
השפלה הבאן — [illegible] קפק את אומר
במאמר הצעיר והשתפויגן הם משם
דגוים לא עשה מות. עלו כושר
לצעירים אסד הסגי. כסב מי על
וצריך להתאמם עם גוי הוילדם ועצה
בד.כבי) משפט יורד והם לעם פגף
בועבר. וכו. נולצה הסמה
להגיע בנסמה על הסוחר, צד גדם
דעם עצמה להפם הסלע ובעם.
בי התעצבות אשר אמר רבי בסבה
כי צריך לעניה על ואבע ממש
ואני כפי הוצבה ובלו שבה,
הסם בסמוך ומהר, נקדמה אל.
להבות. בשם כעלך, מרוץ". מעולם
רעבוה כמטה ושם, נשמת שמן
הפעם ובצבו, השקפ ובשמת, ושם
את עמד ובשען לפלשה בעלא, ונם
כוגם כעל". כאשר לא כשל ואמר:
כוב גבו, שכתל. ולא שם ששם
יצא כגל על שבה עמשת ואמן,
ושם!" ומשם. דומם כבי ומוליכו

ועתה עוד מצוות האלו שנתנו הרמון
המאמרות המתוסים פי' של פרשה
התהלוכות בה' יז' הכיורים בתפלותם
לה' נסך ותרבות ונטל על זה
גם צורך הקרבנות, שהאורך יאמן לו ושגל
ותאוה בתפארת לעשות רמזות עגולות
גם בתולה לו עם טובה לעולם כי
משפחה חרוץ מכולל בקרבו, ומשל
מזו נעלה לו שמשל והקרבות לבו
עלות מכרם מתגלה שנימו כי במקצה
בלבו מאוס נפשה ומשה, ונפשו,
ואל עולה לחו וגם הנעלה ובשר
במשך, כי צריך את ועשר הדמותה בני
שמו ונשמתנו במאמר הזוהק = ותעצה
שנה הרוב את משל ואת הכרה ומשל:
קהלת ה. יוו) ואם חפץ לבו את מודה
לעשות בתפלה לבבו ותוכה, ולך
לתוכלת זה נוטל אדם בחוויה".
מלך מבוררת לאשר ומכונה שהשכר
משובה, לעיון מצוה התפלות
במשך, שאומר התפלה ובלשון,
ונפשך והמדבר שלמה, שלמה

[illegible]

בכ לאוכל שכחו, לאודות
יהודי ארץ הצפון מתפשטת נגע
שמחה ורבים אודותיו, וזה שהביא
התכתו כי כשלים לארץ אבותם
פרי שמור להם ככה: שמן לשבתם
בארץ ישראל נתנו למקומם כו'
וגם שלא מעולם יהיו שונים במקבלו
להרבות להקים גדלי הנער, ואף
הרבה הקרבה שחט זכרם ואוהב
שכעם ... ישראל לא מנחו עוד
הרבה רעב במקום: דברינו
של מקום זה מחבר ודברינו שהם
מכרים להרבות ארץ לא יתכן:

אמנם שבכך עקב אבותינו אף.
את בנו בהכנות שנים נגדו
כל אחד לפי שבחו שנים שם.
נכרו שנים של כהן ישר אחד ישר
בה כנה בכך אותם. בכך זה
מעלה באחד בפני הארץ, ואחד
שם פיוטי. כהן ... אחד עוד
ב כנה שם בכנה ...

תחת, הכושים היו רבים ובהן
בגלם פרוצים, אשר מסטורה" בהם
ואת אשר לבערם מ". יב.) מהודעת
הי"ו ולא מאמר שום אשל = [illegible]
ומרעים = ופ' [illegible] אשר מאמם
בשם טוב שמרנשים הי"ו בטוב
טובי הגדפ לו. לכן שהיו מותר
להודעת הודעה פרטי". (אשלו ובי.ב.)
ורב תבונות בעת טוב. אשר אשל בגוף
ואמץ בה" לאמר, ואף בכבת ויבו לדרש
לאמן בית ה". כי מאמר שום לאמר
תבונות שאהב תשכור ואמלאו, ולשמו
נפשו, ובשפה ואף כל בלאו זו המאמר
עמי שהיו ואתו את הכשים לאו
הגוף, אשר לו השי" מלואה ענת
ודעת בני ודעת כי תקוה הוא בדבר
שיו בהכלל כמו" (אשר יהיו אל.) אם
תחבר שמרעם טוב הגוף תבוא.
אשר לאמר לבבכם. יג. יב.) והוא
יש שמר שמרו כי אמרו אשר
נאמר כי אשר נאמר בה" מושב לשם
ט' ב. ב. המבא כ. לו ובוא דבר ודעת.

כידוע וכידוע ד"ה בזוהר. כו.
רק יום שמיני עצרת בגלל ד"י ולעקדה
ועוד נאמר, כי בחגים החגים
והשמחה הוא בימים בי שנים השלום
והשמד יעשו עם אחד, בהשמחות
אך עם לבית אלה עוד שם פ' עד אלוה
שכל אדם לעשות ימים לשמוח עמו
ימיו, דבר יעשה קודשים לע.ב.)
שפה נצור בפה אלמו לשון. ויבא
מי שיוור השלום והשמד בחג". זה עם זה
לשמוח שכר עם בחה"ג". כיוצא בזה
(השוה פו"'.) ולו דברים שחדש וזה
פירושם בחוה"ג: והשלום קיימת
לשמחה". ועם זה נפלא וה שכינו לעשות
העבודה ע"". לשוב החמאה בשמו דעתו

ד.) והשלמה הנקראת ישראל
החג ימים אלה והנאמן ונובעת
ומאמין בהשגה ומאמן בדת לב,
השגו. ועל השלמה נאמת,
והכרזות יאיר לדור ולאמונה
לאמונה, עם שפה ואו נאלה הפרנגה

והפכו יהודות בכל המושבות ובכל
גוש קדם, וכל גבעות כדור
שסבלו מבוזמן מלחמת השקרוע
ונזבו בפשטן, והתבואה נשרף כולה
בזמן השבת רצו, כמו. בלב זה
בשמש של זה שסבלו בכל רגע
השקטה. ושמר ושמה ד. טין טלפון
כשהיו חבה ושלו כובה, ושמר לשכה
כלו רבשיות שנן מתאכלו שרו נשפם
לאוכל כבדו כ׳. בהשקט רגלו לשנק
בפתוחות קרוב. לשמונם ושמוע
שנה זמן ושן בהתמשכם כולל
בפתוחות עוד בהשתמש נשפם
של חסל ושמום. ו.ילד״. של ושמו
״ושמונים ושמו שנה זמן ושן:
שחין זכך הפירב כפי״. רק שמלו
קרוב של פתוחה לשנו ון, ושה
הוה לשות לשמר, ושה להם לחם.
ובל התבואו צריך הכניס הכול
הבית בהשגחה של מחוות שלשה,
שבעה שלושה בהרגשה צריך הכולה
גדול שהמשבחה מצוירת בדרושה

89

דרכה לשוורה ואין לה
צ.ע.ר. [illegible] ירצה לפחות
צרשאיו אחר אחרם בה כתב, ואין
בה [illegible] לקלים, "שמש" בהמר
נה כ[illegible] כו.תנ.) ותלק [illegible] לה [illegible]
כי [illegible] ול [illegible] באמה הלד. ואיש
ואשאו [illegible] בחמר, ואם דבר
אחר הלד נודע לפרובות, כי
קיום [illegible] לא[illegible] דים לא[illegible]
[illegible] בחר ול [illegible]
דבר ואין, בחה [illegible] לקלים [illegible]
הלד, [illegible] הה! בהתר או עזרה
[illegible], ואולו הרה מו אוד [illegible]
ואדם הם [illegible] לעלי ואחר, בצוות
[illegible] לה הרובות כלים, ואין לדעת
ב[illegible] הלכה [illegible] ה[illegible], [illegible]".
כלו בד[illegible] אנו עמי. ב[illegible]
[illegible] ואנק ב כרובות קרוב.
ואמר לאמרה ואמר נורה דבר
ואין, כאמר הצורב באחו, [illegible]
[illegible] זו נודע [illegible] [illegible]
[illegible] לקלים [illegible] דגו ואין

מאד לאו נודע להם מחלה כזו".
בהתרשמם כולם עד כי התרשמם
לפעמים אם נשמע מאומה נודע להם
שהמחלה לחלוטין מאוד שאין בה
לא נפסק ודומה להתרשמם
שרפאו בהתאמצם, מאת אלפי
כלהבה בלב אהובות. כולה
שולה קרה לשמוע, מחמה התשוקה
ואלה הם כתובים על ספר הגמרא.
ואתם הטהר גדול לנו ואין מספר
ממנו, שלא כמו נדובה בגופה
פרושם, ואלפין לפומת גבוה בחוץ
ומחלה לכתוב התנוכו בלב
גאון פורצים. ובכתב לא שמע דבר
על בואה, שעומד בה ממשה
משה רבנו, ושמעו אלהי ישראל
כנוסה חסדם עלינו כמו אל
ושרתו ותלמידם, ובה עין תמות
כי אשר גואלנו ופדות נפשנו
זכרו לברכה, ותודה ותפלה
ושמחה - עם לכל בדרך טובים.
ובו שמר הרופא החולים, ושפה

הנה אנכי שלח לכם את אליהו
הנביא לפני בוא יום ה'! הגדול והנורא
מפני זה, נהגו קורין לעורר הגאולה
בהפטרת השבת השנייה שלב היינות
שהם שאנחנו מצפים ביום קדם.
עכשיו אליהו, הגם שלמדו אליהו
הנביא, מן משיח לבוא". שספרו לנו
בפרט מעשה השתדלותו עם אחרו
אליהו בסעודה השנים, לפתוח דרך
ואם אחרי של כוס. כאשר לשהבדל ש"י.
אליהו הנביא הוא המבשר על הגאולה ועל
זה. ואמרו לא ירדו". וע"ב יו' שהנביא
את כ"ו. כן השלום דומה אליהו לאדם
לפני כח שמשיחו דבר כמאו, ושם
ש.ב.ן הנביא את כ"ו. ואמרו לכל כוונה
והכוונה. אין הנביא את כל שלום,
לאמר, ואמן עד". הגאולה לעולם שם
הנביא הזה לכנור לזה השמחה
בהגלה שכל את הנביא ואחד מהם,
שכל ע"י הגאולה, כי הוא זה
בהראות אליהו הנביא. "לוא".
ואמרו כוס נדיבה אשר כי לו הב".

לא הצליחו להעביר אותנו והנה
שהספיקו להתגייסנו בטח במחנם,
ואמר "רבי". שלמה נבואה, הנה אנכי
שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא:
יום והנה דברנו שאלנו תמיד
אל תתמהו על שבועות אלה, דברינו
צעקות ששמע הצעירות הבוא
ואחרון אוהב הבלים כלו, ובכן
צעקת גואלה מי שאמר, השבוע לנתב
ננת כולו, אוהבתו, ושאל איפה שכבה
בכל פה. ואל נפקיד אותו צבא
הגאלה שמבלנו במה עמוד למשפחתו
נשיא הנביאו את קולו בבכי עליון
לאמר לאמה. ה. א. ב. ן צורף ה".
לשלמה לה פרה מסכים בתוכנו לאפרים
את לעד שמחה הארץ לשמים בו
באו הפלאים ושליחו; ואמר ואמר
הבית לאחר אחד — אל אחד בן אדם
ביום דוד; ואל צאצאם הכנסת
אל השמחה שלו ושלו ואמר תודה
שמו אמר. — מאמינו בבשר שמו
עליו באמר. ובאו. ואל הבריות

הקורבנות והפלגות משפחה לודני
ואחר אל צוארנו נרדפנו מאין לנו
הפוגה לנו :
עוד הערה קטנה נזכור
לבחור המושג נשיא דרשנו כיצד.
אולם השאלה לרוחו של דבר הסבירו
בשם אבא ואם, ולעולם גם אותם
לצד שהוא ,אותו". לשמו ג. ט"ז)
בורך ואשר ביאמרה: שהכוונה של
אישר התלמוד, דהיינו שידי גם
הברכה מגיע לשכר עובדיו". לולא
שפלו מרוק. - השאלה אשר
ורבים: - דהיינו שרבה קולם הברכה
משכר גם טובה הבאה. ומזה
מקבלו הקורא, כי ההמשכנות של
ונבדל והנה משה הבדלנו. אלא
נגד לזאת השכלו, בהישכר ושפעו
ואותו מכה הוא של נפי". כי לשמור
לא נרבה על נחת לבעל הוד ובשכר
המרכבה, ולהבדל לנו משה,
שלום". לרבינו ט.וו.) כי אנו והנה
מקבלו מגן הגוף. ועל מלכות קדש"!

ভাষা ও সাহিত্য

ভাষা ও সাহিত্য

ভাষা ও সাহিত্য

94

לאבד ימין לאור שפתם סגולות רוחניות
שלוגים מורם. ותר״. משיב הגבה״:
מה ימרשה לך יהודה, ותצבום בראן
בתוך ופנל יש בים הלק, יכלמר
שחוטת התלבות מתלבו יהודה לבית
צנב לוי כת ילוי בתוך דבשון
בחולת משלתם בזוב שלומה.
לחיני״. גם בית. דבש ספו מדבש
מרורים. ולא תבשן הפנימה
והנה משוה בין ישגל, כי לא
שבעו, מפול לוי התבשח כבי״.
מדבר התורף למסה ופנימה
מתן כמו לשגלו טונבוק מפו
מקב [illegible] מבה רפאו. וכו׳״.
בכבת שנים מים מתבלום כובצי
מתח, ונסה פנימה בין לוי מדבת
שום שוו מדבר התורף, ולא תבשן
לבה ומצ בני הטור עזיתו, דוש
של עוכל לשבחה לפני התורף
לוי ושבה כמש״ נווה ו.ה.) וגם
מצבה שור ול בלו, ומשובה
הגבה״. על״. משובה ומת עם זה

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[redacted]

ועכשיו למי צריך התשובה לזה? למה
ועוד הפעם מעשה שהועתק לוורשה
עדוק כמה שנים.. לערך, נמשך דברים
שלו ירנש גם מכתב שהדבר, וגם
הספרי'. עם זה משפט ילדי שנים
ויש הפעם חי'. גם ישלחו מכתבים,
שם יספר כן לא אנו מקבלים
שבת חי'.

בקדוש נאמר אמר בלשון של פעמי'.
אמירה בהפלגה שנאמר אמור ואמרת
ושלשתן ולכן בהפלגה שנאמר כי קרוב
ידי ה'. הפלגה בכל מלוכה. ואמונתם
בהפלגה שנאמר: אמרו לא אמרו אמרו.
וגם נאמר זה שבלל הדבור, כלל
הסיכון מה שאין, ועוד לא מלווין שדיבור על
בשני דברים בלבד, ואם הכוונה
שמדוו מאותו הדבר, למה יצא לשון
כפל, הטעם? מלוו הדבר, ואמתו הדבר
והאמונה שבהוכרה לא שייך לא לשון כפל
ולא לשון פילי, ובוודאי שיש לדבר
על לשון פילי הכפול שאמר הפלגה
ולא נאמר בלשון הב"ה ~~ושמרתם~~

שאל וזה שמע הודם המלכה
לחסות בסתר כנפיה סלה. והמצות
שבה״. אמרו נגישן בדעתם בנימוסות
ועולים על לשונם המדומה, ומגלה לעם
מעורם לפי דעתם הנשמבה, אך כן
המצות השכליות שאינם תלוי על באמונת
בה״, רק אשר תלוי בדבור, ואם הוא יצא
בשפה הכולל כל התורה להאמין בה״.
כי הוא לבדו אדוננו, שהוא אלקינו יחיד
ומבטל, ולעשות מצותיו כנ״ל. ובגמ׳ מכות
דרש ר׳ שמלאי תרי״ג מצות נאמרו לו
למשה בא דוד והעמידן על אחת עשרה ע״ש
בא ישעיה והעמידן על שש כו׳. בא מיכה
והעמידן על שלש, בא חבקוק והעמידן
על אחת שנאמר וצדיק באמונתו יחיה.
ואפשר הכונה השני סברו בהפוך
ולסמוך דעתם השכלה אל מאמר הלל
הזקן (שבת ל״א.) שאמר לגוי
שבא אצלו לגיירו ע״מ שתלמדני
כה״ת כולה כשאני עומד על רגל
אחת וכו׳. מה דעלך סני לחברך לא
תעביד זו כה״ת כולה ואידך פירושא

היה צדיק גמור, היה שפל כבה"י.
במצות שבו"ד. לחבירו ובמדות יפות
ורק האמת ישפט החלק הזה בנוגע
כמו השני, ונשאר לדבר הזה גם
חבירו במדות השגת שלמות הנפש
ושמעו את יושר כתביו:
משכבה לצדק מאד כי השלמות הזה הוא
אמת קדם, גם בזמנו סדום, שהצדיק
אמר לה כשורת ע. ע"ז לזמנו סדום
פרים ושלמים לה'. אחד, כמה נשארים
יושר בסבות לשמחו מכחדו. את הזה
הגדר בזמנם היה אדם לחבירו, שהיה
בתכונו ומקנותו. שז"ל ז"ל זומם כן:
השלם הזה היה עם סדום ומחק גאוני
שבעה לחם. שה'. ורק את נותנים להם
המצוה. ובמעשים ושלמים לצד
חברו את הנשמות המצוה לפני שמים לצד
ה'. בתפלה ובכח, במחשבותם
בתשובה, כי הדבר שמחדו את
ה'. יותר להם אמונה לבם, וגם
בכ. הבורא בדרך בהשכל, כי
הזה עובר, את מחשבם בגלל לשמה

פשטה בדבר אחת, דהאמנו בה' לאמונה
קדושה. והבדל גדולה מאד עם בני' להבין,
והבל שלנו מלחמת השכל כנודע. ומשום
על השכינה בגל המאמר באמונה ונק'
הדבקי' ואמר בפסוק: הווי תמן גפ"ך
שלו לבד שלום גדול בפנות, גם
גם ה' משנת, ודבר' שאמרו כל'. ומשה רק
הוי'. אמר חז', מלה מלחמה ובשלום, קדו
קדושה לנה, דשם בזה אשר מעין קדוש
קרוא על כתר הקדוש. ואלו ואמרו' שמשמו
המלך שלום, ולמר אמת הקדוש' משמע
דמשה כו'. דשם לו קבלה יהל גודפה
למצות לשמור התחו' (ירמי' ד')
עם מספר ודבר על אשפות המודעה
וכו'. ומשום שלום אמר לו שואלים
לשלום כי אם, ושלום מלוה, ואם
שכל אדם ה'. ועלי, ספוק לה שכה
לסוף ודבר גדולה משלום, וכו'. שאמר
דהוה'. ומשום זה, עם אשה
שלמו. אשר שלמה בה אמר לשלו
השבה על עקדה. מאמר, אמר לב"ו.
כי הבל אדם שלם על לבודה אשה

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

הנגדה הזה שאומר אמר: תלמיד ד פלא
ב פיוטיו הנאים, אצל הבנות שמתחרות
שבת" מענג, שבהן נוהג לחבר פיו, ולאחר
ב פסוק ב' ושורות, בדרך המשל, שהשיר
השירו לנגד מי שזה אשר עודות
בני שוא, וזה שהגשמה מגיע דמלח
מלאה ורשעים ממה שכתבו לזה =
דעות = ורשעים = הנווה מאתה, כלומ.
אצל שורשים שלמה הוא ואחר כך
ב ושורות, שלמדנו הגמרא השם אל הפסוק
שמכה ערכה. אל מען הפלה:
ב׳) אמתם אמתו לקו בכהנים
הוא מדה בנגד מדה המתוו כך
שמכנו בושנא זו. והוא הביא בהשגחה
והמתן במערכה, הפסוק הוא הזה,
דאום הם ויאמר כי עפו ה' המשפט
אל עמו אני ה'. ולרכתו, מגלה
לנפשו קצב. כאומר דמשה".
וברכתם אל... נקראת דומה לו ואפרו
הוא פיוטה עלמה. השני שמגלה
בוודאי השיטה דבריו כי דאו
אלה הפסוקים אותם נגד לאם שלוה

ועוד: שהוא עבד זה מאמר, ודרך הסבר
המאמר הזה מוכחת שלא נתנו עוד אל
מודעה, וה'. סר השגחתו ממנה ונעזב
רק המקרה בעולם, כמו דמתוך דברינו
שאז, ומה שהם ברכו מות אל מודעה, ומה
לא מוכח עליו, והוא שלא כדרך לפי
המאורע, ומה שנראה שהן, בהשגחה
מאומה עד להתודעה נפשו כי בזה מצא
ושם מענה עליו לדרכו, ע"י שהוא
בעולם המוכן בה'. כי טובה ושלום
מתם יראתו.

וכן הוא בעד דעת זה. כי לא ישלו, נמצא
לזו שהיו מקרה את התביכו עד שיחזה
כמבואר בארוכה. והנה ע"ז הדבר שישא
עד שלא הביא אליו לא נצח.
ולפי דעת זאת בזה למקרה הסתר. כמ"ש
ממשמעות, מתאוה לזו ולא להסתיר
הפ הביא על זה". והעוד משה מאד,
הרי לא שמתיישב על המקרה דבעינן
המחבר שהוא עד. קושיא מפרש
בהשגחה. ועד שיסבות עניני
שבזה". להביאו וכן ומה הצורך למשה

105

בזמן ההוא קבלנו ידיעה מהעבר
כי שבזמן הזה שהגרמנים החלו
חוזר לתדירותו ביום אחד השתרר שקט.

ובאותו הזמן עשו הכל בכפות:
חכן מבד הווענות הרפג״. האוגס
כפה עד״ שמאפו לפני הכנסת
נשמע לנו. ובין אלה ומאפו מצוינים לאמר
ד ראשה המצוינים לבסוף חזרה בפועל.
דרש להפקיד את ממשמרותיו: לכו עשו
את הפוגרום בגדוד, ואללה! כמו כן
בגדוד נג. טו. עלו/ ומאבו הפולנים. אבל מה
עשה ה'. שכשנודע הגדוד מאתן עשה
מהומה עם הגבוה״. עולה עם שכל אחר.
אם עשו בגוב שמאבו כי משך במעלה
המלומות רק כן, יובל נראה כי שמעו
שמאפו המקום כי ונראה זבחו
כשהגיע נקמה לקרבת אחד, וכתוצאה
דלק במחשבה הנסיבה, אבל עשו
את לגב סב כחם, אחר הפסה
המחנה כשהם לצאת משליים בר״ד
אבל הלו הפנים מצרים, ונהרה מהודעתם
עד״. אבל, עב״ אחד בחודש אחת הפלגה

שהתגעגעותו אל בת המלך והפכה [illegible] רבה
ושבור לבבו הנער אל אמו ואבי המלך
לאמר המשנה, שיחזור בו הנער אל [illegible]
המלך להסכים לנשואיו, כי כן היא אל דבר
כי על עסק אהבה צריך הסכמת המלך,
לקח את הנער אל לפניו במשכבו,
לא ידע ולא נענה לשאל אהבה את בתו
מלכה בעיר [illegible] לאמר כי
בעיר [illegible] שם המלכה, והמחלה [illegible]
על זה, ועוד [illegible] זה לפה. ועוד יש
לא היו רעים [illegible] ההגדה [illegible] המלך
[illegible] שם [illegible] המלך [illegible]
בהיכל [illegible] לאמר [illegible]
בעיר [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] המלך לאמר [illegible]
אל [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
אל המלך [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] אל [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] אל [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] הנער אל [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

כי כך הלבנים והלבנים, ושם
הישנים מהעולם טען בקרב שונא לא
ולא נאמרו כל הכל המעלה ושבת הלוק

הנשם, כי נאמר אל לבו, מה מאד נקם
משפט הזה ישפ חזי הלא למשה כי
בכל אני הזו, עפ"י המשפט בדרכי שונה
עם כחשבם ולא נתן את לחמו
משפחתו, ופרע יושב בדרך שבור
עם לחם, ושפטם לדור שתה,
מה הוא נקמה נואם לפני אלהיו, ומה
שלך משפטה"! ומה ימצאו הקלים כי
ולוליסג לעת נקם ואלה יושב לו עם
בדרך, ושמה של הישנו אותם
כפי בחשבם בעדים, לפי שימצו
מה הלא בשנה מה בדרך השפטים
הנולד, ואת מאוד הלא עוד אותם ומשפט
בלתי השמרם, הנה עליו רולה
ומצוים בידם כמה, ושמו לשלוחם
בשמחה שוב לב, וגם מלבד הצורה
עליהם, ושם! ומה וימצו מצוים למה
בעת המצוים לפנים ואם בדהם
השמים פנים, הלא כלו לא גם בעם

הכל לזה. כלומר שמצוות התוכחה
להשלמת המצוות כי ואמרו לכם הרבים
על עבודה בעולם הזה ורבה שיש חטא:
והנה התבוננות התורה כי ירושלים
לא עמדו בה כמו התפלה על כל שוב
אמונה סבבותם. כמאמר רז"ל
(ב.ח.י.ל) ישב ראש מעשה כל האופן
הכנה. ואמר לרעה. (ב.ר.ב) לא
הרשעות מלא ונפל כל מעשיו ובל כי
ועם זה ואמר בישראל ושלום. ואמר
(של ח.ו.ל) כנגד הבנים שהם המצוה
התורה ובא דבריו מחשבו ורב
לפיכך ממשתו, וה' לבדו ימלוך
כמו בתשובה ומצד אחר עד.
עליו בעולם הבא התשובה דהתורה
בעת התשובה, ואמר". (משלי ה.ב.)
כי לשמחה אוד ה'. ושלום בכל המצוות
כלומר כאמת המצוה, כמו שהמצוה
הנה כולם עבד את האדם והשכינה
התפלה, וכן התשובה באדם זו.
לכן ישלם מלך הכל". אדרבה
זה.

ג.1 לאחר לחמים בפלוגה, אם זה
הלוה לאם השתנות של תנאים
הלח״ מאשר פעם, כי נכבה הבסס
במאזני אזו בקופה, כי מות אלא
מתפוגגת אזו מאמצי ברוחו, כי תמיד
הם, קלות הבריות לנטות אחר חזונם
ואת אותם דברו לעם לדעת, שאין נראה
בהם סימן כשהוא לב תמלוכה בקרב
הדורו, כי לבת הלח״ רק אלו, כי הפצע
הלבות ותמיד, יש כוונה חד פעם שבלו
ואז מקום הלבב, שפם אחד מאמין
שאין אתו כמו ית״ (כד רעלט.ב.) כל
המדינה אז הפלא נעל אחד מקום
בגלל. כאמר רצ״. שכוונה תחביפו
מצער אחד על אלה מצאתי, ואלה,
הרבה ופתעמים אשר נראה כ. לוחמים
לבם להפסד סוו, "ורכז" כולה למען
עוד שמחה לבא לדברים מעטים,
ליעלו מאין חמן, לא יפרו דברים.
מכון התרומים של ספר דברי המעש
אוי מאמרו כוח הלוחם לעוד אין
להם השבחה, שאול בצה לחמוי״

גרמנו דה-סטורוה בזכר. ואנחנו המגן
הפרטיזני את הקונגרס הציוני את ואלה,
ואם ט בודד? פרטיזן לחבריו שכני
כדבר המפלגות שעלם להבטיח הפסגה
אותנו, והכוחות נואמו המפלגות לחסל
שבדרך זאת אולם עם מצפוק פוליטי
בפני עולם. לדעתי ש אמנם עושה זה
עבדה אתנו להלן בדגשתו זה, וזה
נרוצה בהחלט דבריו אחד של טעם.
ושם אמר: ב.-ג. טוענו בגלל כבוד
אנחנו עם כלכם. הלכך לדבריו כוח
זה מחלק כי תמיד ועם אחרי כבר
וזכרה לה ש נפשם תחת [illegible],
והבורכה עלשם בגולן ואותם עלשם
באם כולו. ואין צורך לציין הרבה, כי
השפעה כזה שבלט בזמר את כוח ואנו, אם
ואפשר כי תמיד: הדברים אין להם שום
ואפה אתנו, גם אנחנו כבר מודבקה
הדמון כי תם ששה לספר אחד כושר
ותבוא רצה". בהחלט ואמר שצריך לקום
בעיני שהם לא למה פגרו גם הם
משה כן, ואנו נסכם. מוכל ותכן שלמן אותו

לגבי כעס שיש התמתן וגלוי התמונות
הפנימיים, יש כלו וכעסו בלב צפת וחמה
כנ״ל. דדברי הכל ונשאר לחקל משונים
את רובם, ואומר העיקר לדברי כוח,
כלומר את לכם להכבות דברים שישנם
כלל אותן פנימיות, ודברי כוח כוללה
ואז להם עיקר הכלא והגלות, ואמר עוד
את שהוא בכלל דברי כוח וגם
התורה ואמר את ואויבק כי תלנה:
הכול ותנה - הוא אותן צעקה ואמרה
כמו ושאלה על כבין) שמה אבינו
ב״ן אמון אם על השם ה׳ ה׳) שמה
בזאת שכולו, כלומר את ואותו לך כי
תאמרו ושבע את שדבר עוד ולכן הוא
אמן השני מתמונות שנו, כי אפשר
הדבר, כמוכרת. (עי׳ לת״ו) את זוג
לו עבו נתתיו דבר לאו דבדיהם
האו דאמרו את והסתר לאבד ואמר
גם אמרו כהם ודבריה לו יש נפשם
תחת נפשו, כלומר עוד שישן בודהאדם
להשלים הענק ולכבות התנה ליוה. ועוד
ויש הודו נפשם תחת נפשו ואמרתו:

ע' 113.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] תנחומא פ'.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ורואה את מעשיו כל הבשר ויצור
וכל העולם כולו השדה: ושם וכו'
ובכל לבך ובכר ושיתו עשו לעולם.
ומדומה במחשבה הולך ושבו בחוץ
ושם ושדבריו הם דברו לעם
ולדבר, כי הקדוש שם מלכותו בעולם
הטובה בעולם לנצח מלכותו, ומספר: כל
שמו שבשמים צבאות את הקב"ה.
* ויאמר קרא: פשוטו נראה לו
שם ויאמר במלא הפרשה ויאמר לו
ונאה כשמעו צ"ל) את מעשה: בשמו
מעשה משמים ומשה לפני שמו, כל הבשר
מלכו וכל העולם כולו השדה: כאשר
הוא לא יתכן זה ויאמרו, כי לא נודע
משום דבר שזה לא נעם תמיד מלא
דברים נאמנים ובלבו קיימים:
כי נכר לבך השדה, ובאו שמו השם
מתנחמות בה"'. שדברנו, ובאו ממשה
מהקב"ה". ,, ושם נצור לבו לבך כי
כוח ה'". נשבה בו: פלאה יום
שהדברים הבאים נאמנים מלכות
ומצור הגלגלים ושבים מלכ= שכינה

11ט.

הי' נסבה בשב, כלומר מתוכם
הלוים נסבה בם רוח הבהמה
והבהמה, כי הי' דבקו הלוים עם רוח
הבהמה בקרבם - ואת מלוכר בהם:
בלשון משה, שי' הבהם וצוה ישראל?
בקרב עם ישראל בכל המצב ואין בו
רוח הבהמה אשר נספגו בקרבם
בכבוד השמים. כי מלא בלבם הם
לשרת את שלמה את מזבח כמו
שהם על המובח, עצי. סוף: וכל
מלוכר נבל לבל לדבר אלהים עם
ישראל = כלומר שיר הלוים התלמידו!
כי נכריו לבך, יוכל דבר אלהים עם
ישראל, דברתי עם משה שלכויות
שהוא דבר אלהים עם ישראל,, ושמר
ויכח על זבח השמים הן אתם
לשמים, כאמור הבעם אבות. ויקהל
ג.) וכן כי שם אשר בהולך
הוא והנה ישראל.
ד.) ושלם שכם לבן על השלמות
הדבר הנה לקדשם
לומר, כי יש בין משה לשלמה [illegible]

כל מחות ונשא את השבת הכהנה :
מספרו במשל השני : גלות ונדמר לה
ומשו סוכ במשלפות ט"ש דוד ישיני
הזנה, כמו דוד כושלנד, וסלמנדר
שטיינלינג, ושטרנבורג. לפי חוכר השלפות
אין לפולין, זכות את הם צריכים
לסנגיהם שלפו אדמת ויעינו בדרך ואצר
סבבות, ושם נמצא חותם בבית מסחר
השוק (בערבו.) אוד נתגלו בחורים,
ובהשבוק את הם משיטים סך גדול
משלפו אותה אדמה, אין רבו מהם, ספר
אחד אמר שלוכר אחד לבן הפרנס על
מסחרו, ולפי נו"ל בבית הסוחר נמצא לו
בדרך אותה רבבות שלפו אדמה
סטלפינג, ולפי הכן ז"ל בו מסחר
לשבתה מעכשיו ענות בדרך הכונה
משם ב ידו שלפו אדמה הכמות
לשטרו והגיד שיוכל הרב ויצלם
ספק יפה, כי נח למשכו, משלטים
בשני צורכ, ובמשלפו צריך ואחד
בעת הרבה, שיפנו אחות סופן
בקשת מסחרו. ואת"ה ב"ה הכן ז"ל

117

חובתו בדבר ובהתנדבות, והחוק

אלא חובתו להשיב הדבר על כנו. ואמנם

במשנה לעיל [illegible] מבואר על המשנה

[illegible] הוא [illegible] בחדרו בדבריו [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

נשא שמו עד"י. [illegible] [illegible] יופה
[illegible] [illegible] [illegible] פדי [illegible]
ווערן פסלים [illegible] [illegible] לפי
[illegible]. [illegible] המלוכה [illegible].

כי [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] הה". [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], כי [illegible] =לב= [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] כי הלב [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] לו [illegible] [illegible] כח
[illegible] [illegible] [illegible] לו [illegible]
[illegible]". [illegible], [illegible] [illegible]
כי [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]". כי [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 19[illegible]
לו [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]" [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

בס״ד, ש״ק, פ׳ עקב, תשמ״ג.

דרוש לפ׳ עקב.

במדרש (דברים רבה פ״ג)
אמר ר״י. חמשה מלאכי חבלה
שגלה הקב״ה. למשה בשעה קום רד
מהר מזה שאמר ה׳. שבאו לחבל
את עמו להשמידו. ואלו הן, אף,
וחמה, משחית, משמיד, ומכלה.
וכיון שהזכיר משה זכות אבות נתבטלו
שלשה מהם כדכתיב: (שמות לב.
זכור לאברהם ליצחק ולישראל
עבדיך. נתבטלו ג׳, משחית
ומשמיד ומכלה ונשתיירו ב׳. הם
אף וחמה. אמר משה לפני הקב״ה.
הרי הזכרתי שלשה ובטלו
שלשה, עמוד אתה על חמה=באף= מנין
שנאמר (תהלים ז׳). קומה ה׳ באפך.
הרי שעמד הקב״ה באף. ומנין
שעמד משה בחמה שנאמר (שם ק״ו)
לולי משה בחירו עמד בפרץ
לפניו להשיב חמתו מהשחית; עכ״ל:

123.

ה.) הרוזמן לוי יצחק הלפרין פ

על שוצרני נט"י הרה"ו

מעורר הגולה, עפ"י בדרך נקודת חבלה,
כמו שבדרך מלאכת חסד ורחמים
להגולה עם בנ"י. להשכל את המלאך
כי גם זה הדרך מאדת לדעו לעזור
שכל הורה רוצה שתהא לנקודת א
עבדה מהרבים ורבותים: מעין בהם
המהפכים שהם מדו במצבת של
שבר להשכל כלו מהר הכרו על התורה
לחשבו, הגולה והצבע. אבל אין לנו
להשתמש בו". בתורת"ג, ומשם הגן על
שהם לעדרו השכר, להם שהשכל
מתנגד לעבדת לדבו עפי ההם פשוט
מתנגד להשתמש בספר תורת משנה'.
שספה לבריאת ה"ח) ובר המקבל.
ובפ"ח) משכה הגלויים שנשלח
לאורכם הקבלת עה"ד. שם נלוי וחמים
להסתגל את מעבדם ולהפך את
עשן. והמהוד עצות להתל ובדוק
ומורה להשתמש; ובבית הגולה

שנכרים במונח לע"ז (ז'רגון) שאומר
ביום טובה היה בטוב וביום רעה
ראה, גם את זה לעמת זה עשה
האלקים על דברת שלא ימצא
האדם אחריו מאומה. פי' כוונת
המאמר אחר הביאור, לומר הלשון
דברת: נשה לפסוק שורשה אותו כמו
על"ד דברי: את הדבר. כי לא מצאתי
בלשון זה של כוונה זו בספרי תנ"ך,
ולפעמים כי כבר שלו בקדמונים דרך
הפסוק עולה א' הפנים ושנה נגד
משמעו ענינו הדבר כולם את מקצתם
ועודה סובר ושנה את הגוף
בשמשמש, ושובת המחשבה, ולהם
כיון אשר משובת המחשבה שלת הדשן
שלע"ע עולה הגוף. כי את האדם אחד
לעומת אלו את הזה, וצבי יצר הטוב
המשלם, ולפי סברה זו הקב"ה את שורשם
הטוב על משלו בעולם פי' עבד
סכנו שלם, ואבל הטוב בכל אלו
ורואה ממר ומלצי! לא לדבר על כרת
שלם ומרכושון זו עולם זה. ולכן.

קנ"ו

כך הוא הביאור לפי משמעו הפשט עד"

פשוטו שנאמר בתחלת תורת המוסר

ומלמד = ביום טובה היה בטוב =

כלומר בזמן שהאדם נשפע בו

מטוב ומעלה". = "יום טובה = מזל".

=היה בטוב: כלומר שמח לבך

בזמן זה: אבל ואמר "וביום רעה

כלומר בזמן שירשה בו רעות" ראה

כלומר תן עינך להבין על הענין

הבא על ידי מי רואה לכך במקרה

ואמר: גם את זה לעמת זה עשה

האלהים, כלומר אלהים עשה שניהם

מתאים אחד כנגד השני, ואמר אותי

מסבב על "על דברת" כלומר על

הדברים הנעשים, שלא ימצא האדם

אחריו מאומה, שהוא אינו יודע

מה יהיה לו יום מחר ומה יולד

שאינו כי גם את זה לעמת זה עשה

האלהים. וגם הענין מובא בזה [illegible]

לכל המקרים בעולם זה, ואמר לכן

ובשמחה שבכל השעות דות [illegible]

לך. והכבוד והשמחה, לאמן טובו [illegible]

בכוונתי לרשום ברישום את, הפעם
הבאה [illegible]:
ב. [illegible] את עובדה [illegible] ואמת הדבר
שאמרנו, [illegible] לדבר [illegible]
[illegible], וזה [illegible] הנשמה
[illegible] [illegible] [illegible],
[illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] בכל [illegible]
[illegible]: [illegible] נאמר. כי [illegible]
[illegible] [illegible]". להבדיל [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
עד [illegible], כי [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] לא [illegible]
כל [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible].
והנה [illegible] הדרך [illegible] לומר

שכל חודש וחודש השלגים, לכן נגד
צווי התורה הקדושה לכן נגד
השכל, הם כולם במספר: משה
כנגד חמשה חומשי תורה, [illegible]
[illegible] גומר, כמאמר [illegible]
[illegible] שמור מצות התורה, [illegible] חודש.
ועוד כן: החודש כנגד [illegible]
[illegible]. כנגד מדות, [illegible]
[illegible] המורה [illegible] דרך ורוח ה'.
לזכור [illegible] כי צוה [illegible]
[illegible] להשכיל [illegible]
[illegible]. [illegible] כנגד [illegible]
וכו'. [illegible] כנגד חברת האנשים
= והחומשי [illegible] עולם הזה
כנגד יצרו [illegible]; [illegible]
[illegible] שלמות [illegible]
[illegible]; ושכל התורה [illegible]
[illegible] האדם, [illegible]
[illegible] ונתן לנו תורת אמת, וחיי עולם נטע
בתוכנו, כמאמר [illegible] הקדושה של [illegible]
לנו התורה [illegible]
וגם [illegible] בתוכנו [illegible]

והשתדלתי ומה שלום בהשתי השלוות הרשי"
עם נאמר בלי ופרק בחוק ידו :

והנה הדוד כנגד עצמו אמר הפסוק
(משלי יא. יז) גמל נפשו את לנפשותיכם
ואמר (דברים ד. טו) ונשמרתם מאד
לנפשותיכם : וזו הנהגה של שמירת
הגוף שאמרה התורה כנאמר (ויקרא
יח. ה) אשר יעשה אותם האדם וחי בהם, ועבדת
ה' כתיבה צ"ל. בתנ"י. ובהשגחה וה. וגם
גם שהם מופלאות ומיוחדות הגוף ונפש
שמירת הגוף והנפש, לכן בעת
שחוזר, בכל לדברים שמירתו לבריא
ושבת צ' לשם הבריאות הכרה
הרב צ"ל להבין סבת ומשובח
לפני שהם ועוד עצמות להאדם עצמו.
ולאמור התורה נאמר בכתוב בבירור
(משלי ו. לב) נֹאֵף אִשָּׁה חֲסַר לֵב,
מַשְׁחִית נַפְשׁוֹ הוּא יַעֲשֶׂנָּה :
לכן עלינו יִמְצָא להרחיב לנו
בְּחָכְמָה לחכמים צ"ל. לקרוא
= אשה זו = כי זה נעלה, ...

כל זה שמתפוגג לעצמו מהשפעתו של
ובעש״ט. הכוונה לאמרו, כי אין שמחה
ויראת ה׳ טבעית ועמוקה, אלא
בזה מבקש יותר כח. השתדלות והשגות
השתלמות בתפילה בהתבוננות = להרגיש
ו... עצמו להשגת הבורא שלו. והנה שאמר
כי השתוקקות זו. והנה אם הוא רוצה להשיג
השגה זו בעצמו ולשלמות הי״. לשמחה.
ותורה הרבה ברטו של׳. ובס״ב התבונות
השגות לאדם ברצון שמחת נפש
השלם שבו, דהיינו התשובה השלמה
וכו׳: והוא יותר כשמחה התלהבות
קדושה בגופו ובנפשו האמת. והנה
שם קודם לזה: חמש שלוה ודבר
של לבה, כי אין שלמות לעיונו:

והחוב לעבד עם הגוף הדבר ריוח בזה
השגות של האמת כולו, אלא לבטל בגוף
הבא״. להרבות השלמות, גם וכו׳, להיות
מתברך להשגות בו כוון שמחה״. נראה
מוסבר כמו שלמות הגוף מהשגות
השלמות, ובזה שמחות דבר [illegible]

ומצות צדקה וגמ"ח". ומתנות לאביונים ו
בקור חולים והכנסת כלה, וכדומה
הרבה; ומשום כך נוהגים לפרש
דברי הרמב"ן ז' (פירוש התו') שהוא אמר
כאן בבאור שזה בכלל מצוה זו
מצוה אחרת והלכתם בדרכיו בדרך
מדויק, שבוודאי שהיא בתוך זה שהקב"ה
בזה שאין שום דבר זה שהוא ישר
והוא עושה את הכל, מלבד דבר אחד
אל הספר, שבאמת שהוא עושה את
הכל גם את זה לא יוכל לעשות, וזה
לו אשר הכל בחומר זה לעצמו, גם
בא ואמר "והלכתם בדרכיו
ובלשון הספר, הוא"ל": והלכתם בדרכיו
דומים לפניו". מה הוא מדבר אמת.
כו'". צריך הוא אל מקום אחד לא
שיהיה כל אל לב עובדת בדרך השם
אלא מאוד עובדת עצמו הוא זה.
לעבודה, לכוונה על זה נאמר
מכוונים, אלא שיהיו עושים ואהבה,
ואבל כל אחד לעבודת השם
לעבודה ובכוונה. כי לעבד הבורא באמת

המאורע של הסיור, הבלתי מצופה
צפויה ומוזר, הגה והפכו אותי כל
אותי, הרוכבה, ואף כי קובעת למוזרא
לא עצרה אותי. כי הלא אותנו אין זרה
מתקבלת כיום, ואף זה ועוד שכן
בקורטובה אותה כאילו אודם, 33
שב אל לאותה עלמה, כי אין אשר
מעורבה אתו, ועל". הלא אומר בזו
בבלות: כאומר הלא לנוער ושכב
שערו והטה לעבור קלות לכיום,
עובר על ידו, ואף לעבור עוד עלי
להשפיע עליו, לוותר התאשב זה
": להשיבתם לבדכם בתקרב הזוף =
כאומר עוז". השבת לבדד פורים
בעקבה בתקרב הזוף, כאומר בשם
קיומך הגדול שבזורך משאת נפשו,
כי אין אשר לבוא ולשום לבתחבר
אתכם כדרך כל הזוף ושם שאו
אותם ותדו ואשר תיעדים צה
צה. ולאמת זה בדרך התבוא, הוא
המתולה (שם א. ות.) ולפי נגפ
שאמק ולצבקם כגלו הפעם, כאומר:

שהם משיגים השגות להחומרים דשמים
ועליונים, כן והיה שמתק מתוק.
שמש״ה הכתוב״ צ״ל. בפירוש המאמר.
אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם
בעוה״ז: דהיינו השגות השכל
והמדות, והשגתו השלימות ומדרגה
מהרה, שיגיע להשיגה ג״כ.
עבודות רבות מאוד בעה״ז. והקרן
קיימת הפירות בעוה״ז. ואולם
בהתבונן היטב מטעם זה אמרו
מקרא המפרש רז״ל. שלום = על צ על:
לפי שהבינו [illegible] עיקר ההנה
בעה״ז. כמ״ש שיאמר לאלו וכו׳, ומה
בר עבודה לאוין. ומה אמר מתוב
הטהרה מאין ושלמות עבודת המצוות
ויסוד שרשה האדם השלם רק תכונו
לתו בהם, כאור הטהרה שלמות
התורה מכוון. לכן אמר בעה״ז
ועם ליודע מכה הכרה יש מתוק
עובדה עצמו כי לפק נשכר:

והמחוה כנגד כולם, לכוון לשמה החשב

(דברים ו.ז.) ושננתם לבניך, ודברת
בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך
ובשכבך ובקומך, דורשים לפי הפשט,
דבזה הכוונה שבמלת ,,בם" קאי על
השם הכתוב ,,הדברים" ולפי זה [illegible]
כאלו [illegible] (בספר [illegible]) [illegible].
ואנא אומר שאין לפרש דמלת ,,בם" קאי
על השם ,,לבניך" ו[illegible] ,,ולפי שזה
בני אדם, ואף אלה שרוצים לגדל את בניהם
לתורה ויראת שמים, חושבים שמצווים רק
ודי שיהיו בזה [illegible] [illegible]
ללמוד [illegible] [illegible] את בניהם [illegible]
ודתם בתורה. והפירוש [illegible] את [illegible]
[illegible], עד [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] רק ללמוד
התורה, ואין כאן [illegible]. כי אמרה
ושננתם לבניך = הרי מצוה זו [illegible]
ובכל [illegible] [illegible]. [illegible], ואבל הפשט
[illegible] [illegible]". = ודברת בם = פירושו עם
בניך = בשבתך בביתך = פירוש
[illegible] [illegible] שיהיו בבית [illegible]
= ובלכתך בדרך = [illegible] [illegible]

בשעה שאתה פונה ללכת לדרכך
לשלום עולם, תדבריך הטובה לעומד
והמאזה ביום שנועדו בזמן שאתם
נגד עמיק [illegible] ובשבתך ובקומך
ובו ודאי כוונה צוותה להתחנן בה
בכל [illegible] הוא והתעצמות להדריך בניו
ובנותיו אל מוסר השכל ולימוד מלתם
שאמר [illegible] שגם הכה מהם פסדר
הצה בדצמבר [illegible] ככתוב להלן (ווי׳ וכו׳)
ולמדתם אותם את בניכם לדבר. בם:
והודעתם לבניכם ולבני בניכם, זה
הלא המוסר המוסרי, שכל אדם חייב בו נגד
ילדיו ורבו, ובמשולש שאין צורך
להרחיב הדיבור בזה שהמוסרות מחוייבים
להשיג לגואלת גופו [illegible], עצמם
נראה [illegible] [illegible] כל
מצות הדת המוטלת על האב להשגיח לכן
לכנה העולם עובדין על [illegible] [illegible],
ובמוצר המחלה שאין מבדלין בכוח
אמונה לאסוף פה להשביע בניהם
ובאמותיהם [illegible] גדל [illegible] [illegible]
עולם הבבל, ובאשר [illegible] [illegible]

נשברות ואז הקצורים, ומרגליות דקו
קדמונינו ז"ל": ודי לשים לב למאורות
בשעה ולכבודן בגופנים: "ורכבי". ומצאו
פרטי בתי"! ושם לו ומשך לתולדת צרכי:
בין במושכלות ובין בגופניות, לפי
שהם לעבודת עצמם, שנית בכולל
הפעולות וכפי התחדשות עד שלא
ודומין לתולדת צרכים, כי בהמה
בחה להם רק לבדם לשמור בחושי
ולהשתכר בין המשגות והפעולה:
וזהו כלל ואמרו (נדה מ"ו.) שלשה
שותפין באדם, הבורא ואביו ואמו חלק
הגוף שלו, והקב"ה" חלק השכלי,
וזו שהבדל התבונה השלמה אשר לנשמה
ה.נ.) והוא כנור מהבל תבל
הבל ואין משתמש. ואת כלל הי".
לא הבשר לאמרי ודע לזו כזו:
והנה הדברים שאמרנו כי הפעם
דכבה עמו, שאין לבד שאתם משגות
על חלק חלקי שבגופם. והוא הנקרא
בשם = "פועל ה'" כנודע. גם בגשמי, ודע
שבאו עשה בעצמו, והוא הבטחה

136ט

לספרות בעבר, ושוב בשנות ששים
עליהן ובעיקר בשנת =תשכ"ה ואילך= לאור
שהודעה את כינוס, כי ספרות מאירות
עם זאת נוספה לה ורבים להשתייך לכל
מסורת תרבות ושבה להתפתח גם ודבר
משבר המסורה כי כולם קבועים לשנת
וגם ורבים לתנועה התחדשות:
וכאן הפרק השבועי המאיר
אלה מסודר בשם "ובא בכל זה"
להשיג, כי אך עם שהובאו מרשם המחלה
מלונם ואבדום את גופם, לתורה למורה
שמע, וכאב הרגע לשמוע ושמחה".
כי ירדה". אנשה תם לשעה דור"
ונהם אל שם אבותם עברו בגלותם
כמו". אבי אוב כהן שלמה אורה
לצו כמו אמת אמונתו את אשר אתם די
אנשי ונחה אורה אמת שובה, אולם
גם הבנים סוררים, ואתם זכרו חמה
נכון ואמר כי צרות אבות עלה ואלם
אורח שהוא אצלו לו ונחה לשלום
באו הכל. ואמר הדור את הנשאר
והאשר [illegible] ואמו הנאמן כיוק. אמן

137

לבנים מופרד". הבטוח בעקבה".
לאמרם הנוכרות, ואת ההמשכה מאיתם
היו בבשו בתו. שאלתי זכות יהודות
בפרעון, אך נשאר כן לקבל נחלתו
ואמר ולעניו פי. אבי) ואלך עם אות.
לא מאמרים שאו בגלות לכלאם לעם
בכוונו יותם. דבריו שדור השער
לאו ונפשך חבל התורם לפלא זכות
יהודים שהבר הברית, פי ינם שניור
דברי, גמלה משכו ביהודות העולם.
שלם דבריו אלה הפלא = פלה = אלה
מושכל אם עלון הברכה להבדל
שואל לו שמשה עוד על מה שנים של
יוו על מה שבעבר מחובר בו:

והנה כנגד המודות ונוה שהנא עלון
שבעו, דברים בכו חוות על יהודי, ואמר
שהפר". (משלי ל.טז) גם הלקח לעב
ומבין לנשפה יום, בלילה תוכחו
לבל ומגלגלה - בבני לשכם. בימי
שנים ואלם התורה ועזבו תלמוד, ואמר
מולד אם ברא, ונכנ". והנה תבואנו שכר

[illegible]
[illegible]
כיבוד [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] כיבוד [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
כבוד [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

140.

לעיני כל העם ועל אמונתו ואהבתו
לאבותינו הקדושים ושאף בזו מלאו
שאף לאבותיה יען צדקתם לעולם
בעבודת ה". כאמור ט' ואמר הכתוב לדבקה בו
ט' על אלהיך ולדבק בו ולאהבה אותו:
לכן בסוד הבנים נגד אבותם, ושמע
הבחירה להתמיד באהבה ובכל עת
הדבר, ובפרט המאור של זה הדור:
כי אהבה עזה השי"ת. בתשובה נגד
התשובה בתלמוד. ורמזה כמה גדולה.
מאורות הגולה, בשם אמת המאור הגדול
אור הגבה". לאהבה ולשמור לאבותי כמשי":
הלכה". מגלו נאמר: הבורא אבי אהוב
קדוש הבורא עשה ושמיעה, לכן ורצה
ה". מתוך מעשה בנים לאבותיהם, לכן
כי דרך המלכות היא בנים לא יאמן
בם, ואמר חז"ל: כי אשר קדמה באהבה:
לכן נאמר כי המאהבים יאהבו.
כאשר אשר ישים בעולם ואין יאהבו
מאמינים צדיקים. ואם כל מעשה
לפני אדונינו ועל. (וקדשתם אני ה'.)
דרכי עולם של הבורא דבר נשגבה:

141

אבי' ודניק ה"י. ג' אלפי ווף
כי שמרו אותו היטב, אותו היטב לו
נאמר אלא רואו היטב, כי אותו הכפר"
בשעת אותו הי' אלוף אותו לפחות
עצמו הוא דורש, פתח שאותו כדי
את אוריש תכף ובאו לדברת הראשון
ובכל משפט את כוונת האוהב פשוטה
דומה לו שיש לו ידוע הרבה אלף
שאל למה כי הוא ותבקש עשוק
לפתח הטוב ודם. את אותו להצלתו.
אבל הוראה הדברים האלו כך: כי בגבול
תופסי' באחד הב סיני נצלוני. החלק
סבורים והלוי הם תנועה. לפי דבר
חד אתי שאותו הטבעיה בקלה, לא
ובוא לא הסוף עדות אמת לרמ
הצלות לעובדה, אבל לבקש אלוהים
אורחות האמת דבריו אבי פנים
של המון אחרי, טפה, ודעת כהן
הוא טבע ודאי לכוון גפי. תוצאת
הצלות הצלחם. והשלה כבנין הלק
בכל האומר, נשא סברת הראשונה
בפי מעט האמת, כי לא הראשון אלה

חוץ שהבינו ושהרגו לשמה מהתעלגה
בשלמות המצות עצמם. כנ״ל. ב השמת
כבוד השי״ת. לגלה עליהם על נדעלם
עמ ב׳ יום על שופר חזק מאד. עכ״ל.
קבלו תשובתו ומצותיו עליהם והיה
בעבור כבודו שלמנו לשם לשם
הפורה למצוה, עכ״ל. כי הקדמת מאמר:
ומפני ה׳ ועתיק. ולהמצות מכוונה לדבר
פי׳ = ולמוד עצמו התורה דורש: כלומר
דנשמתו וחפצו בדרישת המצוות
והמדברות, ולשמוע על כבוד עצמו,
ולמכוון גדול ומדל כוון בראותם
ולהשמע מזה, כי בדורות ושפלו כי״
חוה פתקא׳ וזה גדבא לוי ועמוק ופוסקי
מחוזר שמעון מדעים תמלת נשגבות
הפניני: וכאל שואב כדבר זאת וכל
זאת ומעק. דהמסו כיבוד הורים
ומוסים, וזה וכל אם לפה שאינו
מושכת בתורת המעשיות, תכנו ולעב
כל דברות המעשיות, כי לא שלמה
ופו צמים ואחרים מחובת המצוה
לשמוע, שעפו לכם זמות הצדדים

ומתנהגים המעלה בתורתו ועל כן
שבלבם שלא הבינו המקבלים את
המצות, אשר יסוד זה לקיומה תורתנו"
בדינו ותרי"ג". ולכם לשני מיני
שונים. אלהינו לעבדו שמירת המצות:
הרכבת השמות. תולדה בזדון המצוה
והתשובה של תשובה לכל בהם אל
דברי קודמות למקומם. כולן שנה
נתלו להם:

המצוה השלישית היא נצ-
טוינו ולאהוב את השם כמש"ה. ובדברים ו. ה.
ואהבת. את ה'. אלהיך בכל לבבך וב-
נפשך ובכל מאדך. בעיון בדברי
אלו השייכין שצריך שתהיה האהבה
חזקה בנשמה ובמחשבה ובדיבור
בכל לבבך, היינו בנשמה שהוא
בלב לשונם". ונדמה וכו'
בכל עבירות נמשך הנפש". ואלה
ונשמה ומחשבה חוץ ממצות אל".
שנאמר אף ובכל את בני ישראל
בלבם שלום ושמו: ובכל נפשך
הוא בכל כלי המחשבה, כי מצוותיך

הרוח עוברת דרך [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible]: כי הדבר [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
הדבור, לפני [illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] הדבור. והנה לפני [illegible]
[illegible] [illegible] / [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] / [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] – [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], כי [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

1945.

הוועד לגבי חברת [illegible], [illegible]"
כנה [illegible] עם [illegible] [illegible] על כל
זמן [illegible] [illegible] למחלת עצמו, ולכן
[illegible] [illegible] [illegible] כי יותר ממנו [illegible]
מי-ל מנהג בפינו, חוץ נקל [illegible]
[illegible] מחשב עבודת [illegible], [illegible]
משום ונועץ בגופה ורכושו, כי [illegible]
ממון [illegible] להתגרות בה [illegible] [illegible]
[illegible] תולדתו ורכושו להציל את ממון
[illegible] [illegible]. לא כן את ממונם [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] לדבריו;
אין [illegible] [illegible] [illegible] חבירו, [illegible]
[illegible]. וגם בחוקי [illegible] לגבי [illegible]
[illegible] ש' [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]" [illegible] [illegible] [illegible]". [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. עד כמה יש להגיד [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] לגבי [illegible]
אם [illegible] כופר [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] לאמר [illegible]". ([illegible] [illegible])
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]".
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]

שמחה ודבק לקיים מצות אהבה זה
והיא יום תגל בה לבבך כי אני הוי'.
ההרגשים, ומחשבות של דבקות בהוי'. וזה
בה'. לכבוד לאו קיום מאמר זה הרבה
השלמה אור הכל התעורר ההתעודדה של
השלמות זו הל'. אני הוי'. כה'. זהו השלם
התכלית הכרת ההתכללות שבדבק, וממשלו
והכל אוהב מצות כיבוד הוריהם לאביו
ואמו. לעם זה כתה אלו שהם קרבנים
להשגחה הכלל פרטי, ומשאותם של
השגחתו את מצותיו. כי יש עם צוף
שלמים ורבים התולדים של הדבר
כאמור ועוד, כי ההשגה בשחוד אלו
ההורים דומה למה שהשמור באה
הברכה אל תבוא עור כי יוצא הן
הגלוי זה וגם להאות כמול: כתלה
אור, את כן הכולל שבתכלות זה
השלמה, וגם לפנה אשה ואלוד אתך
משמור תאכו, ואם קוימו את הסכינו
בקיום השמר: השוה את אהוב
את השם את קדשם ואת הבנים
לשמרו, השלמות שהכל. השוה.

זכרתי שמעתי את הדברות את שהבאתי
בדברים שלשה ודברים הפוכים
באמצעי רגלו, שחיתו ולו תעצבו
דברים עד כמה אמשפה יהודים, לומר
כי כתבתי דה". לכן יש להדגיש ולהבין:
לא הבינו בכל שנאתו ה". כמו
שכתוב = והאהבה עצ". הרבה לקרא
בשם = ... = ואהבה משלך ...
חבל הדבר בתוכם כי: ... = ואתנו
עמו כו". הדבר ... באמת בלב
הנשמה באמת את הדבר, ואתנו עמו
את אתנו ועצה אלקים לקים עדים
ודאתנו כאשר אלו ורשעים
קדשים כלולים התורה לשמור ...
... אהבה, ועתה. כל אחד שהוא
בין אלוהים לשלמי עמו, ותקוותם
ואתם כולם, ואין מעשה כי ... אלוקים
באלה אשר את מלו שלהבת ואשר
כתבו, כי הוא עבד הוא כי נאמן
בלב הדברים, עד אשר ונרצה אל
לפני הדבר חכם בהיותו עמו ... כמו
השלם חכמה, והשלמה בכח.)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
3.3 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] ב מאמר [illegible], השונה
הכתוב לומר שלא [illegible] עדיין
[illegible] הפירצות = [illegible] = [illegible]
לו = [illegible] עם [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]
= [illegible] [illegible] = [illegible] אל [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] לשם [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] כי
[illegible] = [illegible] = [illegible] [illegible]
את [illegible] אל [illegible], [illegible] [illegible]
אל [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] אל [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
אל [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
אל [illegible] [illegible] לו = [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] - [illegible]

על ה׳ הטוב. והבר הגזעו
כי הכירו על ה׳ שלמות את הגוי
השמה. וזה בווו המוח הכולה
מונת ד כש המודד הזה. כי
לפה דער מעזמיו הזה כוונת לגרוס
השמלוות בהשמה המוגל בונולה
לוועו ובלה, כבי זה שגרוני וזנוה
במלה ו ונוה: עגל, עגל, שמונת
ומולה, לפי פר בדב שלום,
בהשגו הפוכה בדוגמת.
שלום משה אלו השאלה ושלו
ספרנו נגם, ואולם ספק כי אמג
השונה זה ונשוב אמא פרוח
הפעלות הזה שהבלגת שנים לו
ושלום כוו״. הפרשה שבוו כן
בשנת 3 ווווו כוונות השנים פ.ה. וקורת
להשפעה אל פ שרים שמונה דע
את הגולם שלב כוו השפה
מונעת, לגד זה לא ששמה!
כי צבות ונבדו את אלוהים ויפה!
לבבו, ולרגם לפה מאפה הפטו,
הלוג. כי ונבו זהו ונב כהן. שם

בסיום למוד בחוג להנדסה
הכימית [illegible] בתעשייה
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] בתעשייה כמו [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
שלום "שלום חבר". [illegible]
שם [illegible]-[illegible]. שלום.
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]:
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] 1993;

[illegible]

כמסופר בגמרא, הלל הזקן היה אומר
תמיד: [illegible]
[illegible]
[illegible] "[illegible]", "[illegible]". כמו
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] [illegible]". [illegible]
[illegible]". [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible].

בס"ד. יום ה' כ"ו סיון התרס"ח.
דרשה לפ' [illegible].
במדרש רבה פרשתנו [illegible]".
[illegible] משה [illegible] נבחר לה'".
[illegible]: כשבא [illegible] כתיב [illegible]
[illegible], כיצד קרבנות [illegible]

ואלו בבני הבית, אבל הצדקה
והדלקה נוהגין בבני הבית ושאר בבני
הבית, דו"ל. הקרבנות אותן מכפרין, ואלו
פושע, והזדונות מכפרין בהן לפושע
ובין למזיד. דו"ל. הקרבנות אותן נוהגין
ואלו בתחתונים והזדונות בהן בעליונים
ובין בתחתונים:
ויש להקשות על אומר זה, על זה
שאמר הקרבנות אותן נוהגין אלו
בבני הבית, ושי ח"ו. נמשל לזה אות
אות ופה". ואמתה, ואלו שאין להן
מנע להקריב, אנ"י. בהגע שאין בהם
דין הנשמה גו"י. אין דין ואין אוצר
לעוד דבלו הגן בהמ"ק". כל"ל בהם
בו". ומלכות בית הבמדה הלשה טו"ל
דמגיבין קרבנות אף על פי שאין
בית בנוי. וגם אל מוצה דרך
נוהגין הבדיקה גם בעליונים:
הלוו זה דבר אלו"ה ומהם פוה
אל הפלאונים כלום קניה או שניה
יש בניכם, כלום אוא". יש
[illegible] ונמר, אות ישב שוע ה". בה". והי

154. (* ראה מכתב 169)

א.נ. היקר המורה הנעלה והחביב

אשלמי, אשר התארחה בביתנו.

ואת מכריו ומכירי הבחור יותר, שכתבו

לכבודו, כיוון שהלכתי לעולמו התשובה, עבה״ג. ע״ד

דבריו הנעים כי יסכים אתנו ע״י אף כל

לב רגש אך להכוונה עפ״י. בימים

האחרונים אחזתני חולשה וחלישות,

בהכין לו צדה לדרך וכדומה, ומתנצל

לפניו, שמרוב הטרדות לא עלה מהסיבות

לא נזכרנו לענות לו עד לגדולה כמדבר

תשובתו עכשיו. והנה נודע לנו

אחרי בואו ביתו, כי כל חלק. ואולי הצאן

המחודש ובא אלינו, כמו השנה,

החדש, השבוע, היום, ואף אז

השעה להעיר, אשר כמדרכתו,

ואנו מכיר נכבד הבית אלינו ברצון

הכבוד וכו׳. כי לא לכל אשר נשאר בביתו

המוכחים הגולה ובית --. ואם הם הגה

בשתים ועבדו חפץ אשר ואהב

האדם זהב וזהב וכסף, כי הגה

החיים אשר בידו ואת האושר באושרו, ובדו

המשכן כי אם שמונה ... עם צאנו

155.

פירושו, לאו צוה לומר אלא כי הוא חפץ
בחוק, ונפסק הוא שהוא שנה הזמן
ונשתנה לגמרי, ופירושו בפי הזמן
[illegible] דוא לשון פרטפוט)
חוק ומשפט הוא שהוא נרשם מאז
כך ע״י הזמן, וה׳. דמה לומר שמלא
לחת רות בסמוכה מופעה, ובידו
הוא פורת חוקו הזורע, בשנה זו
בערב: ומשכר לאמר שפוג ע״ז.
חקים שבשנה בזמנו ושמירתם
״ק שדתי כאלך חוי״. והדבר הוא
עלמ פירוש כמו ומשל הי״ דבר
בו. ושמירה שלמה כי [illegible]
בזמן חותו פירושו, מדה שהוא מוש
שנכרנו. ואחר מזה שפרשנו פרטי
לא [illegible] פעת חוה, הם מורכבים
פרווים לכבדם בכל אלו [illegible]
כי חוים הם [illegible], ולא כל אדם
[illegible] [illegible], כי הדבר [illegible]״.
כתוב [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] בימות השנה [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

בין לבינו ואחרים ומשונים מפני הכחון
ובין בהמי״. הנבלים, הרשעים, ואחרות
פניהם נדמה, דהיינו שאינם צופים
אל העתיד לבוא, שזה הוא סימן החכמה
ואמרו בהבנת דבריו ״הרואה״ למען הבין
בעין שאמר שהעה״. (משלי ו.ו) לך אל
נמלה עצל ראה דרכיה וחכם
ואכן הנבלים והסובלים ללא דעת, לא
ישימו אל העתיד בוא״. אכול ושתה כי
מחר נמות. ואלו אמר החכם כונת חז״ל.
שאמרו (ברכות נח.) אורח טוב מה
הוא אומר כל מה שטרח בעל הבית לא
טרח אלא בשבילי, אורח רע אומר כל
מה שטרח בעה״ב״. לא טרח אלא בשביל
עצמו. שעצה זו נאותה לאמר על התחדשות
האמנה בזמן, יש הבדל בין האדם החכם והנבל
לבין לאחרים אשר יאמר, כל מה שטרח
בעה״ב״. לא טרח אלא בשבילי, כלומר
שהטרחות הבורא עשה לטובת האדם
הבריאה שלו ובואו לכאן ולא ושבע
לבטלה: ואלו אורח רע, כאומר אם
בזמן ההתחדשות לא נתחדש בו ומצא שלמות

הוכן לו להבינם, כי אומר כל זה שטרח
בעה"ב. לא טרח אלא בשביל עצמו, כי
השלם המאציל בעודו בכבודו בלעדו:
ועתה אחי אנוי לכבודו לכל הכונה:
כי הנה בכונות השנה המצות שלה
הקב"ה אדון הנאמן לנו אורח נכבד
הוא השנה הזאת, אבל אמנם לא כבדו
האורח כהלכתו וכמשפטו. אמנם
דברים טובים אשר עשינו במשך
הזמן הזה, וזה השורה לבוא לחושים
בבוא לעת הפסח לשפוט על מעשינו
ומחשבתנו, וזה עשינו לכבוד האורח
הנכבד הזה, עכ"פ. אבל עלינו לכה"פ.
באשר ההרגלים טרם עוד אומנו
לחבבות מצות ומע"ט. ולהרגיש את
ההבדל נכבד אשר מתפאר בעולם
השכר הבא לנו. לכן דברים
טובים ומועילים כמו לבוא בזהירות
ומעשה בזהירות לשמור ואנחנו מצות.
והנה נמצא הכי מחולה, לכן עלינו
לנו השנה הבאה אהבה טהור רצון
ועלינו ברכת ה'. השלום:

בין אדם אחד לרעו. מה שהפכה
גורלנו ומה טוב מה חלקנו, אם
היינו אוכלי חסדי טובה וכפי המאמר, שלא
כבדנו את מי שפסול לכבד, כאמור שאו
הכבודו מות". בזמן העבר עלינו, אשר
הסבה גרמה אשר עשינו כי חבלנו את
המורה בכל מיני לצון, בדבור ומעשה
בלהר". ולגלג בליצנות ותנועה,
בזנות, ובטול הפה, בחלול שבתות
ובמאכלות אסורות, בגאוות הלב,
ובשפתים כוזבות לרבות פועה, מה
שעשינו בשם הקודש כי כשזוהי אומה
עלינו פחד ה'". והדר גאונו בקומו לערוץ
הארץ. אם כנגד התגלות הרבות
והרבות שהודם דש התורה, עשינו
גם עבירות מוחדות, הרי עלינו לשם
ולגלוף להכיר תורת אל אדמתנו. ואם
מאחר שאין בידינו לא משלמת הדין
והמדיניים המבקשים לחם, שאין ערבות
החולים המונחים על ערשותם, לא מבינות
[illegible] ד", שאין משלם דברים המפורשים לצדקה
ורואנו וכו'". מה נפלא בודאי לעתיד:

פט/

לבלתו נקבע לקראת הבאת חמ"פ
עבר ימינו בחושבו על הצלה, ואומנם
נשאו כוונה לנגד הבאת [illegible] הזה, ומשכו
[illegible] בתפלה ותחנון. ונתנו את השם
לעבד [illegible] הטובה [illegible] בכל אולי
[illegible] הצעה כזו, עד שלבסוף
[illegible], [illegible] כי [illegible]
[illegible] [illegible] לשכן [illegible]
[illegible] כמעט על [illegible] כל [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] בלבו [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible]! כי [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] כלי [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] כן [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible] את [illegible] כה". [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] כו". [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]

עליו אלה אל התפלה למרו, ומורם
העבד, ואלו דבור עמא ובקשתו והפוך
המודע לסמא לו, ושם שלמר לה בכוונת
המשורר ולהתלם קבב"ה — הן שיר
המעלות לדוד שמחתי באומרים לי בית
ה'. נלך, עומדות היו רגלינו, ששם את
שערים שבלו וכו'. עדות לישראל, כי
שמה ישבו כסאות למשפט. לפי דרכנו
נאמר, כי השערים עשר חבר לחברו,
השערה הם שערים עשר שערים, וזו שקר
שאב כנ"ל. שער וזה = לבעם הכסאו בב
ה'. ואלו שלמו ואל קדשים עמו לשפט
כל עצורם לפני כסאות בית דוד, וגדו
בשערים הולה לשעוד אות אמת
בברכתו עשר לתבוך בעשוונת
העבודות לשונם העובדות ית' לעד":
שמחתי כו'. שלם ואל שערים שבלו ז-ה
דבשתו כל השערים עשר חבר" עדות
לישראל. ויעידו העבודות אמת
שלו שם פול בעשק צמאם, ומאב,
לאה בזו הודעים הגולה להעיד
ולהתלל טוב בעד ישראל, כי שמה

ג׳ ואחר חשב אמר והודה לשם טוב. נשם
שלחה רבינו אתו. אחוה נלוו לאות
חשבר הפנמה לפי מתני שבזכות אמן״!
שנעשה בתודה האחרון לחוה נלוו נאות
הפרה אובתו הצלן, [דכבר אמרו נדממנו ז
ובפרשם הכאבם״. עיי״. שאמרה אובותינו
דוברים לשמם ואמרם על פגרותם, הם
פארוות הצובאות מותות על חשב
ובעל האדם בו צורתו, כן נתפיו בהם
ערות הבנים הבאים אחריהם, אע״פ. והטעם
לאמר שגם בדבורם לשמם נודה
פרקן״. להפות לדור אחרון]. אם כן והטעם
לאמר = אחראו זאת עשו קחו אזכרת האורך
הארך בפלגם = הלוו פנה אל הרחבה :
כמו״. ושתוה כד. עי׳) זכות האורך
לאורות שאמו צבי, לצבן. [דבוכה
ומפלה נרדפים באורך מאז אחד להם
דעכר בהבלה הוא הטובה להחזקה״.
שהוא בגל הפעלה והרגל]. ואמר
= לפורדו אחשב מחה = ורב עובדה״.
[כי״. לק כי חשב, פמורגז״. מהדבק צו.ב)
שנאמר הי״. חשב עלווה. והפעלה

שהכוונה שם לרשות כבוד שמרת הכהן
ואומץ כן הוא, כי אות צלוק אמץ תגבו
גאוה ואותה ותש. כו״. שם בו צד אבד
דבק גאוה, ואוה שאני מאמינים, כי
הראשה שבודינו אות ושקים, והוא
צורה שנהפכו עם הכלוים אמן
וגו״. השאלה שהחוד להשוב להגיע
חלק אחד אחד שמן, ואחד הלבן, ואז
מחוברים לפנים הכלוים משלך, כמ״ש
דבעה״. בבטן בהמן״ / דה״י. כט. יד.
כי אתך הכל ומידך נתנו לך.
ואתנו עם נדעש ה״. אשלי דת נדב
אמת ודין עלם. ואשה רבות
אבותם ערשים שנופים לכל ואל
האופן זה דבר. השאלה כי אז תמכר
כפירוש לעצמות, וזה האפשר הרב דוד
ותובו הכה-שמא, ודאי השאלה לגמרי.
על אחת כמה שזה שהמשו גוועים
הוא שהשירים ושהכון לעלוים
כל דבריהם ואתו עמו אל הכל כו״.
זה ואשה דבר בלמד עליו בו למד
כח ועצם ודי דשה לו את הכל

הנה לא ה". הכל על זאת. לא ידעו
אבל כי אין השלם = צדקה = להבין
הצלחה עולם, כי אמנם הצדקה אלהי
להתאחד עם האמת, והדברים לכולם
בהי בקשו של השפיל סביו: ונראה
אותם קשה בידכם, לפי גודל הבדיל
לפי כל הנושאים = אור הבריאה האדם
בהי אמתתם = כאשר הכל האמת
ב... ה". בהי אמתתם, דהיינו
הרבים הכוונה לכל בהסכם וכו'.
שהוכן בידכם = על החטא אשר
עוד הכוונה להשכיל שבנה, דהיינו
להשלים כי זה אמנם הצדקה.

שאין סיבה על השלום = כאשר
אומנם כי לשון כה". השלם אשר = הוא
בכל להבהה". אשר אמה". צריך
הרבים, אתה שלה ומצא את האשר
לא מאוד כשיגר הרבים, שובו שובו
ולא כי ברכות אמנו והלך אחד
אשר חדשה. וזה נאמר דברים בזה
הלא הם כתובים על ספר התורה, וכו'.

בתבואים, ומש"ש בדבריו רבינו שליט"א
בדבר מסוים, ומוכח מדברי הא״ו דבריו
בחיי בשוק המסוים, וזה דברים
טעם דבריו: ומוכח דההלכה להתאסף.
של המסוים) והנה לאחד מאיר בזה דברי
המחבר, ומזה הכרח המוקדם אות ושם
ובהמתנה והמודע טובות אצלו מה
שהוא חייב שלוחם (בשוקם) מוקדם
שאמר מצוה. ואין כאן דבר הכרח
מוכרעת כ״שאת חשוב הטוב, ואשר
גילו ובוחר וישן לשונו לעשות מאין
מולה זהבו לברות מוקדם.
ובכתבם נאמר. ורואה ד׳ י״ד.
אם מסוים שבוע ואין מסוים. וגם
כלשון אמר אם מסוים לשונם קודם
בגו המשך שלום, ומסכם מסוימים
ואחרי כך עצמו. והנה לדעו
שלו דבריו ואלה תורה מן הספר
עד טוהר לבעזר על מאמר =
ואין מסוים דבשלוחו אלא שלום
בה. ול ה״. לתורתו? ומה לנגד שלא
קודם המשך? והערוה בחוזו;

עפ"י דברי המסורה שבכתבי שמה
והחלקה, אלה הם גם הן הלכה המשורה
נצב מלא משמשת המובן שמעון
לו, הכתובה מחוץ לה הפשוט, עכ"ל.
וידוע הברכה. השני מגלה דוחה
אלא שאף הפשוט בעצמו, כי"ל על ימי חסם
המכוון, והמשמשו בו מרוחק את
הנשלם ודוחה משמש לדחות בהם ונצחם
כמוהו, והכבוד בו עד וסופם שנאמר
הפשוט בעצמו. נמצאו אמצן כי ידועים
ההפרשה אל המשמעות הם שונים שהן
מוכרח, הכוונות בעצם ידועות הם
מתמוררים אצבע משתמש, הוא על מנוח
בשניהם המובנה המשמעות למשמעותו
הפשוט אלא הכוונה מתכוון, והשני הוא
כוונת הכתוב, יש אלא נתפרש הוא אלא
עצמו, במשמעות הכוונה הוא נתפרש.
עצמו והמשכו לכוונת הכתוב. ויש פי
ממנו הכוונה על עצם בדבר עם הוא
לו עצמו ואינו מובן כמשמע".
ויש מקום משמעות ואם הוא".
ואלו מכוון כלומר שההבנה משמעות

168

לכבודו, ולכבוד מדרך המאור
ושל הלכה, והבין מהמדבר ושל
תערות בה על עצמו. ולזכות לה =
ואלו מקורו, דהיינו אלה גדולנו.
לפי נאמנם כוחו". בדפי תולדות הצדק
והאמר = עניינו ושורשו על השמים,
כי אורות ואותו מבקשים כמו שאומר
והבשורה לנו בהר שבועות, ואם
שלש אלה נשמה " וה-ל ישמו
מעל לכם רחום".
והנה שלום ואתך ואחד מנפש
והחלק השני. נמצא בספרי נוא" 16. כי בו שם.

169. : שמך 33ל 157.

המערכה הפורמלית,

שלטון רצון ולונטריזם הנוכחי ממשלת
הברזל של החוק.

א). רצון חזו החוק לנשמה כבדה
על מסילת הברזל, מסילת החוק
כי דרכי החוק נדמו ברגליו כאזוקים
לחבצלתו במסילות ברזל - רגליהן - חזקים
ומצעדים בלי כל פחד וסכנה,
הבדידות חלקה, הבכיים נחברו והסו
לאושר, הבקשות והשמחות
מכוסים בגבהי ברזל חזק. והטרוניה
לרגשו בכל הבטחונות והשלכות
החוק.

ב) צורה הסכנה המשקפת
בנוסח מסובך!! לפרקים
הרוסבבת המדינות לוחץ להתנגד
וברור הסבה, תצוירו הבדה
התפלגות העמדה בראש הפוגע
בגופה ברזל ונשמתה אינה עצבה
ומחה משנה לראש וילותי,
ונרעשתה בגדולה המשכת ראש
את כל הפוגע והמתנגדו לרצונו.

וכמו הלינגוויסטיק ומוצאתה ותלויה
הם מסוכנים מאד באין כל שכל וסדר
לגלוי הבדה הנפלא והמשכל הר-מד
ברוחה שהיא המושגית, המתגלה
על מרוצתה כל עבר ואין להפסיק
אין לעצור את מהלכה לבל יהי בדרך
כל מסך ועכב, ואין על הפרוגרס אין
המחשבתיות שלו בעצמו נצחי ותאוות
לכל לשפטה אין להרדמות עלומה בשנה
אין להגזים כי את הבדי הנפלאים
הלינגוויסטיק בהבנתה הוכחה
מהפכה לזנק אורח בלי סדרים,
ותמשוך ויהדי את על הפרוגרס
למדרגות: הגמול מבואר, כי
דרכי הקוים נרשם לנו כמו מסלות
ברזל לצד המהיר טוב, ומשובצים
(שלטשיטים) של חדשים מודרנים
וחלפים זה אחר זה, ואין מי ומשיק
אותנו על מסלות אלה הלאה הלאה,
זה הוא הרסני לאיש המווה
של תורה לרשעה האלה את כל
הגיון הלינגוויסטיק שלנו, זה מושך

171.

אני תמיד הכרתי, לרגשות אחד
מהבית עקשנותו וגם של נחמה
לסלאווה, ואת גם כוח של אהבת
בשנים, ואת כולם ניסיתי רק אחד
הבלתי מוגבל לבחירות הפנימיות
בלי תכונה לסדר ומרוצת
הכל שמה פנימית הייתה בסכנה לעלי
הם בריאות המשפחה, משפחתנו
ועם ישנו בשם שכל עוד.
והיו מודד את אשר מרצות תמיד
המודד בדרכו לקבל והיה כל מוסף
והמשך, ומשם למודד את המשפחתנו
שלו בעצמו מכובד בתוך תחושתו
אני בתוך עצמותו, כי אני אוהב הבית
בהדגשה מיוחדת תרגום בסגנונים
בלי כל ספק ולהמשיך כל אחד
הגיע ולהיות נפשם לנדחפת.
צוער הגעתים במשפחה
אחד ידעתי מול עבדים
לעמותם לעת המשפחות [illegible]
כי המשפחות. [illegible] [illegible]
[illegible] ניסיון ולכן [illegible]

בהתחלה זה נראה כמשחק זה
[illegible] שנה וזה [illegible] ".
כל אחד לפי מצבו, והרגשת [illegible]
[illegible] את [illegible], [illegible]
[illegible] מלאו [illegible] [illegible] ו[illegible]
[illegible] את" לדרכו. אולם לא כל
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], כלם את [illegible] [illegible] [illegible]
כך כל אחד ורד בדרך בכל
[illegible] כפי [illegible] [illegible]
[illegible]; [illegible] כי כן [illegible]
[illegible] [illegible]-[illegible] [illegible] [illegible]!
כנראה כי כל שנה [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] את 12 [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] לפי [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] בכל [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] כל [illegible]
לבדו; [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] אחר כל [illegible] [illegible] ומאות.

173.

וכן בתפלה ואמרו לאדם בעה״פ.
ואתה חי, ואומר בתפלת אדם הבעש״ט.
[illegible] שלא ימצא בתפלה הבעש״ט
ונכנס כזה, לבעה״פ. ואתה את
נפש! הפתבתני כזה נעוש
ורצו בתפלה הנפק בבעש״ט זו
של שנים מכסה״...
לעה״פ. פעולה ואומן כזה בתפלה
כוונות בה״א חסם עיונים
לחוץ לנו לעטות ונשרפין
הפנים. לבעלים השלמה.
כאמור הפעם. (בודקה כו״ כה״)
לא כן ואמרו המעשים ביום השבת.
ואמרו חז״ל! (בב״ ס״ה) אומר פ״
מאוד בו נאמנו, אומר פ״ שאם
מאה דבקות על כן ואמרו המעשה
ולו המעטים בשבת, ביום השבת
ביום ולהשלם השבתו של עולם
הפסד מלוה כנגד שכרה,
ושכר עברה כנגד הפסדה.
ת.ב.ק.ן.ה. ו.ת.פ.ו.צ.ן עוד סוחר:
יש״ יום״ה

174.

עושה כן ותמה ברוחני.
ותכונן לרוחב.
(עיין שלבעת" ש

בילקוט משלי רמז תתנ"ו.
ואמר ר"י. שמעאל בשיר
השירים הנקרא אפריון. ואמר".
עשה אמן שכ"י. אברך. בוומה
שזה הנקרא". שזה. ואומר לילות
השרות בנחו ורחוו עם צו
שעזרתו לי כמה הם
מלבחום וונתי, בוונתו שמה,
שלבשם הוד והדר. לפק
נאמר ברוב עם הדרת
מלך.
בספר הקדמת שמן שירי מ"ה להח"ד פ"י

הנה באמת הבדרים הולם הירוני
הן במי נכבד בותבנו עלינו רוב בני
אדם המשנים לא מאלים דברך המונים
ולולן בני עולם ולפה מאלים הקלרים

הואת עצמו ללא והתערוו. לעם הפאה

כתב כמו רבו מכחות הפוגעים לדברי

המשמים ומשלים מטלים על הארץ הזה

יפוי תאונד בעת הפגע הרם לעוררם

צרים להציל אותם ישלם בגופם וגם

כלם ובגופם ונתעה רגליהם דוופחות

לות גם אני לא ואמתק פה מכלים

הליך כי לא אם כי שעירם בבשלק.

מורה שאתי על חורף חורף עורף.

חורף רבה. חורף משולו. חורף נכוף

לכה ולק גדל חסם ומשר ותנחם דב

כל סוכנו ומשר לגו ויתן עלפת

בוד ושכבה בדות הולבות רק חלק

בודה ומרשים מצלחים, והבו דיונים

רבים הבם נולדו בהבר המושב

בנים ולדים ומשר יצא דבם כל

אנם עובדים לארווה אמחדים להשכל

הולך ומבדם ותפל בעולם ונאמ

בני! עם לבבו להשוב

שתה ואתכם ועבגו עליהם

שלעושים הן בעני גדל ומשר כגלם

176 ט.

אחר כל הענין אשר בשער
לעבדו המלך יודעים מחשבותם ויודעים
מאוד כי עליו דבר משפט והדת נתנה
שאין להם כסף ומעלה, כי אם לאנשים
מעשים טובים ומעולים, לכן יבאני
שמעתי ועתה לפני דרך הים הגדול
ושלטו באשר תמצאו גוי וממלכה
אשר ישב לפני, חזקו אל ירך
לבבכם כי בכל מקום. מקום
אשר תדרכו כף רגלכם תמצאו
די מחסורכם אך שמעו בקולי
והשכמתם והלכתם לדרככם, ושאר
תהפכו לאנשים אחרים ותצליחו ותשבו
באשר תמצאו ידכם ושבתם שם
עד אשר אשלח ולקחתי אתכם,
וזכר מעשיכם תביאו בידכם
ולכו לשלום. כשמעם ויתעצבו
הנערים אך היה דבר המלך אליהם
לחק ולא יכלו מאוד, וישתחוו ויעשו
כמצותו ויעברו דרך הים, מעבר
לנהר כוש, ויבואו אל אחד החופים
הרחוקים למרחק הרבה מאד

לאורחה צריכה עליהם לנתחיו
עלא לובניון שמה ומצאו פתח פתוח
להפניהם, יוצאים דרך הפתח החצר, הם ושקד:
הג'שהו ומשימן, הומוד צען אחד משקינתו
בודד מכוד ומש. והשני ומש
מכוורות, לכה כוח ומכה טחן.
והשליש ומש שש נוכחו מאוד
בזעם ונשפר השלום. הכועסים
אומר להם בוויו בתי עלי מוק הפכדס
מוק מנעו טצ ומרכם מאתו הנוו
הפכחות. והשני ומר להם מדלו
בתי כנסיותכם ועל כליהם לא תתן
והשלישי ומר להם בעולם מספו
הכל הבפכו בתי מקדשים ותתפו
בשלום. והבדים ג'. בוו על
מוק הפכדס, להם השטן ורוו
בו כמה צמחים נוים, כמה
[illegible] ינים לכמה פכחים למדים
לכמה שכות מעשים ומנים
מעוקחים. לכמה מתי מסוו
בו משוררים ומצוירים. שמה
בכבות לשנתות אים ותוכים [illegible]

שעורים, וכמה נהרות מקלים
שם הכפר הבדלח וחורן השורהם
ופמה מתפרים עוים. ואולו ומעודנו
בפירושו, והיה מתנים לשקו
מחוזות ומה עדרים. גם כלו
וחזרו ההלכה למתנדנים. ואז
שם ושאדים אחד ושם מתמים פשדוא.
מות. ואה נמצא כן לזה הדשין השוק
משמן השתלים ונהפכו ישום
מעל קרמו, והנה הזוחד נמשק
קודר תמונה הכפרים, ופירוש
פיתוק והתנודים למרווה ולאו סכ
מפה למתנדות ואז שאול.
והנה השני שפה לי מאל ולה
בחרניים מד״ן יכל לבו לזועק
ולפנים צפר לפוד ומול עכר
התעלמות שם לקח ושם בהלע
ואז המון המקבח במקנו מאד
בעינים ועשה שכן מאמנו
וגם שכן בתנאים ולא סף מבקש
עוד נכלים ומחבלות מלכו
הכן לצאת חוותו בהנה. ולבן

כה נפה מעגל את עצמו ומגלה
את הספו שלוכה המשיח ומשיג
ה מאוד והמשקה כי מתמיעת הנוסף
ב עצמה לא היה מלאו נחת כמו
נפשו ומאמר יוונה מכל עולבה.
ואיש השלום, לא שכן שנו
כרנלים הוצבה בעצמ, יוכל הבין
הכין את לבו להבור שפכל
בדנלי הפרדס הבלין, הכבד
לדעת את שבחם ואת אנשים, תנועה
וליע ולולנים וכל עליהם בזמני
הבוכות והלמרום ישלכ שם, לבוא
עד הנמשדים מצגים שלבום,
תנוה שדרים של גלופים ופלחות
ס גלגלים לונדן לעשון הפדלום
ו כונתבם לנאסם, יזין לתנך עלכון
הב ילו תוים הפרדים והמשכנים
ו לתציוו שם להיב עמג מודו
שמים ממכונה עצמ ישלפ ופדא
ה פלאיו מצוותם. משמחה [illegible]
ל הבלות הקדכות ו[illegible]
דולם ישכב בו ועוד הוכחה

בו נעשה הסדר התמלוני שם בעלות
הפרעות והרדיפות והגזרות והשלום
ומשפט הדין להשקות את ערבות האל
לעסוק ולפעול. גם ואלו הנוגע לנו
המשקיות ומשפ שכתו נעם הבילו
חורף ונפלאו האל ושם לשמוע הפרווו
לו גם ונער הנוער. ולמן כה עם
ולא רוח שם עין ולא שום מדם
ומשפר עדר ולא הפרשים גם
ונעתם ולגמר השכל שלו הדברים
המשלומם וזה". שנודרו רק ולות
ואמן תעם בתכלית ראשו התכמה
הלוו פרוו שיתוח בעל הפרדס
ולפעמם לשלוו משלו משיוחיה
ומצאו בפרדס הפאו נוו טבועם
ולא הגל שם השקע ותאוותו לדעת
אז הפאו גם לאו גם הפאו ושכר עד
הפתח הפנימי ודו תנאתו. ובכל זאת
ולא הפה מתחלק בתוך האל ומשל
חוצות המשכו נוגע בו עצמו להשלים
ונשמתו את ונפלאו את בעל הפרדס
הפאר, ואת עדה לגרותו, אז גם

[illegible]

[illegible]

[illegible]

182. וכמעט שנתגלה
עולם הזוהר
אלו טעמו המתנגדים שלפנינו צדקה
בשנו מגמה לפנינו והמעגל.
ומרוק לחם אלהי קונתו
חורבה לגמרי. לאחרונה ובאו
השנים ולא מאיר צמד הכרים
אל הפסוק והצדה ולך חושך ערבה
השמש כי כושל מאיר גשמי בגלות
עצמה מאודם עד בהמה ולק
בם הלוך מסור בכבדות
רבה ללא לוחד יום בהמה
מכפסת הכספה אין חובה כי נשמה
ארוכה מגשר הוא ובהגיד אשר
פתח השער לגאון השערים
והפולחן שאין מאין את כל
המאין ישר עלה ולשלחים
והוא הוא ומאז נעור אלוה, השמים
הפורדים את הגן ואת השוה
הכוח הצמח שאין מאין את
כל השאר באין ובודד אלו
ישאר לעבל לשאר אך הוא
אני ורואה הולך נודד ושמה

מורה ושופט לעמו. ואולם הכלל
שאמר את ק.ל. בן גוריון לראש אחד
ישכרו מצאתו פרותי זה האש שלותו
ערה ונצא להתחלק בישוב והתחלק
בתוואתו יולו מרה השם לשונתו
ותמך לו בשם נפשו השלום להלך
מחוברו בדגשתו והוכח ישוב יתמו
לו הכוש השני בדבוו [illegible]
שמה כי לו נתן לו רשות להתלוו
שלם כן את ישוב ובוו אל תאק
אדם מחר לגות חזרה
הקבום הכנפות ישוב שם בתוכו
ובלצם עזבו בכפו שלוו נדה
כי בוו אל קרבו ואבן מלוו
ושם בגולה ובשמחה גדולה
ולשונרכש לשמרש עם השם
קבלו שם בודה. ולשונה
בוושה רבה. ואבו שני
הבושם הולה נלוו את הפרכה
לו הרוש לשוו יחובם ודוו
את הכזכך ישוב בוו בו והתחיל
דברנו לישוב אל הארץ

כאשר עברו אנשי הטנקים בדרך
להרוס את פסל המלך. והנה הולך
עומד לאמנו עבודה משחת מואש
ופוחה לשבר לעבד המלך מגדה
עלה ורכב פסלת אל ראשו לבן
ואם לא כיוונו הטנקים ביורד
לפני פתח השער אשר דבר יהודיני
משפחים שם ואשנים אותם שוטים
שלשה סוסים ואין איש מהם עובר
בו. ואכ לא אם בפתח אחר אשר
ואמרו אותו על אמת מו לשן להדה
והדל אנשים אשר כבה בתמונה.
עומד הטירים והדבקות מפתחו.
ולהיה להם בוור מאורף קשה
ואמרי מלבלכין ואמרו הלוו מלבדי
ביה המלך ואנו המשמרים
פורענה בשכור, ומשתחוים ואומרין
לשבטו באורף מרחים ואהה הלוו
שלא בידי באוטה כתובה,
ואל פתו אתי בוו. ואשרים
חרבו אותו ודבקוהו ואמרו לו
אותה בלו שפוו, אלו בושה עלינו

לבוא אל בית המלך פתאום.
חבל לך סורר שבא אל החצר הפנית
אין אנו. בית המשתה חוג אין עם בתוך
ההיכל ושבי אחר הרחוב ולהלה לבוא
ים סר וזעף ושב אל אנשי ושם
ומסרו המלך ומוררם לשפכם שם
ואמרו בה בדמין ימים פה.
לפני המלך לא רוה. ולא
היה ידע הפנים המשל הן
בגדו מבית כווי ושם ספו תמוה
מתחנן להשקב הככרה פתאם ערותם
השומעים. כי שאו ימים חל רק
הפרסים, ויראו כלה המינשים
ומחכו את השערה הבוז לגרוגרת
כבינת חורכת להלק. והנה מהבר
לפני כתוב אל המלך. ושאחר
ותבואה משנוא ומדי ובואחו
לפני המלך בשלומו. אמרה
הבכשתו. ובו בוא לפנים
ושם נא אל ימא ונלבה וברכתו
שאו חן ותסב לפניו, ושאלתה גם
כל מרים. ובסבר אל אחר ולנמשו

184

ויאמר אדוני הארץ יוסף שלחתנו
בארצך מאוד היא טובה ורחבה ולא
חסר כל בה. ואני כי הלכתי לטייל
בשדה הפרדס מצאתי ואכלתי
תפוחים ולא מצאתי מה טעם עליו
בעניין שראיתי הגינה, הנשגב
והבריכות מלאות ותחנות. ואיך
מהם אוכלים טובות ומרגשות.
ויאמר המשנה כדברו אל החכמים
אותה אדוני המלך כי זה היה ומאד
לאכול כי הוא בשל אוכל נפשו [illegible]
בגן הפרדס, ואתה יוסף בן הכהן
בראשו לדעת את טובו שבפתוחה
בצלו כי ידע חכו מאתקים
וכלו מתאדם משאת המלך דבריו
גם האוכלים הטובות יוסף המלוו
מהם שפו בדעתם. [illegible] שיש
אוכל בדוק מצא ויאמר לו הטובה
לפרות וגם הטובות יוסף היה אם
לבדוק ואתה בוא ואראה את הגינה
יוסף אתה אשל. אכל [illegible]
מעצבו בידו ובוא ואתאחד באדו

לשונו הוא דבר, לא היה
דבר נעלם ושמר לא הגיד לו,
והנה הגיע המשל אל קצה הרעיון
ושכר לתמונה ישנה. הפרק גדול
ששם את פסוק עם פסוקות השפה
כלם. ושמר שם עד עולם:
וזה הערך הספר שכתבו:
כי שם שלשה כתות ומחלקות דעות ודם
בהתמה מורים להשמים בדעתו העולם
הבהבה, כי המשנה הנחות ומשם המשפט
של הכוונות הגופניות לעשות מעשה
והמעשה תמיד שמור תורתו השמים
בכל אשר תמצאו ודם, ולא לבד שכם ומה
אדם ונפי'. ולא שתמצא להשכיל מהם
הדברים, אל לעשן בדברי הנחה ולתת
בתוכה להושענה כי יש גם חוקים את
אדוהם, ומועדים בכל מעשה ומחשבת
בעולם, בהבית ובשדה אבל, שום לא לם
הבלה כי אך אנה תהיה בזמנה, כי לא
לבד שכם ורעות שנותם שכור כספם ומה
בעד אשר נתנה שמור תורתם
את נוים המתמידים בדעתו ולעולם ומעל

[illegible]

[illegible]

[illegible]

בדיוק להלכה. פירוש גם שאינו נפסק
הלכה, שאינו לפסוק אלא [illegible] ונתנו
רשות לכל לעבור אורחות ומשם ארוך
צריך להדבר עם אחד, אנשים רבנים
השונה הלכה, גם הוא מוסר של נפסק
שאמר גופא מוסר בזה שהלכה בהלכה
כי אין בלמוד, שהמבינות הפסק
ונשכר, ואף כי הוא שמתמצא בעניין
שלמות במקום להתמכרות, שהוא שאין
הלכה כי דבור אין אמת והגדרת של
וגם ושם ללמוד, ואף כי נעלם אינו במקום
פסק ודבר ונגלה הלכה לגמרי. הכל
בכל צורה ואין בדיוק להתנהג של
שיתו לעשות פוסק שבוש מבין ואם
המשמעות אין עד הוא בדיוק גם בזה שלא
הפשוטות במשמעות, ושם, כמו למען
שלא ובלי במחשבות דברי הבנה הלכות
כך בדבור ועל לא שמו בענין ה'. ואף
הלכה כה שלושה גורו לבני אדם
אמונות לבם אבל לשאת אותם ואם
אלה אלם להם.. כי עיקר ואם הוא
ועל שאלה: דרך צורה מבין ואם

בשם ד'. ג'. י"ז תמוז תרס"ח.

דרוש למהפה".

כי ביום הזה עבר ילעם שנ"י. לודבר
ה'. אל משה אחרי מות שני בני"
בקרבתם לפני ה'. בצאת ובאו אהרן.
ואמר עדת בני". עח.
ואמרו". כל המורד בארצות של אומה
דלי אהרן מובטח הוא, שיהיו בניו ואח
בתוכו. ולי". עד"י אמש:

הלה והפכ". הוא יום עת". לשבירה
כי בו ירד משה עם לוחות הראשונים
והעגלה". למשה לשבירת מבדר מש
לכתב, והראשון שעגבה". ויתב לכן
הוא יום שבירת שתורם לראשונים
בתורה, ואמרו". בשנים בצאת
בין אהרן הרבה צרותם לכנס עם
אהרן והראשון הוא צרות התורה
כי הוא גדול מכל - וגם אחם
לשון אומרים מרבה בבני". ואין
אני פה שעבר בירדנו הלה צרות

הסורה כי הזיו גדל מאד, ולשמחה
הן הפעם שלמדנו צפיה על שעורו בזוהר"
ויעתנו בזוהר". הצלחות ותפוצתו גם מעלו
הצפיה שלנו לשנה כי גדלו ושפרו
הצלחות לנחמות ולעובדות זוותנו
לנחמות ובבוקר הלך ועבר. —
ואז ובעוד בחדרנו ביום הזה, ישן
הזה לנו נחמה קצת במחברת"
שיר". לצבר אותה בזו זוכרן בחדר
התשעה". לאמר לך את ותשעה". מספר
ועוד אותה צדקות מספרת, ואשר
מעל אלו הצדקות נסים הם בדי
ואתן מספרים זוותם עבור תורתם
מדי ערבם הזה ואמרו שמחו
ואת על התורה שהבדנו ואמרכו.
מה אותה ועד מספרים עלינו, ומה
וחשבה. מספר השנו עם את התורה
ספק אותה צדקות מספרת, מי שמחה
בזותן הזה נותן לב לשוב, וכאשר
תבחן עד זה באתנו ועוד מצדקם
ולמצבים זוותם ועוד! שוב לנו לבשן
של לב ביום הזה, והנה כזורע".

כשרצה הקב"ה. לתן תורה לישראל וכו'.
הביאו לי ערבים טובים - אבותינו והם
ערבים אינו קבלם הקב"ה. נביאנו כו'.
עד שאמרו בנינו והם ערבים. אמר
הקב"ה. הרי ודאי ערבים טובים, והיינו
דכתיב מפי עוללים ויונקים יסדת —
עז". באמונו". הכונה שהקב"ה.
רוצה ערבות שתהא התורה". כלו'
תתקימו ערבה אצל ישראל ויקיימוה
בפרט. עבודות וכוונה כן את האבות
שהעבודות להתחלה לבניהם, כי הנה
נתנו בניהם הכוונה להתנועע בכל כחם
ואחר שכחם להשגחת בניהם וכל
דמשפחם הן המה, ולמה אבות אינם
בני תורתם לשמירת עצמם שלשים שנים
מתחילים לחזור כן עבודה של דורתם,
ומתכונן הנה הישראל אמונה בה'. ותורתו
ובטוח כי הוא ותיק ומחזיק מצוה, ופה
שלמה בהוצאה מני תכלית חשן כן.
פ'. התורה והמצוה, הכלו את הכל
שלהם עם כל דורותי שלמה לעולם
שלהם בהם מעוללים עד". התורה והמצוה

196.

לאמר שמשתדל לעזוב בתוך לבדו"! וכו
להם ללמוד התורה לבטל קל בדיחא
האלו אינם נאמן כי גם בדעתו לקבל
כבוד התורה אלו נדר ערכה ...
ערכו". אמר הקב"ה. אלו לדוו ערבים עלי.
והמשך אם אלו על ביתם ותפוד.
כי סט"ו. הבתים והנגד את שהלב
האבות, ואנו רואים כאת הנוגע אליך
המשנים בה' והר'. את שלא הנדיוו
כי בתים נרים וילדו להם = כאשר
שהגדל הבן ישיה נר לאותם.
ההיה יודעו אותם באומר אבותם
והמן ניסה נר לו והרבה הבריות
שנכנעו להתפרנס נתן". ובאותן הנה
רכ". אותם הבתים ה' חוו חוהבותם.
ולבד את שורק. הטי יש דחוותם
קלוש ואמת.) כי את והאותיות
אלימו להם נרים, ואו שהמשמה בנו
הפ". העשה בלבו ווזה ערכה שתה
לב עם ודל עוז להדרוך בתוך
לבדו". הנה ושום בלבם אהבת
התורה ורואה שאין, והם שואל בו

[illegible] עפ"י [illegible]
הי' שלמה יהודה [illegible] בן הפרנס [illegible]
ונודע בו [illegible] כנודע [illegible]
[illegible] הוא [illegible]
[illegible] כי [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

שלדבר אמת־ויחידי רבים לא הבינו
ערך השלמה, ואתנו אבד את השלמתה
והרמוניה, עד כי רבים חשבו שלא יגיע
ישלימה על הדבר ולא ישתתפוהו, והאזין
הקהלות הנאמנים, כי נשמה אחת
ונרקמה ומשגת עומדת על בסיס הדברי
טובה, תוספות, ומספלת, ועוד דברים
כולם שבהדרכי החומר והנפש וסודותם
ויגלו שמה כל תגלית כוחני והשפעה
מאפיינות. ובחומר זה לא גם חלק מלא
מכל ההדרכה הכוחנית, ומשפחת
השפעה מאפיינות של הדברי, עד יום נודע
הכלל הכולל באמצו, והשלמה, תשלומה
הדבר בגדר. ואולי עוד תכריע פנוי בשלמה
את השלם, שאו שלבין הגושי בהכלל חומר
ואחד הכל ואותו בהם את הדין, ושלו
דמה זה עם עבור שכרה והשגת גבולה
ונלוים לגרום לנו גדול, כי ערך השלוכם
הוא כערך שלמה והשובת השלמה
והכה בעוד שמן חורים בזה ובעתין,
שאין להובתן של "דתו" בשלמויה
ועם זה להתהוות של רוות כי "חוק".

ב רוח נדיבה   נבר טעם
עיני רבת אל צה, והכרזו לדעת את
כח התלוחה של המשכה אל הבית
ולשבר אשרה לרושה והלו חלותה
ומשלוחה אל גדי אכימו חושלה, כי
חיוו טוב בעת טלדי ערק התלותה כי
רבה הוי, אוצ ורוו הטובות לקחתה
לשער בלבבה ודות טובות לשכות,
שהכח בעיקבה וגשות נגלות ללמדר
דרכי הרשות לסדר גודל בנים, ולשלום
בשבת ועמי בין אמה ה' ואו אמא לו
קרוא לשמא אשתו שלנכי, שנכי
אלו לשמתי בינה לשנכי טדי, שכואי
בצה להפאור כי השפה פתו נגד
חוקן כלש הבית, ולכוח הכח בכל אמת
סדרי הבית, כי במתוק הצדם פתו
נשלות הלק ברצש שמל פה ומחנכו,
להשפה טובה ואתה טובה לקראלה
כי הכח תעמד לו לו הבית בגלל
חופה. ולמשל אור לו לו הלתואלו
אשתו הבית ואת את להטה לתת
שלום הבית בדרכי האמר, שלום

על מדוע, המורה והפוגה, ולהשיב
בתנאים שלו, המושגה והדעת, כי
הויכוח המשפט הנוגע בבית, והשגות בעניין
המורים על המעשה, ובעיקר שהתורה אמר
ותמיד בחצות ובשעורים, אבל, לפעמים
שהשגות על התורה באמת, הדין כמו
כמותן מגלגל ומכרעת על בתים אלו
תמונה עם השגחתם אתם, ואמר נפשולה
בשם בית, על שם תכליתה להתפורר
בכל פעם תכליתה זה לקבל משפט
אתה כמעט, ואף קבועה לה בכל פעם
השם בית. ונפשו." גם כרשם
אמרו בית זו ושתיו. והנה שעלה
שבעת שנה". דברו אלו ואמרו, המעלה
שמגדל בשם טוב ושמו המעלה,
ותמונה על עמם בתורתם ובספרתם
רוצו להזכיר עליהם שם אמת, ואין כל ספק
כי בזה לראות בזה שהיא נשלמת
חלק בראשית בזה. שהמעלה גרם כל זה.
והנה גם אתה שמעתם שבעת שמו שבתם
של תחי. הזכירו את רוח חי". המאמר
הזה = ושפיו וולדתו: כיון בזה

ש מדינות השונות לפחות הכבוד והתהלה
נתפרסמו בפני גדולה עד ש כולם אמרו
אשרי יולדתו. כי אמנם אמת ש לפי
הכלל אשר רבים התהלה לכבודו הכותב,
עד ש שמה יצאה גדלה בכל. ב כותב
ובפולניה אשר דרכתי. השמועות אומר
ב מדינות ובאמריקא התהלה עד ש...
ארצות, הארצות הברית. ושמה ורשמה
לשמה לו אשכנז, באמריקה הכרחו לצאת
המסכת מדינות, ומודפסות למשא הכולה
ובארצות השונות לכבוד ולהעמיד בארצם
ותורה לבני עמו ואחר השלום עד שבין
עם בתוך לשבח צדוקים, וכו'. כאן
לדברי שם אמת גדולה על כי הוא התלמיד
לזה, והשמחה הגדולה החרוז לאמריקה
הבאות. ובזכרם שאמרו אל אחרות
פה עמ'. ובזה נאמר יולדתו
בדרך זאת אומר לזה ואתה נפשם
לפי שאמר שמה בכל מקום ודרך
אומרת, עולה בה דרך על יצאו
[illegible] אשר נשמו נאמר ...".
בבחינתו עמו שאמר הכתוב בשלום

חלק עפ״. יוסף וספרתו

אמו ב בחרותו, לעפ״. בדרך זאת אמו

/בברכו אותה הוה משה שבחו, לפרשתו

הזה סבות המאמר אשר הוה בו, ובאופן

זה כדברנו שכתוב בזה לשון הקדש

אשר עליו בזה. ולא כמו להלן הכתוב

הזה, בדברי כ״. מתוך בחלק (עי׳ בו׳)

שאמר = מתוך לשון שספרנו אותו בתולדות

הן עודו לו לבת עניני׳, כי הדברים

המאמר והתלבשו, שהם התוספת על

לבו הפרק בעת שלבו לו להתפלל

על דבור ודבור, ועמו הכונה

אשר בברכו ואמרת הברכה לשמה על שכרו

בקדשו, ודעת שהעניה עשו לאושנו

/להבדמו שכה לא שורש, לעבדה לו

סהדים, שכולם בהוים לדבור ולעשה

כתובה לתורה״. הדברים הראשונים

/והולכים התורתם והדרכים, בזה אותבו

כשמו, והם הם הקהובו את לבו אמנם

/ופועלת עלינו הברכה עד שהם עומדים

לו, גם עמדו לבת עולמו, כי הולכו

המשך על הכתוב בקדושים הזה

כזה ולמטה, ומי שבא להתבונן בעשר
אות מן ערכי השורשים והספירות הללו
שהמונות הם למדות עליונות מספר
על דרכם שלא תמיד שבכוחם שונים
מאומדות הנוכחה לו ראות ה״. ומההצלחה
ההצלחה והמשטר הרב מאוד שבנפש
להתגלות בתורת ה״. דברים כאלה
לא שבת רעם ולשון תמיד בעיונים
והשלמות מסודרים ומלבישים, וכלו מעלים
ונצח הכלל מלבושו את תלבושו ומלכותו.
וכל זה נושאו את נפשו ונפה להתעלות
תמיד בדברים כאלה על הדרך ושגיו
שמם לב הנער בודד יותר על כל אושר
תחתיו תחתון:
ירוד בזה הבדלו והבינה העליונה
המעלה של המושפע ושבות עד כולם
שינוי הדור קודמים והנהגותו ושבו
ומעינו, וכלו תקן בהתנהגות נפשו
הדור, והדור שעבר ידין נצח
שמפני מה דורו וכלו זכי. שינוי
הדור בהתנהגות השלמה והמושפעה
בכו ובנוי לגבה שישו ושמחה וו. ב.)

דרש כי. עוזיו בספר שבט
דפגמות שהם בחינות הדור נפגמו
שפגם מצרים.
וגם זה המאמר בא להיות כי כח הק
להשם גם על כל האומה כי עוז"י של
ישראל ושאר אומות העולם מכפרת
על העולם ועל בניה, עוז"י. תחנונים
קבל כל האומה, כי אם הכלל יום לו
קדושת השלום מחלוקת, שערך השלו
וכל הכלל והערך כל הכלל-בכלל
וכו'. שאנו להפסק שלו. קלקלת
הדור עי'. בראשו, השמים, ושם
שאנו בישעיה ג.טז. = ויאמר
ה'. יען כי גבהו בנות ציון ותלכנה
נטויות גרון ומשקרות עינים.
ואשר המחבר בזו להכרות כי
הכל סיבת שיגוי קלקלת הדור
ומולדת תורה קלקלת הדור, והכל
גם זה שאל הרוו בתהדרת קל.ד
שערת בזו להכרתו ומרודתו של שו
משמעו, ומשל של כלת נשיא בסוכה
משמעו, ע"פ עז"י הזו להיות השגחה

הנושא של תורה, והנה שלמנו
בפרט שלמדנו בדברי הרמב"ם ואמר
כו'. השלמות [illegible] שלם לו
השלם לגוף במשפטים. בסוף [illegible]
המדות והכוונה של המתכונת
להתכונה של השלשלת ודבר
ערכים, לא לבד שלא [illegible]
עבודה בכך שלא [illegible] למצות
[illegible] להבא לשלמות שלנו עם
[illegible], ועד עוד [illegible] לשבת
שבעים בתורה, [illegible]
לומר את לבבו שהיו לנגד
התורה אשר שלה בנו". בלי
[illegible] בכ"ו. ואמר:
שבעולם. שלו [illegible] שלה הוא:
ושהם שגם בזה, [illegible] הרמב"ם
[illegible], של [illegible] מעלה.
לעולם [illegible]". לשלה, והוא [illegible]
[illegible] בנושא [illegible] על דרכו
הדרים [illegible] בבית
[illegible] הבור [illegible]
[illegible] לעבד [illegible]

207

לעבודה מעולה ופרודוקטיבית
דרכים המעשיים, ישפר כמות ותשלום
ומשכלל את הכלכלה ומתקן את הבניה
עפ"י דרכי העבודה והטכנולוגיה הגבוהה.

והכן לומר לעשר פועלים ולכל בואו
הן אחת הסיסמאות, כמה גדולה משמעות
המשפחה בחיי משפחתם, שלי".
במשפחה נהנו שני בנים הבאו
ובמשפחתו, ושמה גדלה הנוער
והעבודות עיר". את הנוער זה". במשפחה
לבנות הגשה זה". השחתה כולה
במשפחה כולה כל". ולהכין את
אישה לשבט אל משפחתו הרבה
לעבודה, וכו'". הוא צריך הכסף"
להשתלמות על.
והעולם, ולעשר פועל לשבד בואו
לעבוד כל נפש שפיר, תרבות דתי".
ובעיקר כמה גדולה השוו במשפחה
וקרה פעמים עבודה עבודות על
השתלמות בבית אחרים, לעשות עבודה
לאחרים.

ועפ"י נקבל [illegible] לכבד בתורה [illegible]
בנינו ובנותינו לתורה [illegible],
שמות [illegible] במצות ה'. והנה הוא
השלם [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] ה'. [illegible] [illegible] [illegible]
עד [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible].

דרש ב"י [illegible].
פי בדין הזה [illegible] [illegible]:
ב"מ"פ: שתורה אני מצוה [illegible]
שתורה אני כל [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. שתורה אני כל [illegible] [illegible]
מצוה אני [illegible]. שתורה אני
[illegible]. מצוה אני [illegible]:
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
כל שתורה [illegible] כל [illegible] [illegible]
מצוה אני [illegible]. [illegible] [illegible]

209

עבדו את ה' בשמחה". בכל הספרים
כאן שרויים על השמחה שאלו הספרים
הכתובים וודאי מאושר הוא כאן. שרוב שלו
חוזר ושונה כרבות על השמחה מתוך
האמונה את השמחה". ואם השמחה הזאת
היא הרגשה עמוק החיים בזהב.
ועל כי בא ושמו לעבודת ה'. לחזק
בלבם לעבודת ה'. שמע אמר
דבר ה'. מה שאלו ה' ויספר להם
על אותו השמחה שהיא שלה ומתמיד
לעולם ומרד לדור, ולדורות זה
הוא נמכר לבני על כי הם עם ה'
ועל כוונה שיש בהם השמחה
הוא שורש כי הוא עבד ה'". ושוב
"הם בכל ישראל בה'". ומאוד שלוה
לבם וסליחה צוהלים — ובשורה
לכם יש השמחה הזאת אור השבוע
ושמח בכל בוא ולבות משמחים
עם שרכות עבדות הדלקת
חוה התורה: כי השמחה
ושמח בישיבה על עמי חוורים
ושמח. שמחה עם ואל גיל". בפסוקים הבאים

ה״ו. ישראל [illegible] הקדושים
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ה״. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
בו כמו [illegible], ישראל אל
[illegible] לשם ה״. לכם [illegible]?
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] לשם ה״. [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] לה״. [illegible]
[illegible] [illegible] לעבודת ה׳? [illegible]
[illegible] לנו ה״. [illegible] [illegible] [illegible] לה״.
לאהבת ישראל בתורתו ולעבודתו?
[illegible] לשם ה״. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] לה״ [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] לה״. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]?
[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible].

2///ל

עד שנגלו לעולם מבית לבית

ולפרנסם בכל התחבולות והאמצעים

והמערכות הכל, כמו שכתב

הכתוב הנה לא ינום ולא יישן

[illegible] בין השמש. [illegible]

להתייחד שהכוונה והכוונה [illegible]

לכוונת כמה [illegible] [illegible]

ויהיה הנה [illegible] [illegible] [illegible],

והיו [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] כי [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] לשמוע [illegible] [illegible]

[illegible] גם הבית [illegible] [illegible]

[illegible], [illegible] והפנימי [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] שניהם [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible], [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] שבתוך [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] לשמוע:

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

כל השתדלות ורצון לבל ישמע
שכוונו להשפיע נר ה'. בתוך
הגוף, נר ה'. נשמת אדם טוהר
אשר השאיר דבק והלך, והשגי'
מכסו והנהגת הגוף בתורה
ועבודה ומצוה עד של ערה.
הנה כבר אמרו "לשמה". הנה אחוק
כן כך דרכו לשם שמים אל כל ואו
השם אמר, ובזמן הזה אשר אברהם
ללמד שהורה אבי כל ארח השם אמר
מצוה אתו בתוך". ועוד שנ". כנה
התהלך את כסא". מעשה".
כשאמרו בחוק ובא והבן זו
השפעה הנות שבת שאמר אשר
אתר שתהיה. ואמר ד"ף אמר
דגמיו הרם ואתנו נכל לעמם
כאמור! הלא השם נהגו ופעלה
כלמה הקטנים אין נשלה אל דברו
דבר ובו הכל, אלא אי אפשר השם
והמצוה שאין מעשה לה"!
אלה אשר השמע והשגה,
אלה השרו אשר ובהנהגה בתבונה

2/3.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ". עוד תלוי".

[illegible]?

[illegible].

[illegible]

[illegible]?

[illegible]!

[illegible]...!!

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

לדעת אשר רוחו ולהבין עצמם
שאין הבין רבי'. והשפ"י. ורבה אין
אין שהשגת הרמות הקדושים כי
השגתם לא אשר ואשר לגדלו ולבאו
להשגת אל הי'. והתפלל במקום שבכן
הי'. לוהשפ"י. אשורה"י. אלה אשר
משכלת הנה לעבר השמנות הרמות הכלו
משוער מאת השגה. ולבורמנו עדי. הנה
ובלא יאמר בשם אלו שחורה אין כ
מאת השגה מאומה אין בוהשפ"י. כי בו
לעולם או מרחק משלוה גוי אחד בארץ
לגם השטן בתוך. ועתה פקד לבני הקב"ה.
אם לך גוי אחד בארץ דמה
לאלהים, ואם המכורים כמה הוא נתן
פה קדושה שהבנה לשכנה עד
שמעו לאחד בתשובה שמנה
וגדלה —. אדרל כמה הבורא בתלה
ובלומה הרמנו אין לבורא אין לשונה
הדור בירנן הגה, כי ממש לשמוע
לדבר נפלאות והב" שרם המשך
השגחה בערב והשפ"י. והאור
שיתן לנו לב לבין ביום הקדוש בלא

שתורה אתו בעוה"ז. ותורה אתו בעוה"ב
הכוונה ועבודתו מעולם הם כל השתדלותם.
ומאלו שהשורש בלב בתורה ולעבודה ואמונה
שלמה בה'. לתורתו, אמת הדת הכל
פה ולשון תהגה אולם דברו ועבודתו אשר
את הבורא עולם שלמד ואתה תורה שהלכו
אשה, וכל הנשמה לפניהם גם
בשמעם עם הילד השתדלו רשע בלבבו
שכל, הנשמה ויראת ה' תמיד, ולא דין
הצאן צאמדו ספר השתדלו שיתהוה צמד
ואשה לאשה וירא ה'. האהבה והשתדלו
על דרכי התורה והיראה עד כי לנו הנה
אשה בשכל שעשן בו ואמונה שלמה.
והנה גם אם השתדלו הצאן וסבות משמשה
שלמות הבריאות להשם ואבדתו הם". ואף
ואשא על הדרכה מצות, ועוד". לבו הזה
שלם לה'. בכל לבבו עד כי לנו צדק
את צלמו להיות נפש חי. ואל יתן
השתדלות בחוקים אגורת ה'. ורצלו
שתורה אתו בעוה"ז. אם גם הנאת בו
שכלם אשר השתחרו האוהבים בעוה"ב".
ה' סבות שנית לתורה אתו בעוה"ב. וכו'.

הויכוח הנפשי בלבבו נעשה נורא
בדמיון לעולם". — ואם נשים פנימה
אל לבנו בימים הקשים הללו. מה נאמר
ומה נדבר לבנו על עולם שלפני בני".
הנה בדברי אלה הקדושים בלבנו שתיו חזקה
כי לא שמעו הדורות זה". ובדמיון לדורות
העבר, תחת זה, נשפך ששון מרה ואבק
חשך העמים והכפרה בלב העם עד
כי לא ידע מאומה הי'". ובריתו נאמנה
בדבר". ואיך כי מאתם השקיפו השונים
אל דמותם לבנות לכנס אש של הנשמה
לתבון לבני בני חי"... הלא כל מאתם
הקדשות שמעו מרה נגד מחותנם
ורחמו משפחתם שהשכיל על מדותיהם
מאוד הדורות — ובחסדו נשים נדבר
לפני השם מאת אהבתו לנו קדשים כבר".
הם אלהינו הגדולים והגאונים יקרו
לשלות דברו את מספר, כל זה שמעו
אל הטל דברים ואין הלא שבטי לבו
בשבטה עוד קם עוד רוח בו כלו".
ואם נשים בינה הדבר לאו ופלא
בתמים עלינו:

רק זאת הבנו הבטחתנו שהבטלנו
לנו הנקדה". כי לא מטפחת אפו נזלו
שלא מטמטה הבורה משפוט, ראוי לנו
להבין והמחבר". תורה הנקד. שטה
המחלנו בהשלה לשלנו אמרה".
הנקדה". שנרדם שלנו ושמחנו
מאושטה לאורה לשמודה המחשבו
ושטנו, השמחנו בנקבנו כי"ז כו". –
והיתה עודנו שהשאם הבטל לנו
רבים בטפלת מאמננו בתן הכוח
הלא תנו המדינה שנמבוד שלפורה
ורדופה של קולה הבטן גורם, רבו
הפכבות שמסבדין מאד שפה הכפה.
חוה לנו ורתם לנו והכל הלשה ומם
שכולל כי בחוו בנשם עד משבה כל.
שלה לנו שמטמקלנו עבבה לוחם
אותנו בתורת מלא שחוום עודום
ואתגלגם לאולם ושלומם בבא".

ב"ה. ה' ג' תמוז תרפח.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

עוד הם דובדבן לשמחת אצל
הקהל עליו. פעם אחד אמר שמעתי
אם בני המלך לבושה אותם בבגדים
לא די בזה שלא בשבה אותם הבשה
ונשבה החוכמה והשמחה לבהם עד
שנכנסו עליו לבקר שלושה בחורים.
ודבוק כך לבקר עליו שלמה גדולה
לפני המלך דבים קמים עליו, ופחד
בובהם לבקשו שלום המלך להשקיט
הבדי. ולדעת דבים באותם, והוא כשה
הבדבים הללה הפנה עניין בחורן נכשה
לעולם. ואז די שומע לו רוצה ללא
לפגען ואז שמים עדיו כבוד
הכל כמו שכתוב כולם אותו בני
המלך, ואלו שנכנסו גי"ע. והוא לו
אותם אשר לו הוצא לו שים בטחון
כן שלומם רוצה [illegible] ואשה וזו לא אותם
הבגד, ואז לו [illegible] [illegible] את [illegible]
אחד הבגדים הצאן שלו.
והוא בגדיו לפני הבדי. ויהיה
לעוד אחד המלך בגדיו והוא אחד
הבגדים שלו. והוא ב[illegible] [illegible]

הפרח לפתע שלמה עוד והב, ויאמר:
מות לו, לאו לדי לעצרת של איש
טאמה אשר בלחתו את נהפך לאורה לו
[illegible] שבאו אותו אל דתי ולאין יעצב
ועל הלך ובכה; ויאמר לו איש השם
מה לך כי תבכה אין לך תשובה על
טבעה ותתן לפני אותו על המלך
והמנוסה ותפל לפני רגליו, ועד
שואלו לך ותהפך לאוהב לך במקום
ויאמר [illegible] לאוז לדעו על
לך [illegible] אשר שהוא מאד מאוד
שהלו היו עלמו היה דם. ולן [illegible]
ונעלב לו. [illegible] [illegible].
בבר דבר ועדם [illegible] [illegible]
[illegible] לאמר דודנו כל [illegible]
וכל [illegible] [illegible] [illegible] דודנו [illegible]
[illegible] ורנו כל [illegible] כודנו
שהודם סלם [illegible] [illegible] ורעתו
[illegible] [illegible] [illegible], ואנו [illegible]
[illegible] לכל [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

ים של מתנוצצים אלוה ותרבה
כאר להבין להשיבתו חו"ל. גורמים
וכונה להם רשות הפלה דוידמן.
שלי על בולבד מזה מזה ומכה
עצמם אלנו שיתן לנו המכה
ענק כוונת בית המלך, ואמר לנו
הטובים שתק כזו גו". בין המלך
ושבט דורה להם יוצלנו כמלוכה"
מתנה טובה של קבוע גמזו ושבט
שמה וחתי מבקש לאוצה אהבם שדוד
וטובה המלך לבנים מתנות בהן
ומרוככים אלנו מלפני אצי, שנה
בשנה והודה". מוודה מכובד,
ומשכבם קד"ש של מגלה לציון
בדמנו, לבל הבית הנורה
והטובה משמרים לנו ומוציא טוב
בהדנו לספר על מקוננו לבוק
מהבית כי עשה נשמתנו דהם
כי מוכיחות השדוד חג הבא.
מאמין ומחזק בני שדוד
עם כוונות כבתה נקלטה מתמיד
בין בני אלכים הזו למבחן

כי דעתם כרגיל וכדי דעתן שלכם שלום [illegible]
כי דעתם כרגיל לכלל שלכם המודרים
הנושא שלו גם כמה חבורות ושיעורים
עליהן: בשבת קודש כמה
חבורות שלומדות עם [illegible], כמה של13.
כמה שיעורים דרכן עם השכונה והדור
לנו - ולנפש: הגמרא, התורה הקדושה מש
שומרת כל צורה ואין דינה ואין
סוף ואין כמוה? ואת שלמה:
ומה השכל פה שהמורים את הדין
השכל השבת, לא. ועוד הדרך!
כי מחוז ואין לנו לפרט כי אם
הלוחם שורה של הבוגרים שלמה
עם לנו עמהן של דברי. למה זה בלבד
השלו בהמשך למען הדין השבת
והנה השבת קודש הוא דבר. הוא
דבר". והוא אחד מהדברים שלו
הוא לנו ואת שלו סבתו, ואת
לשבת הלא את מורא ואת אלקים
חי בשבת, וכו'. שמע ורגע ואחת הייש
ואשר כל עשר בשמחה הוא גדול,
ועתה לנו די שיהיה להבות בו,

[illegible] לכבוד אבי ורעי [illegible]. הטבה

[illegible] בני שכרנו חייל לנו שנים

[illegible] [illegible] [illegible] והשבת

[illegible] על עצמו [illegible] והמצוה

בלב שלם לשמור השבת

כהלכתה עד שיהיה לנו מוהב

כה כמשנה ואז טוב לנו [illegible]

ואודה ונאמר בתוך הקהל [illegible]

את השבת הקודש [illegible] על עצמו

[illegible] שבת [illegible] [illegible], ואני

[illegible] [illegible] לשמור [illegible]

אמן [illegible] [illegible]:

דרוש ד'' לשהפ''.

ואמר הכתוב הראשון את אברהם, השלום
אשר עליך. והנה הנ"ל. דיאן ואני
בגלות. המה והוורש, הנה לספחה
המתוודה דוש, אשר בכל פגה
מתבקת לעבוד ולאמן לך מנוחה כ"אני
כרמו השלום". להבלגה כי אין לה שום
עזר ומכר פן יאמרו בגלות כגון
בעוונו לאובדנו שהוא ה''. בגלל
עונות אם את השבטן משבית
לאובדנו ואמן אמנה כי אם עזר לבו
ה''. שנותו כי אין לנו עזר ומכר.
ולא זה צווה הכתוב, ואמה וכד
כך ורכה הפסוק שלפני ואכדם
כוסת שכרה לאמה ואמו" וכולו.
צוותה את לך לכבדם, אין כאן
להבות לכבדם כל קרבם לעזור את
קרבם אלו ונשתם הנלעם לכן
ואמר לאוכד. ולכן אמר ולכן משמרה"
בכל לבך ונפשך, והיה צר גוזר שמחה
אמו כוונו עזרת שמסוער הגלות
גוזר ואזווק כל הדברים בתולה.

במחנות הנאצים כאשר סבלו רעב
נורא, היו רבים מהיהודים בהם ושמרו
מצוות, והסתכנו למען לשמור
מצותם. מהם מאן לאכול אוכל טרפה
עד שמת. עוד ר' יצחק שלמה
בו רבים למען החיים. יען נאמר
סבבוהו אנשים אלו ונתנו לו פרוסה
בשבוע שיש לו מגדו פת שם אכלה
לשמה בהסתר למען מצוה, מזה מזון לו
בעבור הלחם. כאשר גם ר' מרדכי יהודים
ולכן סבל גם מאלה, ואמנם שהיו
המצב קשה, ומתו. ונפלו. ואכל
כולם. אבל יענו עוד צדקה כי אם
יצחק אלה המלך. וירמיהו לשמור
עשו הכרעה לא מפריע. המשורר
בדבר דומה: מלך גדול שמלך
בכל העולם הנה לא כל חוקי
ואכד פרס וגו'. לכולם משל שמו
ידוע להקהלה מלך צבא קבוע ולמעט!
הנה לי כמצוה מחר, כי שמור!
עשו כל הבקשה ולמעט מהמצות
ולפעמים כדי לא הרגו מצווה לכולם

ושבו מאתו אף מבלי רושם.
ופתאם נתעורר אחד מלך בתוך דברי
גדול ואמר שלא יוכל להבין את הסוד,
מן המרום קודם שיגיע עמק המשנה
זה שהמלך כמו אגרות לו. ולכן
המלך שלח אותם שיביאו הסוד
עם כל המלך שלא אותו מודע שלו
מעוזת הברכה. ובאמת כך היה כי
בכ"י. באמת הסוד שלה ולכן גם
המלך כי התעורר כמו המלך.
הסוד בגדי מלכות של כל
אשר באמת השלמה. וזה אשר
הפלא כמו אשר דבר זה, הכוונה
לכבוד מלכות מלא והנהגה לכל
של וכל דבר צריך לגמר ועוזרת לו
שכמוך אשר תראו ושוב לא
יכיר כלל שהוא בן המלך, והכוונה
לנשמה כמה שם אשר בו כולם
שם של הנמשך, המלך
לא ובתוך כל הנה הוא בן המלך.
ולכן הנהגה שם שמה שהמלך מודע
[illegible] דרך של דרך אותה לדעה

וישראל אחד שמח ושלום
בלבו התכוונה לפני המלך בתפוח
וביזיון ושפלות והאדם אלים פיומו ומצבו
ואמר אל הגוי. ואמת כי ישוב אשה
כי מפריע עד לפני המלך ואמר
אלא שיוו הכרו שלא כי או הדרך של
שלום השבר. עד שלום המלך עלמו לו
הפירכו, שפרוותו כי כל מהלכו לפני
מאד שלך הללו אחד ואתה ואמך מתמוטט
ומשפה שמו לראות כך כראוי
המשאות אחי, שמוסר טוב כף אחד
הפירכו ואבא בגלל ואותו שלמו
והפשעו כי שיעך שנספר שאו
והיו לפשעו ואנו: חוק להפשיט
לדבור משמרו בלו וויבד ונדם כד
בתוך של המשמרותו. הכהן הגדול הקם
ואסור הגדה". שספר שלו לפניו
להפשיט על עלו ארוך ויאמרו אם
נשבעו. כו. ואולי שנראו האו
מרובים אחד את השפה לשון
השמחה שישבר הגיונו
ומשמע שלומנו השלום הכה צבור

[illegible]

ישראל אחד מבדרים וראשון
ומראשוני לאם הכם מלובשים בלבוש
אלפות ורנמו שבדבו את שמה לאמה.
הדוד אלושיי בגלבוש בשל השומה
אלא שם שדי ואלו בזה אניש בדוך
בי רואים שורכים כי הם צפו בדרך
ה'. וכי הם הם אותן בני הלוק ישרא
השבוע הלוק אלוהים, וכ, ושבכו
ממורם ושלבושם אוכ ודאו ואין
אכירם אמסלם לא שאם להם אמר
כי אצב ערבך אנת יבן לאבארץ שבמה
השלו. ישן אח מיו השלם
הבשבה הלבוש תמן יד שהתאוו
ורואו שיפולו הלוך משאר ש"ד,
משובר לבבו על אלבושו שאו, נבה
והלו, של הבגד הרודם לשא או הכ
לבבו לשובות ל"ל. שינשהם אמן
אלחות ולכו אב, לקדאת ה'ו
לשלל לעם ה'. לבואר באלקים".
שכינה חוזרת לעש ומצמה ל
הפוך ל עשוכה ובאומצה האות
לאו! שעוד ל מגדות

נראה קרוב לו יותר כי המרכז דגל.
מאוד, ע"י שם סדי להתלוך [illegible]
[illegible] קדש [illegible] לאוו ד גדי
[illegible]. וזה הבורכם את [illegible]".
[illegible] [illegible] פרצלם, והרי הוא
לדורות [illegible] להתלבם [illegible] שמו ניצ
על שהם [illegible] כי יען [illegible]
קדש [illegible] [illegible] ויתן רוז. עד
[illegible] [illegible] מי [illegible] [illegible].
והנה [illegible] ודעו [illegible] וקוו
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]". [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]".
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]".
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] עם חד. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]

התורה הקדושה שלך ושלה
בדמותם בצלם קדשו, השאל
כלום? למה מתן לפי התורה היא עשה".
השאירו את קולה, מולו ומוכרך
השפל ולכ מאד שמצפה אלו
מתוך המעודה, כי אשר יהיה
ולך עבד, אני ואתה למרות
שלוה כי אין הצלם אלהים
וכן מדובר בצורה" ש"ע. שבתה
שמעון ונשען התורה.
ומחשבה מחשבות שאתם
שמוע אלה ואתה העובדה להחליט
ועבודת השכל ממשל התורה.
להיכם, ואשר הצלם אלהים
ואליו לצלה בתהבה בנוח
לחג ושלה שלמה כן יהיו שלום אמן

232

לוח המפתחות.

ספר נומ'. 1 חלק

1. חלק 1 עמוד 22. דרשה לפי' ברוסלו.

2 עמוד 34 דרשה לפ"נח.

3 " " 36 ובוורש פוה בפעמים.

4. " " 44. הספר מודעה עשר הרגש שנערא.

5. " " 59 דרשה נאה התדבר ביום

" התנוה לשבת

6 " " עמוד 74. מדבר בענין עבודה

7 " " 80 מפתח הדרשה שדרשתי בפ".

" ושאר תנות בהמ"ד ומשנה מוסר

ספר נומ". 2.

8. א. עמוד 15 בומור הפשט ונאמר ה'. ויען משה ... בפלוק זו. ענין תעבור של עמדך ובומור גמ' ברכות ושב. ביז לעוד פתח פי' בפרק הראשון. ובומור הגמ' ברכות נ"ג: ר' ... הפרה מסודרה ... לדעת ... פה

9 ב. דרשה להבה". עמוד 15 עד עמוד 24.

10 ג. דרשה לפ'. תמ"שרה. ובמקום ... לעמ'

11 ד. עמוד 57. עד עמוד 59 מדבר מגרת הרעיון ושפתי ושברעיא קרוים חיים.

ספר. נוא. 3

12. יום א׳. מלה 1. עד 33. 28. מדבר אודות [illegible]
" [illegible] לכתוב [illegible] הספר. [illegible]
" [illegible]. [illegible] הספר [illegible]
" [illegible]
" [illegible]
" [illegible]

13. ב. [illegible]
" [illegible]
" [illegible] מלה 28 עד 33. 34.

מלה 34 עד 33. 38.
14. ג. [illegible]
" [illegible]

15. ד. מלה 38 עד 57. [illegible]
[illegible]
עד 33 56 [illegible]

16. ה. מלה 57 עד 96. [illegible]

ספר. נוא. 4. מדבר [illegible]
[illegible] מספר [illegible]

ספר נוא. 5.

17. ו. [illegible] מלה 1 עד 11.
18, 19. [illegible] מלה 64 עד 33. 114.
20. [illegible] מלה 124 עד 33 [illegible]

2 3 4

N° 6. .פ"י

21 להלן. דרוש נפלא המדבר מקיבוץ גליות
[illegible] מדף 1 עד דף 25.

22 דרוש לפ"' =ויחי= מדף 25 עד דף 46.

23. " לפ"'. שמות, ותרומה. עד דף. 58.

24 דרוש ב"'. לפ"' שמות. עד דף. 64.

25. " דרוש נפלא מבואר השערים ומאמר
" חז"ל על אופן אחד לגאולה והגאולה [illegible]
" מדף. 64. עד. דף 94:

26 מדף 97. עד דף 112 נמצאו ג' דפים עד"'
" פלא ונפלא [illegible] מכל ספרים [illegible]
" [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
" ספר נמ' 7 מדבר [illegible]
" לספר [illegible].

ספר נמ'. 8.

27. דרוש לפ"' [illegible] מדף 1 עד דף. 10.
" לפ"' [illegible] ותרו. מדף 12

28. עד דף. 69. ולהלן דרוש נפלא מאד
[illegible] לכל [illegible].

29 דרוש לפ"' [illegible]. מדף 69 עד דף 104
[illegible]
[illegible]

235.

30 דרוש לפי׳ תורמה מצד 114 עמוד 126.
31 ב״ד כשלים לפ״י מצוה. ד שלום ושלום
32 מצד 127 עד ד עד 174.
33 מצד 175 עמוד 190. דרוש לפי׳ מלוא
34 א ד בדר בשבתו ד[illegible]״ עה״. ושלום.
ספר נא״ ע. אוהבים עוזו
מאמרים ושיר ומפרא:

ספר נא״ 10.
35 דרוש בא לפי׳ שלוי מצד 1.3 עמוד 31.
36 דרוש לפי׳ שלום מצד 32 עמוד 82
בו מאמרים הרבה ומאמרי [illegible] על
חוטו מוד [illegible] = ומאמרי פ״! ע[illegible]״:
37 דרוש לפ״. שנ״ [illegible] מצד 83.
״ עמוד 107. וגם אל אדוני ומאמר
חכמה.
38. ״ דרוש לפי״ נכור מצד 107
עד ד 144.
39 דרוש לפי״ ספרה מצד 146
עד ד 174.
40 ודרוש לפי״ 13. וגם לפי״ ספרה
מצד 177 עד 188.

236.

41 דרוש לפ' החדש מדף 189 עד דף 196.

42 דרוש ב' לפ' החדש מדף 206 עד 220.

ספר. 11 נ"א

43 מדף 1 עד דף 18 דרוש לפ' תזריע

44 " 18 " 36 דרוש לשבת הגדול

45 " 47 " 84 דרוש ליום ז' של פסח

46 " 85 " 110 " לשביעי של פסח

47 " 110 " 115 הדרכה לדרוש שבת הג'

48 " 116 " 143 דרוש לפ' יתרו

49 " 144 " 176 " לפ' קדושים

50 " 176 " 204 " לפ' זכור.

51 " 204 " 250 " לפ' בהר.

52 " ספר נ"ב 12. דרוש ב' לפ' [illegible]

53 מדף 16 עד דף 24 דרוש לפ' בהעלותך
ובו הכשפים שעשו משה בדמות כו
וגם הפסוק ויאמר ... המשפטים

54 מדף 25 עד דף 46 לפ' במדבר.

55 " 48 " 78. דרוש לחג השבועות

56 " 78 " 107 " לפ' נשא.

57 " 107 " 142 " בהעלותך

58 " 142 " 174 " שלח.

237

59 מדף 174 עד 207 [illegible]

60 " [illegible] 214 [illegible] לפ' [illegible]

61 " 214 - 245 דרוש לפ' [illegible]

62 " 252 " 268 דרוש [illegible] לפ' [illegible]

ספר No 14.

63 דרוש לפ' [illegible] מדף 1 עד 16

64 דרוש ב' לפ' [illegible] " 16 " 49.

65. " לפ' [illegible] " 49 " 62

66 " " [illegible] " 64 " 94

67 " " [illegible] " 94 " 122 "

68 " " [illegible] " 122 " 152 "

69 " [illegible] " 152 " 174.

70 " " [illegible] " 174 " 192

71 " דרוש [illegible] " 193 " 208.

72 " דרוש ב' [illegible] 208 " 217

73. " דרוש [illegible] " " 218 " 223.

74 " דרוש [illegible] " " 223 " 231.

75. No 15 דרוש [illegible]

76 " דרוש " [illegible]

77. No 16 דרוש לפ' [illegible]

78 " No 17 " " [illegible]

79 " " " דרוש לפ' [illegible]

80. בס. №18. דרוש לפ' תבוא.
" והוא דרוש טוב ומדבר הרבה כלשון
81. הספד. לעת היות מגפה. ועכב
82. והוא בס. נוס. №19 =
83. " " נוסח הנה לומר על ר"ח אלול
" ומכפר'. כת'. מדף 25 ועד דף 34.
84. בס. №20. דרוש לפה" מדף 8.
85. בס. №21. דרוש לפ' השמיני עד דף 6.
86. ומדף 36 עד דף 48 דרוש לוהפפ'.
87. בס. №22. דרוש לחג סכות עד דף
88. " ומדף 24 ועד 33 דף 42 דרוש לשמיני עצר
" " בס. №23. ומוסף צומות ונש.
" " " 24. ומוסף ומדרש.

89. בקונט' נוס' 9 מדף 192 עד דף 242.
" דרוש נפלא. לומר בין המצרים.
90. בקונט' נוס' מדף 25 ועד דף 30.
" דרוש. בענין מתוק הבתים.
91. דרוש נפלא ומדבר לנו ולעולם הבא
" והוא מדף 30 עד דף 72.

״			בספרו נח. 27 מדף 57 ועד 72.
105.			דרש לפני [illegible] שופר ולפפ״.
106.			בספרו נח מדף 28 ועד דף 41 [illegible].
״			דרש לפ׳ [illegible] שבת שובה.
107			ספר 28 מדף 15 עד 38 דרש [illegible]
״			[illegible] להודות. והוא דרש [illegible]
108.	מדף 38	ועד 46.	דרש לפ׳ לך.
109.	״ 46	״ ״ 62	דרש לפ׳ וירא
110	״ 62	״ ״ 66.	דרש לפ׳ תולדות
111.	״ 66.	״ ״ 70.	דרש לחינוך הבנים.
112	״ 70	״ ״ 76	דרש לפ׳ ויצא. [illegible]
113.	״ 76	״ ״ 80	דרש לפ׳ [illegible].
114.	״ 80	״ ״ 84	דרש ב׳ לפ׳ [illegible].
115.	״ 84	״ ״ 88	״ ב׳ לפ׳ [illegible]
116.	״ 87	״ ״ 109.	דרש [illegible]
117	״ 109	״ ״ 114.	״ לפ׳ בשלח.
118	״ 115	״ ״ 129.	״ עוד לפ׳ בשלח.
119.	״ 130	״ ״ 132.	״ לפ׳ [illegible].
120.	״ 132.	״ ״ 133	״ לפ׳ משפ
121.	״ 133	״ ״ 138	״ לסיום התורה
122.	״ 138	״ ״ 146	דרש לסיום התורה

241

ספר נח. 28

123. מפ' 3 146 עד 152 עפ' למתוק התוכה

124. " 152 " 165. דרוש לפ' [illegible]

125. " 165 " 169 [illegible] לפ' [illegible].

126. " 169 " 185. דרוש לפ' שמות.

127. " 185 " 189 " לפ' [illegible].

" 189 " 207 לפ' [illegible] וגם לפ' [illegible].

128 " 206 " 209 [illegible]

129 " 209 " 240 דרוש לפ' [illegible]

130 " 240 " 250 " לפ' דברים [illegible].

131 " 250 " 256 [illegible] לפ' דברים.

ספר במ' 29.

132 מפ' 1 עד 12 עפ'

דרוש לפ' בשלח

מפ' 12 עד 46 ועד. 48

133. דרוש לחג שבועות

מפ' 48 עד 92 סוף לבנה

134 דרוש [illegible] לפ' [illegible].

135 מפ' 92 עד 136

דרוש [illegible] [illegible]

136 מפ' 136 עד 152.

דרוש [illegible]. דברים

No. 30 בספר. 242

137 בספרי N° 30 מלב #1

עד לב. ~~30~~ 25 דרוש [illegible]

138. בספרי N° 29 דרוש

לסבר [illegible] מלב 152 עד 192

139 בספרי גם N° 29 דרוש

[illegible] מלב 192 עד 202.

140 בספרי [illegible] 30 מלב 25 עד 60

דרוש [illegible]

141 מלב 60 עד 77 גם בספרי [illegible]

דרוש [illegible]

142 מלב 77 עד 102 גם בספרי [illegible]

דרוש [illegible]

143. מלב 102 עד לב 132 גם בספרי

בספרי [illegible] 30 דרוש [illegible]

144 מלב 133 עד לב 162 בספרי [illegible]

דרוש [illegible]

145. מלב 162 עד 184. בספרי [illegible]

דרוש [illegible]

146 מלב 184 עד לב 187.

דרוש [illegible]

147 דרוש [illegible]

מלב 187 עד 201 בספרי [illegible]

243

148 [illegible] 200 [illegible] 203 .

בספרו [illegible] דרכי [illegible] נדפ' [illegible].
בספרו [illegible] 203 [illegible] 210

149 [illegible] [illegible] ה".

בספרו [illegible] 210 [illegible] 233.
150 דרכי [illegible] [illegible].

בספרו [illegible] 233 [illegible] 243.
151 דרכי [illegible] [illegible]"

בספרו [illegible] 244 [illegible] 257
152 דרכי [illegible] [illegible] [illegible]

בספרו [illegible] 257 [illegible] 267
153 דרכי [illegible] [illegible]"

בספרו [illegible] 32 [illegible] 1 [illegible] 28
154 דרכי [illegible] [illegible]

בספרו [illegible] 28 [illegible] 38
155 דרכי [illegible] [illegible] ל"ה.
156 [illegible] 38 [illegible] 55 [illegible] ל"ה.
[illegible] 34 [illegible] 80
157 דרכי [illegible] [illegible]
[illegible] 80 [illegible] 92
158 דרכי [illegible] [illegible]
159 [illegible] 92 [illegible] 106 [illegible]

דרשו [illegible] 32 No [illegible] 107.

160. [illegible] 128 [illegible]

[illegible] 128 [illegible] 33 137

161. [illegible]

[illegible] 137 [illegible] 3 [illegible] 157.

162. [illegible]

[illegible] 157 [illegible] 165

163. [illegible] תולדות.

[illegible] 33 [illegible] 1

164. [illegible] 12 [illegible]

[illegible] 12 [illegible] 31

165. [illegible]

[illegible] 31 [illegible] 64

166. [illegible]

[illegible] 32 [illegible] 165

167. [illegible] 225 [illegible]

[illegible]

[illegible] 64 [illegible] 75

168. [illegible]

[illegible] 75 [illegible] 87

169. [illegible]

33. [illegible]

[illegible] 33 [illegible] 89 — 170
[illegible] 33 119 [illegible]
[illegible] 119 [illegible] — 171
[illegible]
[illegible] 152 [illegible] — 172
[illegible] 182 [illegible]
[illegible] 182 [illegible] — 173
[illegible] 190 [illegible]
[illegible] 34 [illegible] 1 [illegible] — 174
[illegible] 26 [illegible]
[illegible] 26 [illegible] — 175
[illegible]
[illegible] 57 [illegible] — 176
[illegible] 84 [illegible]
[illegible] 84 [illegible] 112
[illegible] — 177
[illegible] 112 [illegible] 131
[illegible]
[illegible] — 178
[illegible] 137 [illegible] — 179
[illegible] 144 [illegible]

בספר 34 ח"א עד 145

עד 177 בעמוד ... [illegible]

... [illegible] 180

הפלא ... [illegible]

בספר ... עד 177 ... 33

בדף 210 ... [illegible] 181

בספר ... עד 210 ...

עד 244 בדף ... [illegible]

... [illegible]

... 182

בספר ... 35 עד 1 ...

עד 38 ... [illegible] 183

... [illegible]

בספר ... עד 38 ... 88

... [illegible] 184

בספר ... עד 88 ... 101.

... [illegible] 185

בספר ... עד 101 ... 154.

... [illegible] 186

בספר ... עד 154 ... 165

... [illegible] 187

בספר ... עד 165 ... 178

2 47

דרוש לפי ענין 148 ג"פ 188.

מ"ב 148 דף 33 252.

דרוש לחג הסוכות. 189.

בספרו [illegible] לוא 36.

ועיין י"ד דף 80.

דרוש לשבת לחנוכה 190.

[illegible] עם הארון [illegible].

בספרו [illegible] דף 88. 191.

דרוש לפ' [illegible].

בספרו הנ"ל ועיין 87 דף 33

דרוש בי' לשבת לחנוכה 144. 192.

בספרו הנ"ל ועיין 144 דף 194

דרוש לפ' [illegible] 193.

בספרו הנ"ל ועיין 194

דרוש לפ' [illegible] 202 194.

בספרו הנ"ל ועיין 202 דף [illegible]

דרוש לפ' [illegible] 214 195.

בספרו [illegible] ועיין 214 [illegible]

דרוש [illegible] 222. 196.

בספרו [illegible] 37 [illegible]

[illegible] 40 דף 33 [illegible] 197.

[illegible]

ד' ספרו 36 סי' ומלב 222

198. ומלב 240 דרוש ב"לפ" (?)

ד' ספרו נח 37 ומלב 40

עד לב 89. דרוש לשתות

199. ולכל עת התועלת.

ד' ספרו נח 38 ומלב 38

200. ועד 8 דרוש לפ" קהלת.

ב' ספרו נח. 37 ומלב 90

עד לב 146 דרוש לאב'

201. ולשבת תהל.

ד' ספרו נח 38 ומלב 8

202. עד לב 28 דרוש לפ' נח.

ד' ספרו נח" 37 ומלב 146

203. ומלב 208 דרוש ב"לשבת תשו.

ד' ספרו תהל" מצ 209 ומלב

204. 240 דרוש לפ" רווח למלאכת

ודבר שלב בה.

ד' ספרו נח' 38 ומלב 9

205. עד לב 31 דרוש לפ" נח

ד' ספרו תהל" נח 38 ומלב 32

206. עד לב 42 דרוש לפ" דברים

249

49 בספרו נו"מ. 38 ולמד

עד דף 62. דרשו לפי

הנותנות. 207.

בספרו הנ"ל ולמד 62 עד דף 130. 208.

דרשו להם הסוכות ולפעמים הוא טוב

בספרו הנ"ל ולמד 130 עד דף 146

דרשו לפי חוקה. 209.

בספרו הנ"ל עד דף 183.

דרשו להם ובפה. ולוחות כנ"ל 210.

בספרו הנ"ל עד 228

דרשו לפי דברות תקופה 211.

בספרו הנ"ל עד דף 256

דרשו לפי שופטים 212.

בספרו נו"מ 39 ולמד

עד דף 61 דרשו לפי דבר תשובה 213.

בספרו נמ הנ"ל 39 עד דף

87 דרשו לפי תבוא. 214.

בספרו הנ"ל עד 117. דרשו

לפי נצבים. 215.

בספרו נו"מ 32 עד דף 214

38 228 דרשו לפי בכורות. 216.

בספרו נו"מ 33.

250. הגהות

הדרניים

דספרי 33. עמ' 190

עד 214 דרשה המדבר מעקרת

217 ומבוא מזרחו הקדושה.

בספרי נשא 32 עמ' 228

218 עד 5 238 דרשה ג' לפ' בהעלותך

בספרי נשא 34 עמ' 116

219 עד 5 126 דרשה לפ' לק.

בספרי בה"ע. נשא 39 עמ' 126

עד 3 134 דרשה ב'. לפ' לג.

220 והוא דרשה לבכורות מולה.

בספרי נשא 33 עמ' 216

221 עד 3 232 דרשה לפ' לה.

בספרי נשא 34 עמ' 134

עד 5 176 דרשה לפ' לק.

222 והוא למזרח טוב.

בספרי 34 בה"ע עמ' 176

עד 5 238 דרשה

223 לפ' ורוא. הוא לפ' זא טוב.

בספרי 39 בה' עמ' 238 עמ' 5

224 330 דרשה לפ' חם ותלמוד.

עד גמר הגוף טוב.

251

בספרו ח״א 34 [illegible]
עמ׳ 320 עד עמ׳ 323
380
דרוש לפ׳ [illegible]. 225.
בספרו ח״א 32 עמ׳ 231
עד עמ׳ 240 דרוש לפ׳ תולדות 226
בספרו ח״א 39 עמ׳ 380
עד עמ׳ 434
דרוש לפ׳. [illegible]
[illegible] 227.
בספרו [illegible] 40
עמ׳ 7 עד עמ׳ 62
דרוש ל[illegible]. 228
עמ׳ 62 עד עמ׳ 118
דרוש [illegible] הגדול. 229
בספרו הנ״ל עמ׳ 118
עד עמ׳ 128 דרוש לפ׳ [illegible] 230.
בספרו הנ״ל עמ׳ 128 עד 184
דרוש לפ׳ [illegible] 231.
[illegible] טוב.

252. לוח המפתחות

בספרו נוד 40
מדף 184 עד דף 244
דרשות לפי׳ רש״י [illegible] עם [illegible]. 232
בספרו הנ״ל מדף 244 עד דף
344 דרשות לפי׳ [illegible]
[illegible] עם הפי׳ טוב. 233
בספרו הנ״ל מדף 344 עד
דף 416 דרשות [illegible]
בפרשיות [illegible] דרשות [illegible] 234
בספרו הנ״ל מדף 416
עד דף 452. דרשות לפי׳ [illegible]
[illegible] דרשות [illegible] שוב. 235
בספרו הנ״ל מדף 450 עד דף
481 דרשות לפי׳ [illegible]. 236
בספרו הנ״ל מדף 481 עד דף
498. דרשות לפי׳ במדבר. [illegible] 237
בספרו הנ״ל מדף 498 עד דף 504
דרשות ב״ לפי׳ במדבר. [illegible] 238
בספרו הנ״ל מדף 504 עד דף
532 דרשות לפי׳ [illegible] עם
הפי׳ טוב. [illegible] 239

253

253.

לוח המפתחות

41. בספרי נוה

עד צד 36 דרוש

240. לפי' [illegible]

ומצד 36 עד צד 48

241. דרוש לפי' [illegible].

ומצד 48 עד צד 68

242. דרוש לפי' [illegible]

ומצד 68 עד צד 88 דרוש

243. [illegible] לפי' [illegible]

[illegible]

ומצד 88 עד צד 109 דרוש

244. דרוש לפי' [illegible].

ומצד 109 עד צד 132 דרוש

245. לפי' [illegible].

ומצד 132 עד צד 154

246. דרוש ב' לפי' [illegible]. [illegible] דרוש

[illegible], [illegible] [illegible].

ומצד 154 עד צד 172

247. דרוש ג' לפי' [illegible]

לוח המפתחות

בספרו נזם 41

משנת 172 עד שנת 198

דרוש לתפי' בלק, מצוה שמחה

נשא עם. ש.נ. 248

בספרו של"ה משנת 198 עד שנת 214

דרוש לתפי' הלתם. 249

מספרו של"ה משנת 214

עד שנת 268 דרוש לתפי' מלך

ולשה עם המעתיק. לפני דרושים 250

משנת 268 עד שנת 292

דרוש לשבת תנא ש.ב. 251

משנת 292 עד שנת 314

לשבת בזה ש.ס. 252

משנת 314 עד שנת 344.

דרוש לשבת נחם. ש.ס. 253

משנת 344 עד שנת 405

דרוש לתפי' נח ולה עם. ש.נ. 254

משנת 405 עד שנת 442

דרוש לשבת [illegible]

[illegible] 255

בספרו נמ' 411 ושם 420

256. ושם 474 בכתב [illegible]

בספרו הנ"ל ושם 474 עד [illegible]

בכתב ליום כפור 491.

257. ואחר כך [illegible]

בספרו הנ"ל ושם 491 עד 504.

258. בכתב [illegible]

בספרו הנ"ל ושם 504 עד [illegible]

259. 578 בכתב [illegible]

בספרו הנ"ל ושם 578 עד [illegible]

568 בכתב לשבת [illegible]

260. [illegible]

בספרו הנ"ל ושם 568 [illegible]

261. 585 בכתב [illegible]

בספרו הנ"ל ושם 590 עד [illegible]

262. 596 בכתב [illegible]

בספרו [illegible] 596 עד [illegible]

606 בכתב [illegible]

263. [illegible]

256 לוח הוספות

בספרו 42 צד 38 עד 483

264 דרש ע׳ לפ׳ נח. [illegible]

בספרו [illegible] צד 48 עד 53

265 דרש [illegible] לפ׳ נח [illegible]

בספרו [illegible] צד 59 עד [illegible]

266 96 דרש לפ׳ [illegible]

בספרו [illegible] צד 96 עד 145

267 דרש לפ׳ [illegible]

בספרו [illegible] צד 145 עד [illegible]

268 204 דרש לפ׳ [illegible]

בספרו [illegible] צד 205 עד

269 215 דרש לפ׳ [illegible]

בספרו [illegible] צד 215

עד 254

270 דרש [illegible]

בספרו [illegible] צד 258

עד 307 דרש

271 לפ׳ [illegible]

בספרו [illegible] צד 307

272 עד 318 דרש [illegible]

צד 311 עד 384.

273 דרש לפ׳ [illegible]. בספרו [illegible]

קיז 257

לוא המאמרות

בספרו 42/א

מדף 384 עד דף 430.

274. בענין לפ״י ויחי.

בספרו הנ״ל מדף 430 עד דף 450

275. בענין לפ״י שמות.

בספרו הנ״ל מדף 450 עד דף 516.

276. בענין לפ״י וארא. הוו

בספרו הנ״ל מדף 516 עד דף 539

277. בענין לפ״י בא.

בספרו הנ״ל מדף 539 עד דף 596

278. בענין לפ״י בשלח

בספרו למ״ 43

279. מדף 8 עד דף 16 בענין יי״ לפ״י יתרו.

280. מדף 16 עד דף 47 בענין ב״ לפ״י משפט.

בספרו הנ״ל

281. מדף 48 עד דף 91 בענין לפ״י תרומה

לוח כתבמות.
בספרותי דף 467.

282 מצד 92 עד צד 138
דרוש לפ" נשמה. הנשמה
בספרו דף מצד 138
283 מצד 196 דרוש לפ" נכנ
284 מצד 196 עד צד 264 בספרו
דף" דרוש לפ" סמו"ו. הנשמה
בספרו דף מצד 265
285 מצד 281 דרוש, לפ" שלח
בספרו דף מצד 281 עד צד
286 318 דרוש ב" לפ" שלח
בספרו דף" מצד 319 עד צד
287 370. דרוש לפ" קהלו
בספרו דף מצד 375 עד צד
288 398 דרוש ב" לפ" אלו
289 מצד 398 עד צד 440
דרוש לפ" שמיני. עי' בספרות
בספרו דף" מצד 440
290 עד צד 497 ם
דרוש [illegible] הגדול

259.

לוח המפתחות

בספרו נמ 43

מעמ' 497 עד עמ' 541 [illegible]

דעת לפ" תוכחת [illegible] 291

מעמ' 541 עד עמ' 589 [illegible]

דעת בין ליטבת המפתח [illegible] 292

מעמ' 589 עד עמ' 609

דעת על ליטבת הכלל. 293

44 [illegible] בספרו 44 [illegible]

44 [illegible]

מעמ' 1 עד עמ' 20 [illegible]

לוח הן לפ" [illegible] 294

מעמ' 20 עד עמ' 56 [illegible]

לפ' [illegible] הכולל". 295

מעמ' 56 עד עמ' 132

דעת לפ" [illegible] הכולל 296

מעמ' 132 עד עמ' 168

דעת לפ" בהר הכולל 297

מעמ' 168 עד עמ' 184

דעת לליטבת הכולל!! 298

[illegible]

260.

לוח המפתחות.

בספרי .No 44.

מדף 184 עד דף 210.	
דרוש לפ' בודו של פסח. ש	299
מדף 210 עד דף 245.	
דרוש לפ' זכור. האוהב	300
מדף 246 עד דף 266	
דרוש ביו' לפ' בהכנס עם המוטע	301
מדף 266 עד דף 280	
דרוש לפ' במקום מצוה על עם	302
מדף 280 עד דף 342.	
דרוש בי'. לפ' במעשה. הפורם	303
מדף 242 עד דף 356	
דרוש לפ' מדברי עולם	304
מדף 356 עד דף 372	
דרוש לפ' לשון על עם	305
מדף 373 עד דף 389	
דרוש לפ' בהעלות	306
מדף 389 עד דף 424	
דרוש בי' לפ' בהעלות	307

והוא דרוש טוב לעם.

262

בספרו נמ' 45

[illegible] 80 [illegible] 100.

317. [illegible]

בספרו [illegible] 100 [illegible]

318. 110 [illegible]

בספרו [illegible] 150 [illegible]

319. 174 [illegible]

בספרו [illegible] 184 [illegible]

320. 204 [illegible]

בספרו נמ' 44

[illegible] 540 [illegible] 590

321. [illegible]

322. בספרו [illegible] 590 [illegible]

670 [illegible]

323. [illegible] 670 [illegible] 718 [illegible]

~~726~~ [illegible]

324. [illegible] 718 [illegible] 742

[illegible]

325. [illegible] 726 [illegible] 778

[illegible]

[illegible]

326. בספרו נמ' 46

24 [illegible]

No 46 ניו. 263.

בספרו 327

עמוד 24 עד עמוד 31 דרשות ו׳ תרומה

עמוד 31 עד עמוד 48 328

דרשה ב״ פ׳ תרומה

עמוד 48 עד עמוד 57 329

דרשה ג״ פ׳ תצוה.

עמוד 57 עד עמוד 62 330

דרשה ב״ פ׳ תצוה

עמוד 63 עד עמוד 80. 331

דרשה [illegible] [illegible] [illegible]

עמוד 80 עד עמוד 106 332

דרשה [illegible] [illegible]

עמוד 106 עד עמוד 182 333.

דרשה לפ׳ [illegible] [illegible].

עמוד 182 עד עמוד 256

דרשה לפ׳ [illegible] ולפורים. 334.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

עמוד 256 עד עמוד 317 [illegible] 335.

דרשה לפ׳ [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]

עמוד 316 עד עמוד 354. [illegible]

דרשה לפ׳ [illegible] [illegible] 336

264

בספרו נח 45

337. עד 215 דרוש לפ" במדבר

338. בספרו הנ"ל. עד דף 243.
דרוש לפ" שלח.

339. בספרו הנ"ל עד דף 264.
דרוש לפ" קרח.

340. בספרו הנ"ל עד דף 291
דרוש בי" קרח לחוקת [illegible]

341. בספרו הנ"ל עד דף 306
דרוש לפ" פינחס.

342. בספרו הנ"ל עד דף 320.
דרוש לבין [illegible].

בספרו נח 46 [illegible] 354

343. עד דף 428 דרוש לפסוקי [illegible]
[illegible]

344. [illegible] 418 [illegible] 429 דרוש בי"
לפ" בלק.

345. [illegible] 429 עד דף 449 דרוש ג'
לפ" בלק..

346. [illegible] 449 עד [illegible] 460 דרוש ג' לפ"
[illegible]

בספרו נמ' 45 מצד 321 347.
עד צד 343 דרוש לפ' יתרו.

בספרו נמ' 46 מצד 460 348.
עד צד 496 דרוש לפ' ואתחנן.

בספרו נמ' 45 מצד 346 עד 349.
צד 380 דרוש לפ' ואתחנן [illegible]

בספרו נ"ו 46 מצד 496 עד 350.
צד 572 דרוש לפ' [illegible].

בספרו נ"ו 45 מצד 393 עד צד 417 351.
דרוש לפ' [illegible].

בספרו הנ"ל מצד 417 עד צד 426 352.
דרוש לפ' [illegible]

מצד 426 עד צד 442 353.
דרוש [illegible]

מצד 442 עד צד 490 354.
דרוש [illegible]

266 ~~267~~ 266

ב ט ר ד י נ ו 46 ו 5/512 [illegible]

דרש לשבת [illegible] 532 355

ודהנ"ל [illegible] 552 דרש [illegible] 356

ודהנ"ל [illegible] 602 דרש [illegible] 357

[illegible]

ודהנ"ל עד 640

דרש [illegible] לפ' [illegible] 358

[illegible] 640 [illegible] 658 דרש 359

לפ' [illegible]

[illegible] 658 [illegible] 691

דרש לפ' [illegible] 360

[illegible] 691 [illegible] 7/12 [illegible]

לפ' [illegible] 361

[illegible]

ב [illegible] 48 [illegible] 8

[illegible] 52 [illegible] 362

[illegible]

[illegible] 52 [illegible] 102

דרש [illegible] 363

[illegible]

267

~~בספרי נוח 48~~

עמ 108 עד 139 ברובב

לאנשים בודדים ולכל עם הוא טוב וב. 364.

עמ 139 עד 33 עד 171 ברובב

במדבר ולכל עם הוא טוב וב.ה. 365.

בספרי נוח 49. ״ ברובנות 366

בספרי ״ וכו. 367

״ ברובב לפי. לשון. ב. 368

״ ״ לרוב העם״. 369

״ הדבר | על כל גוף

והוא ברובב טוב. 370

״ ברובנות. ג. 371

לה. 372

״״ 373

לוגה. ״״ 374

לאנשים בודדים ה. 375

לעם | על עם 376

אמא | הוא טוב. 377

לספר ועם ה. 378

במדבר 379

״״. 380

בספרי נוח 50 נוח. ״ 381

268

שמ׳ המשפחות

382 ב ספרו [illegible] // לפי [illegible]
383 ג ספרו [illegible] לאמונה
384 " ב. לפי [illegible]
385 " ג. " [illegible]
386 " [illegible]
387 " ד. [illegible]
388 [illegible]
389 [illegible]
390 ה. [illegible]
391 [illegible]
392 [illegible]
393 [illegible] // ד [illegible]
394 " [illegible]
395 " ה //
396 " [illegible]
397 " [illegible]
398 [illegible] 52 [illegible]
399 " [illegible]
400 " ד [illegible]
401 " פ" [illegible] //.
402 פ" [illegible] ק.

403. בספרי נו״א 53 לפ״ו ועלם
בספרי נו״א 48 ועד 171 עד
404. 38 194 דרוש לשחורו״. [illegible]
בספרי [illegible] 47 עד [illegible] 21
405. דרוש [illegible] [illegible] [illegible]
עד [illegible] 22 [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
406. [illegible] [illegible]״.
407. [illegible] 41 דרוש על [illegible]
408. [illegible] ״ 66 דרוש [illegible] [illegible]״
עד ״ 88 [illegible] ודרוש [illegible]
עד ״ 94 דרוש על [illegible] [illegible]
409. [illegible] [illegible].
410. [illegible] 104 דרוש [illegible] [illegible].
411. עד״ [illegible] 105 [illegible] [illegible]. [illegible]
412. ועד 198 [illegible] 209 דרוש לפ [illegible]
413. ״ 204 ״ 224 . . [illegible]
414. 224 ״ 236 . ״ [illegible]
415. 236 ״ 284 ״ [illegible] [illegible]
416. 284 ״ 312 ״ לפ [illegible]
417. 311 ״ 332 ״ [illegible] [illegible]

לוח המסעות 270

מספר מס: 48.

418.	מעמ׳ 332	עד 339	לפני קדש.
419.	" 334	" 355	ב[illegible] לפני [illegible]
420.	" 355	" 366	גבי לפני [illegible].
421.	" 366	" 386	" [illegible]
422.	" 386	" 400	ע״פ ה׳ [illegible].
423.	" 400	" 412	לפני תקי.
424.	412	" 418	גבי לפני [illegible]
425.	418	" 422	לפני [illegible]
426.	422	" 436	" לפ׳ קלה.
427.	436	" 440	דרום ב. לפ׳ קלה.
428.	מעמ׳ 440	עד 454	דרום לפ׳ ירח.
429.	מעמ׳ 454	עד 486	לפ׳ חונת.
430.	" 486	עד 498	דרום לפ׳ "מו״"
431.	" 498	" 507	" " דרום.
432.	" 507	" 519	" " לוותחון
433.	" 519	" 530	" " פנה.
434.	" 530	" 558	" לפ׳ רוחה. [illegible]
435.	" 558	" 568	" " רוחה דרום ב׳.
436.	בספרי נ״ה: 39 מעמ׳ 446 עד [illegible]		דרום [illegible] [illegible].

בספרו 48 עט׳ ומצד 568

437. עד 33 579 דרוש לפ׳ תצוו.
438. ומצד 579 עד 598 דרוש לפ׳ תבוא.
439. " 598 ומצד 608 דרוש ב׳ לפ׳ תבוא.
440. " 608 עד 612. דרוש לפ׳ נצבי.
441. " 612 " 636. דרוש לשבת תשובה
442. " 636 " 670. דרוש לשמחת תורה
443. " 670 " 682 דרוש לשבת בראשית
444. " 682 " 694 דרוש לפ׳. נח.
445. " 694 " 702 " לפ׳ לך.
446. " 702 " 718 " לפ׳ וירא.
447. " 718 " 732 " לפ׳ תולדות

בספרו 54 [illegible]

448. עד 39 22 דרוש לפ׳ ויגש
449. ומצד 22. עד 46 " ויחי
450. " 46 " 54 דרוש ב׳ לפ׳ ויחי
451. " 54 " 112 " לפ׳ שמות
452. " 112 " 130 " וארא
453. " 130 " 170 " בשלח
454. " 170 " 178 " יתרו
455. " 178 " 192 " תרומה
456. " 192 " 204 " לפ׳ תצוה

9-ts40

Jewish Theological Seminary of America
LIBRARY

Jewish Theological Seminary of America
LIBRARY